

ΕΤΟΣ. 112 Αρ 514

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

ANNA
KARINA

Δωρήσατε ὤμορφιά!

Χαρίζεται λοιπόν ἡ ὠμορφιά; Γιατί όχι; Είναι κρυμμένη σὲ κάθε φιαλίδιο τῆς Λοσιὸν προσώπου Scherk. Ἡ Λοσιὸν προσώπου Scherk ὄχι μόνον προστατεύει τὴν ὠμορφιά ἀλλὰ κάνει τὸ δερμα ἐλαστικό, τὸ καθαρίζει καὶ τὸ δυναμώνει. Εἰσδύει βαθειὰ στοὺς πόρους, ἐξαιλεῖται τὰ μπιμπικία, ζωογονεῖ τὴν κυκλοφορία τοῦ αἵματος καὶ ἐνισχύει τοὺς ἰστούς τοῦ δερματος. Δωρήσατε ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ Νέου Ἑτους ἓνα φιαλίδιο τῆς Λοσιὸν προσώπου Scherk. Χαρίζετε τὴν χαρὰ γιὰ ὅλες ἐβδομάδες! ● Γυναικία Λοσιὸν μόνον εἰς τὰ γνωστὰ φιαλίδια μὲ τὸ σῆμα Scherk. ● Μεγάλο φιαλίδιον ὄρχ. 90., μικρότερον ὄρχ. 55. Διαρκὴς παρακαταθήκη: Π. Ι. Μαγκριώτης, Νίκης 10. Τηλ. 25.739.

Παύσατε νὰ πούδρεθε συχνὰ ἐὰν ἐπιθυμήτε νὰ ἔχετε ἓνα δελκό χρῶμα

“Οἱ οἱ ἄνδρες ἀπεχθάνονται νὰ πουν γυναῖκες νὰ πούδρονται διότι ὄχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ οἱ εἰδυοὶ βρῶνιν τῶρα διότι τὸ συχνὸ πούδρῃ εἶναι κακὸ γιὰ τὴν ἐπιδερμίδα. Χάρης σὲ μιὰ νέα ἐκληρικὴ λυμὴ, ἡ πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ καὶ εἰς λιπαρὰς ἐπιδερμίδες τέσσερες περισσότερον ἀπὸ ὅσες μετεχειρῶ μέχρι σήμερον. Παρασκευάζεται κατὰ τρόπον μυστικόν, γὰρ νὰ δὴ ἐμφάνισι ἀδελφίαν, σπανίως ὥραϊν ἡ ΠΟΥΔΡΑ ΤΟΚΑΛΟΝ ἀντὶ τὴν ἐφίδρῳσιν καὶ διατηρεῖται ἀεὶ καὶ τὴν βοσχὴν. Ἐξαιλεῖται διεσταλμένους πόρους. Ὅτι καὶ μετε, μπορεῖτε νὰ εἰσθε βεβαίᾳ πούδρα ΤΟΚΑΛΟΝ εἶναι ἡ μόνη σὰς δώσῃ τὴν ἡμέρα καὶ τὴν νύκτα μα φυσικὸ, θανμασίας ὥραϊότητος ὅς τὸ ἐλάχιστον ἴχνος γυαλίδου. Ἀντιπρ. Α. Π. Ρεμπουτζάκος, τέλους 42, Ἀθῆναι.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ ΥΓΕΙΑ

Εἰς τρεῖς Τύπους:
Α'. ΟΔΟΝΤΟΚΑΛΥΝΤΙΚΗ
(Ἀφρίζουσα)
διὰ τὴν περιποίησην καὶ ὠμορφίαν τῶν ὀδόντων.
Β'. ΟΥΛΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙΚΗ
Κατὰ τὴν συνταγὴν τοῦ ὀδοντο-ιατροῦ σας.
Γ'. ΠΑΙΔΙΚΗ
Εἰδικὴ ὀδοντόκρεμα διὰ παιδιά 2 — 14 ἐτῶν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ
ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΙΚΗΣ
Β. ΟΜΗΧΑΝΙΑΣ
ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡ. Γ. ΚΕΡΑΣΟΠΟΥΛΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 1

Εἰς τὸν οἶκον ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΑΔΕΛΦΩΝ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ
Θὰ εὑρήτε γούστο, τέχνη, μόδα
ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 44—ΑΘΗΝΑΙ

ΚΟΥΚΛΕΣ
Διὰ σαλόνια
Διὰ ντιβάνια
Διὰ παιδιά
ΚΟΝΤΟΥΖΟΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
Πάρεδος Εὐαγγελιστριάς

ΑΝΘΗ
Διὰ βάζα
Διὰ φορέματα
Διὰ μπουτυνιέρες
ΚΟΝΤΟΥΖΟΛΟΥ, ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8
Πάρεδος Εὐαγγελιστριάς

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

εἶναι νὰ βάψετε μόνον Σας τὰ περσινὰ Σας φορέματα μὲ τὰς Γερμανικὰς Βαφὰς

ARTI

Αἱ Βαφαὶ ARTI κάνουν τὰ παλαιὰ φορέματα καινούργια καὶ μεδέρναι. Ἐπιτυχία ἀπάνταστος. Χρησις ἀπλουστάτη. Ὀδηγία Ἑλληνιστῶν. Αἱ Βαφαὶ ARTI ἐπιμήθησαν μὲ τὸ Μέγα Βραβεῖον τῆς τελευταίας Ἐκθέσεως. Πωλοῦνται στὰ ἐμπορικὰ καὶ τὰ φαρμακεία.

ΧΑΡΙΝ ΤΗΣ ΧΑΡΑΣ

Μεταχειρισθῆτε τὸ BRASSO καὶ θὰ ἔχετε ὅλα τὰ μετάλλινα εἶδη σας ἀπαστράπτοντα χαρμούνως

Brasso

ΡΕΥΣΤΟ ΒΕΡΝΙΚΙ ΜΕΤΑΛΛΩΝ

Sté Ame des Usines Destrée

ΣΤΗ “ΜΥΣΤΙΚΗ ΥΠΗΡΕΣΙΑ,”

Η ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΗΣ ΟΛΓΑΣ ΟΡΛΩΦ

(Ἡ Ὀλγα Ὀρλώφ, κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ μεγάλου πολέμου, ἦταν μιὰ ἀπὸ τὰς πρὸ ἐκκίνδυνες Ρωσίδες κατασκόπους τῆς Γερμανίας στὴν Κιανή Ἀκτὴ. Στὴ ἀρχὴ ὅμως τοῦ 1917 ἀνεκαλύφθη τέλος ἡ ἐγκληματικὴ δράσις τῆς καὶ ἡ Ὀλγα Ὀρλώφ συνελήφθη στὸ Μπωλιέ, κοντὰ στὴ Νίκαια. Ἡ δραματικὴ αὐτὴ σύλληψις τῆς, τὴν ὅποια διηγείται στὸ παρακάτω ἀρθρο τοῦ ὁ Γάλλος δημοσιογράφος Ρομπέρ Μπουκάρ, ἐμεινε ἱστορικὴ στὰ χρονικά τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὥς μιὰ ἀπὸ τὰς πρὸ παράδειγμα καὶ τὰς πρὸ συνταρακτικὰς τραγωδίας τῆς ζωῆς τῶν γυναικῶν κατασκόπων).

Ὁ Τζέιμς Φούλεϊ, ὁ Ἀγγλος πρόξενος τοῦ Μόντε Κάρλο, ἦταν βεβαιωμένος σ' ἓνα μελαγχολικὸ ρεβασμὸ, κυττάζοντας τὴν ἀνοιξιάντικη θάλασσα ἀπὸ τοὺς μαρμαρίνους ἐξώστες τοῦ Καζίνο, ὅταν ἄξαπνα ἀνατριχίασε στὸ ἀκούσιμα μιὰς θεσμῆς καὶ γλυκεῖας φωνῆς, μὲ παιητικὸς τόνους:

—Καλησπέρα, Τζέιμς...

Ἦταν ἡ Ὀλγα, ἡ τρυφερὴ φίλη του, μιὰ μυστηριώδης Ρωσίδα, πού τὸν ἐμάγευε μὲ τὴν μυστικιστικὴν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν τρελλήν, τὴν παράφορον ἀγάπην τῆς. Πῶς εἶχε φτάσει κοντὰ του, δίχως νὰ τὴν ἀκούσῃ; Ἀ! τὴν παράξενη γυναῖκα...

Ὁ Ἀγγλος πρόξενος τῆς φίλησε τὸ χεῖρ καὶ τὴν παρέσυρε ὥς τὴν ἄκρην τοῦ ἐξώστη. Ἐκεῖ, ὁ ἕνας διέβλεπε τὸν ἄλλο, ἔγειραν πάνω στὸ κάπαστρο περὶ τοῦ καὶ σιωπηλοὶ, ἄφησαν τὸ βλέμμα τους νὰ πλανηθῇ στὴν ἀέραντη Μεσόγειον.

—Ὁμορφο βράδυ... ψιθύρισε σὲ λίγο ἡ Ὀλγα Ὀρλώφ. Πῶς ξεκουράζει μὲ τὴ γαλήνην τὴν ψυχὴν μου, τὴ φτωχὴ καὶ ἀνήσυχον ψυχὴν μου...

—Τί ἔχετε, Ὀλγα; τὴν ρώτησε ὁ Τζέιμς Φούλεϊ, ταραγμένος. Κι' εἰπεῖτα ἔγειρε πρὸς τὴν καὶ τῆς ψιθύρισε μὲ τρεμονιστὴ φωνή:

—Ποῦ εἰσατε αὐτὲς τὶς δυὸ μέρες ποὺ λείπατε, Ὀλγα; Ποῦ εἴχατε πάει; Ἀν ἔξερατε πόσο μὲ βασανίζει αὐτὸ τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς σας...

—Ἀ, εἰσατε πολλὴ περιέργως, ἀγαπητὴ μου Τζέιμς! τοῦ ἀπάντησε μὲ κάποια εἰρωνεία ἡ τρυφερὴ φίλη του. Τόσο γρήγορα λοιπὸν ἔξερατε τὴν συμφωνίαν μας; Θυμᾶστε τί εἶχαμε πει, ὅταν γνωριστήκαμε, ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες; Δὲν ἔξερα ποῶς εἰστε καὶ δὲν ἔξερατε ποῖα εἶμαι. Εἴμασταν δυὸ ἀγνωστοὶ καὶ γι' αὐτὸ ἀγαπώμαστε μὲ τόση τρυφερότητα, μὲ τόσο πάθος. Τζέιμς, ὁ ἔρωτας ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ μυστήριον...

—Ἀς ἀφήσουμε γύρω μας αὐτὴ τὴ μαγικὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ ἀγνώστου... Δὲν θὰ νοιώσουμε ἔτσι ποτὲ οὔτε τὴ ζήλεια, οὔτε τὸν πόνο, οὔτε τὴν ἀπογοήτευσι...

—Ναί... συμφωνῶ μὲς σας, τῆς εἶπε ὁ Τζέιμς Φούλεϊ, καὶ τὴν κυττάζε παραξένα στὰ μάτια. Μὰ δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατί καίτε αὐτὰ τὰ μυστηριώδη ταξείδια στὸ ἐξωτερικόν. Νά, καὶ χθὲς πάλι, σὰς εἶδαν κοντὰ στὰ σινεοῦρα...

—Μὲ κατασκοπεύετε; τὸν ρώτησε εἰρωνικά ἡ Ὀλγα Ὀρλώφ.

Ὁ Ἀγγλος πρόξενος ἐσκίψε τὸ κεφάλι καὶ βυθίστηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴν ἀγωνιώδη σιωπὴν του.

—Ὁχι, δὲν σὰς κατασκοπεύω...

τῆς ἀπάντησε. Μὰ, ὅλος ὁ κόσμος ξέρει περὶ ὅτι σὰς ἀγαπᾷ... Ἀς εἶνε. Αἰθρὸ θὰ κάνουμε μιὰ μεγάλη ἐκδρομὴ ὥς τὴς Ἀλπεῖς, γιὰ νὰ ξεχάσουμε...

—Δὲν μπορῶ... ψιθύρισε ἀπότομα ἡ φίλη του, χαμηλώνοντας τὰ βελονῆνα βλέφαρά της. Θὰ ξαναγύρω ἀπὸψε...

—Ὀλγα, δὲν μ' ἀγαπάτε λοιπὸν;

—Μὴν παραπονιέστε, Τζέιμς... Εἰσατε ὁ μόνος ἄνθρωπος ποὺ ἀγάπησα μ' ὅλη τὴ δύναμιν τῆς ψυχῆς μου. Ὅταν εἶμαι κοντὰ σας, νοιώθω τὸν ἐαυτὸν μου ἥσυχον, προστατευμένον ἀπὸ κάθε κίνδυνον. Τίποτε περὶ δὲν με φοβίσει... Κι' ὥστόσο, ἂν ἔξερατε πόσο δύσκολη εἶναι ἡ ζωὴ μου καὶ πόσο κίνδυνον μ' ἀπειλοῦν κάθε στιγμὴ...

Ὁ Ἀγγλος πρόξενος, συγκινημένος, πέρασε τὸ χεῖρ του στὴ μέση τῆς καὶ τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του.

—Πότε θὰ ξαναγυρίσετε; τὴν ρώτησε μὲ τρυφερότητα.

—Ὑστερ' ἀπ' τὰ μεσάνυχτα ἴσως ἢ αὔριον τὸ μεσημέρι... ψιθύρισε ἡ ὁμορφὴ Ρωσίδα. Φτάνει μονάχα νὰ γίνω ἀπόψε ἀπὸ τὸ Μόντε Κάρλο... Ἐλάτε, Τζέιμς, μὴ με κυττάζετε ἔτσι, μὲ διακοσμημένα μάτια. Θὰ με κάνετε νὰ χάσω τὸ θάρρος μου... Ὁρεβονάρ, Τζέιμς. Ὁρθοῦ αὔριο...

Ἡ Ὀλγα Ὀρλώφ βγήκε ἀπὸ τοὺς κήπους τοῦ Καζίνο καὶ τραβήξε γιὰ τὸ γραφὸν τοῦ ξενοδοχείου τῆς. Ὁ Ἀγγλος πρόξενος τὴν εἶδε σὲ λίγο νὰ χάνεται στὸ βάθος τοῦ παραλιακοῦ δρόμου, ποὺ ἔφτανε ὥς τὰ Γαλλοῖτα καὶ σινεοῦρα...

Ποῦ πῆγαινε ἡ Ὀλγα; Μήπως γιὰ νὰ συναντήσῃ κανένα φίλον τῆς; Ὁ Τζέιμς Φούλεϊ γύρισε σὺν τρελλῷ στὸ ξενοδοχείον του, ἔμεινε μέσα λίγες στιγμὲς καὶ εἰπεῖτα πῆρε τ' αὐτοκίνητόν του καὶ χάθηκε καὶ αὐτὸς μὲ μιὰ ἱλιγγιώδη ταχύτητα στὸ βάθος τοῦ σκοτεινοῦ δρόμου.

Ἡ Ὀλγα σὲ λίγο εἶδε πίσω της τοὺς δυνατοὺς κήπους ἐνὸς ἄλλου αὐτοκινήτου. Δίχως νὰ συλλογιστῇ τότε τὴς ἀπότομης στρουφῆς τοῦ ἀπόκομμου δρόμου, ἀνοῖξε ὅσο μποροῦσε μεγαλειότητα ταχύτητα. Ἡ ἐκτυφλωτικὴς δέσμις τοῦ φωτός, ποὺ ἔβριχεν τὸ ἄλλο αὐτοκίνητον, φώτιζαν πότε τὴ θάλασσαν καὶ πότε τοὺς πανήγυλιν βράχους ἀπὸ τὴν ἀριστερὴν μερίαν τοῦ δρόμου. Τὴν παρακολουθοῦσαν λοιπὸν; Ποιὸς ἤθελε νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ φτάσῃ ἐκεῖ ποὺ ἤθελε; Ἡ Ὀλγα ἔπασσε μὲ τὸ ἑνα χεῖρ τὸν ἐβλῶν καὶ μὲ τ' ἄλλο θέλησε νὰ βεβαιωθῇ ἂν τὸ μικρὸ πιστόλι τῆς ἦταν στὴν κρυφὴ τσέπη τοῦ μαγνὸ τῆς. Ἀν ἦταν ὁ Τζέιμς αὐτὸς ποὺ τὴν παρακολουθοῦσε; Τὴν ἀνοήσια! Δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπε περὶ αὐτὴν...

Ἡ ζήλεια τὸν ἦταν πολλὴ ἐκκίνδυνον... Μήπως μποροῦσε ἡ Ὀλγα νὰ ἔχῃ τὸ νοῦ τῆς σὲ ρομαντικὰ εἰδυλῖα; Κι' ὥστόσο, ἐρχόντουσαν στιγμὲς ποὺ ἐνοίωθε ὅτι τὸν ἀγαποῦσε σ' ἐλθόντα τὸν νεαρό καὶ ὁμορφο Ἀγγλο διπλωμάτη...

Τὸ ἄλλο αὐτοκίνητον, τὸ αὐτοκίνητον τοῦ ἀγνώστου, ὅλο καὶ πλησίαζε πρὸς αὐτήν. Ἡ Ὀλγα ἐσφίγγε τὰ δόντια τῆς ἀπὸ τὴ λύσσα. Ὑστερὰ ἀπὸ δυὸ χιλιόμετρα θὰ ἔφτανε στὸ μικρὸ πανδοχεῖον, ὅπου δὲν θὰ φοβότανε περὶ τίποτα. Μὰ θὰ κατάφευγε νὰ ξεφύγῃ πρῶτα ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ τὴν κυνηγοῦσε;

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,”—“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,”

ΔΩΡΑ 500 ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ, 4 Ἰανουαρίου 1934

Μπορεί όστόσο και να γελιότανε. Μπορεί αυτός ο άγνωστος να μην ενδιαφερότανε διόλου γι' αυτήν. Μά γιατί έτρεχε τόσο γρήγορα, σαν να ήθελε να την φτάσει; Μόνον ένας τρελλός θα μπορούσε να τρέχει με τέτοια ταχύτητα σ' εκείνον τον επικίνδυνο δρόμο.

Η "Όλγα" Όρλφ δεν πρόλαβε να συλλογιστεί τίποτ' άλλο. Το αυτοκίνητο του άγνωστου πέρασε σαν αστραπή δίπλα της και μπήκε μπροστά, για να της κόψει το δρόμο. Η όμορφη Ρωσίδα τότε άρπαξε το πιστόλι της και πυροβόλησε.

Το πρώτο αυτοκίνητο, λίγο πιο πέρα, στάθηκε άποτομα. Η "Όλγα, για ν' αποφύγει τη σύγκρουση, έβλεπε τα φρένα. Την ίδια στιγμή βρέθηκε μπροστά στον Τζέιμς Φούλεν.

—Εσείς; τί θέλετε δωπέρα; τον ρώτησε κατάληκτη ή παράξενη Ρωσίδα.

—Ναι, εγώ είμαι... της απάντησε ο Άγγλος πρόξενος. "Όταν γύρισα στο ξενοδοχείο μου έμαθα ότι δυο άνθρωποι σας ζητούσαν όλη την ήμερα στο Μόντε Κάρλο. Τρομοκρατήθηκαν λοιπόν κι έτρεξα να σας προειδώσω...

—Και τί απάντηαν αυτοί οι δυο άνθρωποι; ψιθύρισε ή "Όλγα, χλωμαίνοντας.

—Πολύ φοβάμαι ότι μάς παρακολουθούν....

Η όμορφη Ρωσίδα σηκώθηκε άποτομα μέσα στο αυτοκίνητό της και κάρφωσε τα μάτια της στο σκοτάδι της νύχτας. Μακριά, στο βάθος του δρόμου, άστραψε μια λάμψη.

—Ήσαν οι φάρσι κάποιον αυτοκινήτου...

—Επρόκει να φύγει, να γίνει άφαντη... Η στιγμή ήταν πολύτιμη, εκτινάχτηκε τώρα ή ζωή της. —Τζέιμς! φώναξε με τραγική φωνή στο φίλο της. Μ' άγαπάτε στ' αλήθεια; Η ζωή μου κινδυνεύει! Θέλετε να με σώσετε; Πάρετε αυτόν τον φάκελλο και φύγετε... Έσάς κανείς δεν μπορεί να σας ύποψιαστή!...

Κι ή "Όλγα Όρλφ του έδειξε ένα μικρό σφραγισμένο φάκελλο, που τον είχε βγάλει νευρικά από το στήθος της.

—Νά σας παρατήσω μονάχη, έδω, στη μέση του δρόμου, τη στιγμή που κινδυνεύετε; Ποτέ! της φώναξε ο Άγγλος πρόξενος.

—Κι όμως πρέπει, Τζέιμς!... τον παρακάλεσε ή μυστηριώδης Ρωσίδα. Νάτοι!... Έρχονται... Πρέπει να φύγουμε... Πρέπει να απάσουμε γρήγορα σ' εκείνο το πανδοχείο, εκεί κάτω...

Ο Άγγλος πρόξενος έχωσε τον φάκελλο μέσα στην τσέπη του και πήδηξε μέσα στ' αυτοκίνητό του. Η δυο μηχανές μούγκρισαν άποτομα και χάθηκαν μέσα στη νύχτα...

Το πανδοχείο ήταν σκοτεινό και έρημο. Η "Όλγα Όρλφ άνοιξε μ' ένα κρυφό κλειδί την πόρτα του και προχώρησε μέσα στο σκοτάδι. Τ' αυτοκίνητά τους ήταν χωμένα πίσω από το πανδοχείο, ανάμεσα στους πυκνούς και ύψηλους θάμνους.

Η Ρωσίδα κι ο Άγγλος πρόξενος ανέβηκαν ψηλαφιστά την παλιά ξύλινη σκάλα και μπήκαν σ' ένα δωμάτιο.

—Έδώ είναι... ψιθύρισε ή "Όλγα, κι άναψε μ' ένα σιγάτο το κερί, που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι.

Μόλις όμως σήκωσε το κεφάλι, έβριξε μια πνιγμένη κραυγή. Άπέναντι στον τοίχο στεκόντουσαν τρεις δόθιοι, τρεις άγνωστοι άνθρωποι. Ο ένας απ' αυτούς προχώρησε τότε και της είπε ειρωνικά:

—Κυρία, βέρα Νοργάβιεφ!...

Η "Όλγα, σαν να χτυπήθηκε κατάστηθα, έγειρε προς τα πίσω κι έπεσε μέσα στην άγκαλιά του Τζέιμς Φούλεν.

—Παραξενεύεστε που με βλέπετε δωπέρα; της ξαναείπε με τον ίδιο ειρωνικό τόνο ο άγνωστος.

—Επειτα γύρισε προς τον Τζέιμς και τον ρώτησε σοβαρά:

—Εσείς έχετε το φάκελλο με το σχέδιο του νέου μας διπλοπολυβόλου, κ'όχι πρόξενε;

Ο Άγγλος πρόξενος κινείνισε σαν πεθωμένος. Επ'ατέλους! Είχε καταλάβει πια ότι ή τραγική φίλη του ήταν μια κατάσκοπος...

Η "Όλγα Όρλφ, ή μυστηριώδης Ρωσίδα της Κιανής Άκτις, ήταν ή περίφημη βέρα Νοργάβιεφ, ένα από τα πιο επικίνδυνα όργανα

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΡΑΦΕΤΑΙ

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΞΕΝΑ

Οι μεγαλύτεροι καπνιστάι του κόσμου είναι οι Ολλανδοί. "Επειτα απ' αυτούς έρχονται οι Βέλγοι και τρίτοι οι Τούρκοι, οι τούς π'άσι γνωστοί περιωλήδες.

Σε μερικούς σιδηροδρομικούς σταθμούς της Αμερικής ύπάρχουν ειδικές θυρίδες, στις όποιες αν ρίξει κανείς ένα σέντε, πετάγεται μέσα από τον τοίχο ένα αναπαιτικό κρεβάτι, στο όποιο μπορεί να κοιμηθή ένας ταξιδιώτης θαμνάσια, όσον να φτάσει το τρένο που περιμένει.

Η μεγαλύτερα σε έκταση άγορά του κόσμου είναι της Μόσχας. Καταλαμβάνει έκτασιν 100 στρεμμάτων.

Η πιο ψυχρή απ' όλες τις κατοικημένες χώρες του κόσμου είναι ή επαρχία της Γκουερχόανσιν, της Ανατολικής Σιβηρίας. Η καθημερινή θερμοκρασία του τόπου αυτού είναι κατά μέσον όρον 27 βαθμοί κάτω από το μηδέν!...

Το τηλεσκόπιο, το όποιο χρησιμοποιούσε ο Γαλιλαίος, ήταν ένας κελινδρικός σωλήνας από μολύβι, στα δυο άκρα του όποιον ήταν κολημένοι δυο κοινοί φακοί.

Στην Σίτιαν των Ινδιών ή ζήρε δεν αλλάζουν τα ρούχα τους, όσπου να ξαναπατηνθούν! Επ'σης βάφουν τις μύτες τους πράσινες, σ' ένδειξη πένθους!

Η μεγαλύτερη ελάν του κόσμου βρίσκεται στη μεγάλη άβουσα του παλαιού των Δόγρον, στην Βενετία. Η ζωνγαμία αυτή έχει πλάτος 84 ποδών και ύψος 34.

Σε κανένα μέρος του κόσμου δεν ύπάρχουν τόσες γεροντώδεις, όσες στην Ιρλανδία. Σύμφωνα με μία άπογραφή, που διενεργήθη πρό τριετίας εκεί, τα τρία τέταρτα των κυριτών έχουν μείνει στο όαρι!...

Ας παραγορηθούν, λοιπόν, ή Ελληνίδες σινάδελφοί των.

Η βαθντέρα λίμνη της Εδρόπας είναι ή Κωνσταντία της Έλβετίας, ή όποια έχει βάθος 1.027 ποδών.

ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΩΡΟΣ ΒΕΖΥΡΗΣ

Ένας γέρος Τούρκος βεζύρης, νοιώθοντας το τέλος του να πλησιάζει, έφώναξε την όραιότερη γυνάικη του χαρεμού του και της είπε:

—Ντύσου τα πιο όραία ρούχα σου, βάλε τ' ακριβότερα κοσμήματά σου και σπολίσου έτσι, που να φαίνεσαι όσο μπορείς όραιότερη.

—Γιατί; τον ρώτησε εκείνη.

—Μήπως ο θάνατος που θάρηη να με πάρη σε λατράριση και πάρη όσένα, αντίς για μένα!... απάντησε ο μωρός βεζύρης.

της «Μυστικής Υπερησίας» του Βερολίνου!

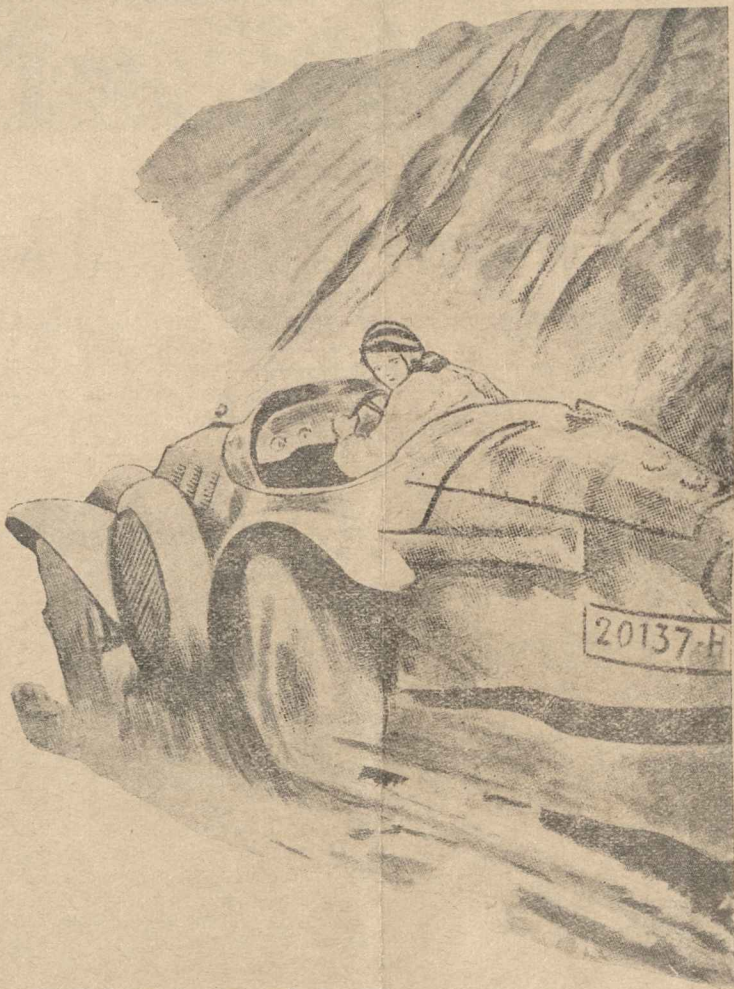
Ο Τζέιμς Φούλεν νόμισε ότι θα τρελλανόταν. Την άγαπούσε αυτή την γυναίκα!... Την άγαπούσε παράφορα!...

Η Ρωσίδα κατάσκοπος τον κίτταξε τώρα έκτεντικά, σαν να του ζητούσε να την προστατέψη, να την ύπερασπισί, να την σώσει. Μά τί μπορούσε να κάνει; Αιτών ποίος μπορούσε να τον σώσει; Ήταν χαμένος πια!...

Ο Άγγλος πρόξενος έβγαλε το φάκελλο από την τσέπη του και τον έδωσε σιωπηλά στον άρχηγό των άστυνομικών. "Επειτα με μιά άστραπιαία ταχύτητα έβγαλε το πιστόλι του και πρην προσητάσει ή "Όλγα να τον συγκρατήσει, τινάζει τα μανιά του στον αέρα!...

Υστερα από ένα μήνα, ή βέρα Νοργάβιεφ ή "Όλγα Όρλφ, των άπολυτών στον τάφο. Τουλάχισ, ός Γερμανίδα κατάσκοπος, στα περίχωρα της Τουλώνος, στις 16 Φεβρουαρίου του 1917.

ΡΟΜΠΕΡ ΜΠΟΥΚΑΡ

Η "Όλγα είδε πίσω της τους δυνατούς φάρους ενός άλλου αυτοκινήτου...

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΜΟΝΤΑΙΝ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΤΕΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Σ.

Το πλέον σπάνιο λουλούδι μέσα στην νέα άνθησι του κοσμικού άνθους, Μορφιά όχι μόνον φαινομενική, αλλά και ψυχική. Στις απαλές γαλάζιες ανταύγειες των ματιών της διεκρινίζει κανείς άμέσως άδρότητα, συμπαθητικότητα, άγνότητα και θελκτικότητα, και γι' αυτό δεν χρειάζεται δεινότης Πυθίας. Την όραία κοπέλλα διακρίνει διαφάνεια πολιτίμου κρηστάλλου. Σπάνια συναντά κανείς—και μάλιστα στάς Αθήνας—τέτοιο τύπο όραιότητος Νορδηγικής, που μόνον ή άρθραστη πένα της Σέλιμα Λαγκρόλερ θα μπορούσε ν' άπεικονίση. Ίδανική ξανθή όμορριά και άγαλματώδης κορμοστασιά. Μέσα στους κοσμικούς κύκλους, έν τούτοις, την διακρίνει μία ιδιαιτερότης περίεργη. Δίδει έντύπωσι της «Πρεσβείας Λουανταίν», μ' ένα ύψος άπομακρυσμένο ή κάποτε νοσταλγικό. Χάρης όμως στη δροσιά των μόλις έβκοσι έτών της, ο διάκοσμος αλλάζει άστραπιαίως—χωρίς καν τη ναυική έπέμβασι του διαμνίου Ράινχαρτ—και το θαμνάσιο Γκρεξ φωτίζεται με την χαρά του κεφιού και αναβλύζει ή χαρά και ή ευτυχία. Αί ευαγρίσεις της στον κόσμο σπάνιαι, όσον και όραιες. Η τουαλέττες της ποιήματα άρμονίας και συνθέσεως.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

—Η μία έσπερις διαδέχεται την άλλην κατ' αυτάς. —Μία εκ των πλέον έσμερτ ή δοθείσα την παρελθούσαν Τρίτην παρ' ή η. Έλένη Μπουμπουλή.

—Η οικοδόσπινα, θελκτικής συμπαθητικότητος, προσέδιδεν ένα τόνο του ένδιαφέροντος, με την χαρακτηρίζουσαν αυτήν εθνείαν.

—Παρίσταντο: Η πρέσβειρα της Σουηδίας κ. Μπόιαν, έντονη σε έκφρασι και γοητεία φαινογνομία, ο έπιτετραμμένος του Βελγίου κ. Σεργιασέλ, ο κ. Έμπερλάν, ο κ. Γκρίλεντζόν, ο κ. Κασσία, ή κ. Παπόγον, ο κ. και ή κ. Δραγοβίτη, ο κ. και ή κ. Βαλασσίτη, ο κ. Γ. Μελάς, ο κ. και ή κ. Σκαναβή.

—Η κ. Γ. Μελά στόχος θαυμαστικών βλεψιάτων. Η Δίς Έμπερλάν χαριτωμένη ξανθή όμορριά.

—Άπειρες ή κοινές διαγρίσεις: Η κ. Μαλαμίδη με βελούδο κόκκινο, ή κ. Νίτα Μελά θαμνασθείσα όμορριά, ή Δίς Παπόγον με κόκκινα, χαριτωμένη, ή Δίς Θεολόγη κοιμητοτάτη, με μπλε και άσπρμένα τουαλέττα, αί Δίδες Παπαρηγοπούλου πολύ «σίκα», ή κ. Στ. Θεοτόκη έξαιρετικής κομψότητος, με μαύρα, ή Δίς Λώρα Σταίον με μπλε, πολύ όμορφη.

—Επίσης παρίσταντο: Ο κ. και ή κ. Σουρώτη, ο κ. και ή κ. Μ. Μελά, ο κ. και ή κ. Άπέρη, ο κ. και ή κ. Ψιακή, αί Δίδες Ψιακή, έλεγκάκτικη εμφάνισις, ή Δίς Έλλη Πεσμαζόγλου, χαριτωμένη.

—Χορευτικό «κοιταήλ» παρ' ή η. και ή η. Ν. Νικολαΐδη την παρελθούσαν Πέμπτην—27 Δεκεμβρίου—από τα πλέον διασκεδαστικά της έποχής. Η νεολαία έχόρευσε πέραν του μεσονυχτίου, με πολύ κέφι.

—Η Δίς Νικολαΐδη, φέρουσα έξωσιαν τουαλέτταν βέρ-ζάντ, ήτο όραιωτάτη.

Η ΜΟΝΤΑΙΝ

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«ΠΩΣ ΑΓΑΠΟΥΝ ΟΙ ΦΥΣΙΚΟΙ»

Ο Έκδοτικός Οίκος Βασιλείου εξέδωκε κατ' αυτάς εις δευτέραν πλήρη έκδοσιν το παλαιόν γνωστόν έργο του έκλετου σινάδελφου κ. Δημ. Λαμπήκη «Πώς Αγαπούν οι Φυσικοί, το όποιον ένδοξό ρει ιδιαιτέρως το αίσθημα των κοινών και τους άτυχεύσαντας στη ζωή και στην άγάπη. Έν τω προλόγω ο έκδοτης παραθέτει και τας δημοσιευθείσας κατά την πρώτην έκδοσιν του βιβλίου τούτου κριτικας των κ. κ. Γ. Κορμπιλά Χαρ. Σταματίου, Π. Νιράνα, Κ. Αθανάτου, Α. Μίχα και άλλων.

ΝΕΟΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΕΣ

Τον άγαπητόν Διάκονον Άγίου Νικολάου Πευκακίου κ. Νάιον Γεωργακόπουλον, έπιτυχόντα εις τας διπλωματικές έξετάσεις της Θεολογικής Σχολής, συγχαιρώ έγκαρδίως.

Δ.Κ.Μ.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΟΡΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Λιάνα Χάιντ, Πειραιά.—Απαντώ και στις δυο τελευταίες έρωτήσεις σας: Για να στρώνη το κοσινάδι στα χείλη σας να τ' αλείφετε πρώτα με λίγη βαζελίνη. Για τα δόντια σας μεταχειρίζεστε την έξής σκόνη:

Craie en poudre 10 gr.
Savon amygdalin 2 »
Quinquina rouge 5 »

Ρ. Ρ. Σ.—Νά κάνετε τακτικά κάθε βράδυ μασσάζ περιστερικό γύρω από το στήθος, με βούτυρο κακάου, επί δέκα λεπτά. Το πρωί να κάνετε πάλι μασσάζ περιστερικό μ' ένα γάντι τρίγυνο, βρεγμένο σε κολώνια. Να ξελένετε πάντοτε το στήθος με κρύο νερό. Άποτελεσματικό επίσης είναι και το έξής γύμνασμα: Στέκεσθε σε άπόστασι τριών ποδιών από έναν δόθιο τοίχο. Στήριζετε τα χέρια σας στον τοίχο, με το σώμα εϋθυτενές, ός ότου κουνιπήσουν πάνω σ' αυτόν το σάγονι σας και το στήθος σας. Το γύμνασμα αυτό το έπαναλαμβάνετε έξη φορές στην άρχη και σιγά-σιγά περισσότερες, γιατί είναι πολύ κορσαστικό. Μετά τρεις έβδομάδες θα ιδίτε την μεταβολή που έπαθνετε.

Πικραμμένη ν. Ξ. α. ν. θ. ο. λ. α. ν. Πάτρος.—Γιά ν' άδυνατίσετε, διαβάστε τί άπαντώ στο προηγούμενο φύλλο στην «Λιάνα Χάιντ». Άποφεύγετε τις στενοχώριες. Για να διατηρήσετε κρέσχο το πρόσωπό σας να μεταχειρίζεσθε την κρέμα και την λοσιόν που σινιστώ στην Σ. Μ. Στα μάτια σας βάψετε κάθε βράδυ κομπρέσες με χαμομήλι, πριν δε κοιμηθήτε, να τ' αλείφετε πάντοτε με λίγη βαζελίνη.

Κυρία Ν. Μ. Μ.—Ένταύθα.—Γιά το στήθος σας διαβάστε τί άπαντώ παραπάνω στην Ρ.Ρ.Σ. Άκούσθ' δεν θέλετε να μεταχειρίζεσθε κρέμα, αλείφετε πριν από την λούδρα το πρόσωπό σας με το έξής άβλαβές ύγρό:

Eau de roses 900 gr.
Teinture de myrhe 10 »
Teinture d'opoponax 10 »
Teinture de benjoin 10 »
Essence de citron 4 »
Teinture de quillaya, la quantité necessaire pour émulsionner.

Λιποδία που άργησα να σας άπαντήσω, γιατί έχω σοφείαν γραιμάτων και ή στήλη μου είναι περιορισμένη. Η άγαπητές μου λοιπόν άναγνώστριες πρέπει να κάνουν λίγη ύπομονή, όσπου να ιδούν δημοσιευμένη την άπάντησί τους.

Θεσσαλονίκη α.—Με ρωτάτε πολλά πράγματα. Πώς να σας άπαντήσω σ' όλα; Για την πιτυρίδα σας σινιστώ, πριν λουθήτε, να τρίψετε καλά τις ρίζες των μαλλιών σας με ένα φλιντζανάκι του καφέ έλαιόλαδο, το όποιον θα έχετε προηγουμένως ζεστάνει. Κατόπιν τυλίγετε το κεφάλι σας με μία πετσέτα και μετά μισή ώρα λούζεσθε με πολλά νερά. Ός μπαρμπαγιαντή σας σινιστώ την έξής, την όποιαν μπορεί να σας έτοιμάσουν στο φαρμακείο:

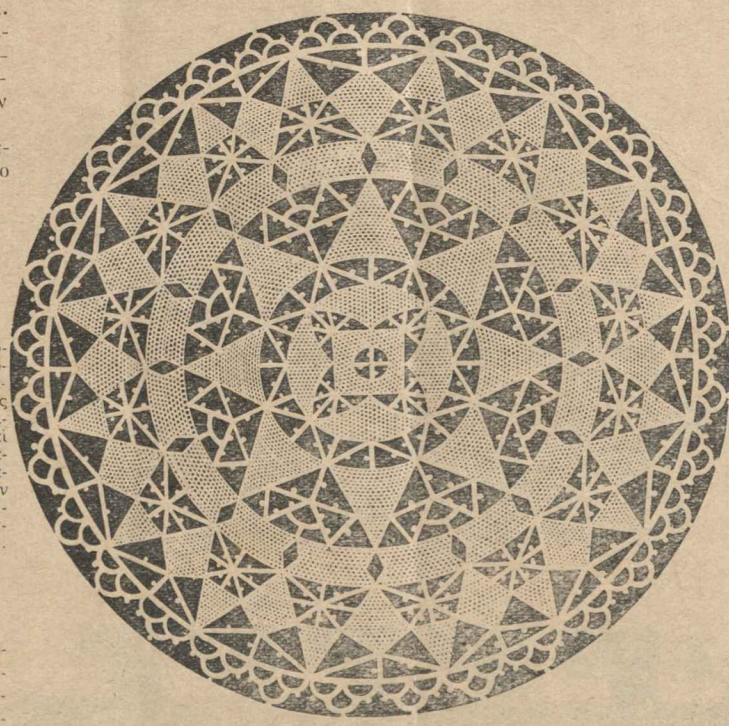
Huile de ricin 6 gr.
Glycerine 10 »
Teinture de benjoin 10 »
Alcool à 60° 200 »
Essence de Portugal 3 »

Γιά να διατηρήσετε όμοιά το δέρμα του προσώπου σας άποφεύγετε τα ξενύχτια, τις συγνήσεις, τις πολλές γραιμάτσες, τρώτε πολλά ποτοκάλλια και πολλά καφέτα και άποφεύγετε τα άλμυρά. Αν το κοινό σαπούνι σας βλάπτει, χρησιμοποιήστε σαπούνι με γλυκερίνη. Το βράδυ να βγάψετε πάντοτε από το πρόσωπό σας τις πούδρες και το ρουζ μ' ένα βαμπακι βουτηγμένο σε λίγο άμυγδαλόλαδο και κατόπιν το αλείφετε με την έξής κολ-κρέμ:

Blanc de baleine 40 gr.
Cire blanche 20 »
Huile d'amandes douces 140 »
Eau de roses 45 »

Essence de Bergamote
Το έπί πλέον της κολ-κρέμ το άφαιρείτε μ' ένα βαμπακι. Για το στήθος σας σάς σινιστώ γυμναστική και περιστερικό μασσάζ μ' ένα γάντι τρίγυνο βρεγμένο σε κολώνια.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

"Ένα όραίο μοτίφ από Βενίζ, για διαφόρους χρήσεις

της 'Αρτέμιδος. Υπάρχουν όμως στην αθήνα και πολλοί, που δεν θυμούνται την επί τη ξενιτεμένη στην Εύροπη 'Αθηναϊστούλα, η οποία παύει να υπάρχει για πρώτη φορά την βλεπόμενη...

Κι' ένας γενικός ψήφισμα, ένας ψήφισμα, ακούγεται :
— Η κόρη του σταυλάρχου του βασιλείου !...
— Η 'Ασπασία Μάνου !...
— Γλυκιά όπως η μητέρα της !...
— Αυγερή σαν τον πατέρα της !...
— Η κ. Λεβίδη αντιλαμβάνεται τον θαυμασμό που έφωτιζε μεταξὺ των καλεσμένων της η 'Ασπασία και απευθύνει να την συστήσει σ' όλους. Μεταξὺ των καλεσμένων της κ. Λεβίδη βρίσκονται τη βραδεία αυτή μέρα στην κατάφοτη αθήνα του αρχοντικού της και δυο παλιές, υψηλές γνωριμίες της 'Ασπασίας Μάνου.
— Δύο παλιές, καλές και γλυκές γνωριμίες της...
— Η πριγκίπισσα 'Ελένη κι' ο πρίγκιψ 'Αλέξανδρος !...

Ο πρίγκιψ 'Αλέξανδρος δεν είχε και πολύ καιρό, που γύρισε στην 'Αθήνα από την Γερμανία.

Μετά τεταμένη φοίτηση στην Στρατιωτική Σχολή των Ευελπίδων, στην πρωτεύουσα, είχε σταλεί από τον πατέρα του, διάδοχο Κωνσταντίνου, όπως συμπληρώσει τις στρατιωτικές του σπουδές στην Γερμανία.

Ξαπνικά όμως ο υιός των Βαλκανίων άρχισε να ξοφούται. Άνεμος πόλεμος έκανε ισχυρό. Και η ιστορική ημέρα της κηρύξεως του πολέμου αυτού κατά της Τουρκίας δεν άργησε να άναψει.

Πάνοπλος η 'Ελλάς και οι σύμμαχοί της, έξωρισαν έναντι του κοινού εχθρού. Μεταξὺ των πρώτων έστειλε σε στα πεδία των μαχών, εκεί που η τιμή και το καθήκον τον καλούσε, ο διάδοχος Κωνσταντίνος, ως αρχιστράτηγος.

Ο πρίγκιψ 'Αλέξανδρος έληφοφόρησε τα του Βαλκανικού πολέμου στην Γερμανία, όπου ενόσπετο, χάρη των σπουδών του, όπως ενόσπετο.

Η είδηση αυτή συνεκίνησε σφοδρότατα τον νεαρόν 'Ελληνα πρίγκιπα. Η 'Ελληνική ψυχή του ανεσάρτησε στο συγκλονιστικό μήνυμα. Τί έπρεπε να κάνει ;

Να μείνει στη Γερμανία και να συνεχίσει τις στρατιωτικές του σπουδές, καθ' ην στιγμήν η 'Ελληνική νεότης έμάχητο και έχυνε το αίμα της στα πεδία των μαχών ;

Το δίλημμα ήταν σπουδαίο, βασανιστικό. Μπορούσε βέβαια να τηλεγραφήσει στους γονείς του ή στον πατέρα του βασιλέα Γεώργιον και να ζητήσει την γνώμη του.

Αν όμως το ήθελαν ;

Θα έμενε αυτός, ένας νεαρός 'Ελληνα πρίγκιπ, θα έμενε κλεισμένος στο στρατιωτικό σχολείο του Βερολίνου, μακριά από την αγωνιζόμενη πατρίδα, τη στιγμή που σύσσωμος η 'Ελλάς έγραφε με το αίμα της νέα πολεμικά έπη στην ιστορία της, τη στιγμή που και αυτός ο πατέρας του και ο πάππος και οι θεοί του θα έτρεχαν ασφαλώς στα πολεμικά πεδία, για να πάρουν το άδαντο βάπτισμα του πυρός ;

Η σκέψις αυτές έβασάνισαν άρχετα τον πρίγκιπα 'Αλέξανδρο. Τέλος όμως έπρεπε τη μεγάλη απόφαση. Δεν δίστασε ούτε στον πατέρα του, ούτε στον παππού του. Θα διέκοπτε τις σπουδές του, θα εγκατέλειπε τη Γερμανία προσωρινώς και θα έρχότανε στην 'Ελλάδα, για να τρέξει κι' αυτός εκεί που ήταν το καθήκον του.

Έτσι κι' έγινε.
Ο νεαρός πρίγκιπ ήταν την εποχή αυτή 19 ετών. Άνοιξε λοιπόν την καρδιά του στους καθηγητές του και τους εξέφρασε την επιθυμία του.

Οι καθηγητές του συγγιμήθηκαν μόλις έμαθαν την απόφασή του.
— Πρίγκιπ, πού είπας, η επιθυμία σου είναι δικαιολογημένη. Εφόσον θέλετε να τρέξετε εκεί που ολόκληρος η 'Ελλάς αγωνίζεται για την απελευθέρωση των υποδούλων τέκνων της, κανείς δεν μπορεί να σας έμποδισι.

Κατασπινγνιμένος πλέον ο 'Αλέξανδρος, άποχαρήθηκε τους καθηγητές του, τους συμμαθητές του και τους φίλους του κι' έφυγε άμέσως για την 'Ελλάδα.

Όταν έφτασε στην 'Αθήνα ο πρίγκιψ 'Αλέξανδρος, ο πατέρας του βρισκόταν στο μέτωπο.

Στο παλάτι, που τον είδαν να φτάνει άξαφνα κι' άνευδοποίητα, ξαφνιάστηκαν. Τον άγκάλιασαν, τον γέμισαν φίλια κι' άρχισαν να τον ρωτούν :

— Γιατί ήρθες ;

— Τί ξαφνικό ήταν αυτό ;

Ο 'Αλέξανδρος τους εξέηγε τους λόγους, που τον άναγκασαν να διακόψει τις σπουδές του.

— Θα πάω στο μέτωπο, τους είπε, εκεί που βρίσκεται κι' ο πατέρας μου.

Αλλά ο βασιλεύς Κωνσταντίνος, όπως είπαμε, δεν ήξερε τίποτε, άπολύτως τίποτε, για την επάνοδο του 'Αλεξάνδρου. Υπήρχε φόβος να θυμώσει, γιατί γύρισε στην 'Ελλάδα, χωρίς να τον προειδοποιήσει, χωρίς να του γράψι και να του ζητήσει την άδεια.

Ο 'Αλέξανδρος τ' σκέφτηκε όλα αυτά. Κι' άποφάσισε πού να πάει για το μέτωπο, πριν συναντηθεί με τον πατέρα του, να έπισκεφθεί τον πρωθυπουργό.

Πρωθυπουργός τότε ήταν ο κ. Βενιζέλος. Ο 'Αλέξανδρος έπρεπε και τον έπισκέφθηκε.

Ο κ. Βενιζέλος τον δέχθηκε με καλωσύνη.

— Υψηλότητα, γυρίσατε κούλας από τη Γερμανία ; τον ρώτησε. Τελειώσατε τις σπουδές σας, λοιπόν ;

— Όχι, κ. πρόεδρε, του άπάντησε ο 'Αλέξανδρος.

— Ήρθατε να δώτε τους ορκίους σας ; Νοσταλγώσατε την 'Ελλάδα ;

— Κύριε πρόεδρε, άπάντησε ο 'Αλέξανδρος, μπαίνοντας άμέσως στο θέμα, ήρθα στην 'Ελλάδα για να προσφέρω κι' εγώ τις υπηρεσίες μου, έφόσον η πατρίδα μου μάχεται έναντι του προαιωνίου εχθρού της.

Τα λόγια του νεαρού πρίγκιπτος συγγιμήσαν τον Βενιζέλο.

— Υψηλότητα, του είπε, ο πατριωτισμός σας, η φιλοπατρία σας, με συναρπάζει. Πέστε μου τί μπορείτε να σας διευκολύνω και θα το κάνω προθυμότερα.

— Κύριε πρόεδρε, άπάντησε ο 'Αλέξανδρος, δεν ζητώ παρά να με διευκολύνετε να φύγω για το μέτωπο. Έπιθυμώ να πάω κοντά στον πατέρα μου.

Ο κ. Βενιζέλος έμεινε για λίγες στιγμές σκεπτικός.

Τον συγγινώσκει η φιλοπατρία του νεαρού πρίγκιπτος, αλλά δεν μπορούσε ν' άναλάβει και μια τέτοια είδηση άπέναντι του πατρός του 'Αλεξάνδρου.

Αν ο Κωνσταντίνος διασπαστείτο για την άποφασή άφειζε του πρίγκιπτος στο μέτωπο ;

Ο 'Αλέξανδρος, βλέποντας τον πρωθυπουργό να σκέπτεται και να διατάζει, άνησύχησε. Η νεανική του μορφή έκαύσθη, για μια στιγμή, από κατωφανή θλίψη.

Ο κ. Βενιζέλος τ' άντελήφθη αυτό. Και για να καθησυχάσει τον πρίγκιπα, για να μη τον άπογοιτήσει έντελως, του είπε :

— Δεν ζητάτε, βέβαια, τίποτε το άκατόρθωτο, Υψηλότητα. Άφιστε όμως να συνεννοηθώ προηγουμένως έπ' αυτού και να κανονίσω το ζήτημα καταλλήλως.

Αλλά ο πρίγκιψ 'Αλέξανδρος άναπονοούσε. Και δεν έδίστασε να δείξει την άντομορησία του αυτή στον κ. Βενιζέλο.

— Έννοω και δικαιολογώ την άναπομονή σας, του άπάντησε ο κ. πρωθυπουργός. Κάμετε, εν τούτοις, λίγην ύπομονήν. Η ζωή του μετώπου είναι σκληρή, γεμάτη κακουχίες, και σεις, Υψηλότητα, είσθε τόσο νέος !...

— Κύριε πρόεδρε, επέμεινε ο πρίγκιψ 'Αλέξανδρος, την ίδια περίπου ηλικία κι' εμένα έχουν και οι 'Ελληνες πολεμιστάι του μετώπου.

— Ναί, αυτό είν' αλήθεια, Υψηλότητα. Ήσυχάστε λοιπόν. Και σας υπόσχομαι ότι θα φροντίσω να πραγματοποιηθεί η επιθυμία σας, όσοι το δυνατόν πιο γρήγορα.

Ο 'Αλέξανδρος εύχαρίστησε τον κ. Βενιζέλο, τον έχαρήθηκε κι' έγυρισε στ' άνάτορα. Κι' από τη στιγμή αυτή άρχισε να καταβάλλει κάθε προσπάθεια για να του έπιτραπή η μετάβασις στο μέτωπο.

Η προσπάθειά του αυτή έφερεν στο τέλος το άποτέλεσμα, το όποιοι ποθούσε και προσδοκούσε.

Ο πρωθυπουργός έπεισθη να διευκολύνει τον πρίγκιπα να μεταβίη στην πόλιν του πατρός του. Η άδεια έδόθη και σε λίγες μέρες κατόπι έφτανε για τα πεδία των μαχών.

Όταν όμως ο Κωνσταντίνος είδε τον 'Αλέξανδρο στο μέτωπο, δεν έμεινε καθόλου εύχαριστημένος.

— Έκαμες κακά να διακόψης τις σπουδές σου, του είπε, και να ήθες στην 'Ελλάδα. Η φιλοπατρία σου σε παρότρυνε πολύ. Έκαμες άνομι χειρότερα να ήθες στο μέτωπο. Η θέσις σου δεν είν' έδω. Είσαι πολύ νέος άκόμη κι' έπρεπε να μείνεις στη Γερμανία και να συνεχίσεις τις σπουδές σου. Δεν έπρεπε να φύγης για νάβης έδω, χωρίς να με ρωτήσης προηγουμένως...

(Άκολούθει)

Η μικρή χαριτωμένη κόρη της πριγκιπίσσης 'Ασπασίας, 'Αλεξάνδρα (Φωτογραφία από το 'Αρχειο της πριγκιπίσσης 'Ασπασίας)

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΓΑΤΟΣ

Η 'Οδέττη Λοριάν ήταν πασίγνωστη στον δημοσιογραφικό κόσμο των Παρισίων, όχι τόσο για όρισμένα της ρεπορτάζ, που σημείωσαν μεγάλη έπιτυχία, όσο για την πολυτάραχη έρωτική της ζωή. Οι συνάδελφοί της στον 'Εφάρο, όταν δεν είχαν άλλη δουλειά, σχολίαζαν τις άσθηματικές περιπέτειες της 'Οδέττης, με λόγια κάθε άλλο παρά κολακευτικά για την υπόληψή της.

— Αύτη δεν είνε γυναίκα ! Έλεγε ένας απ' αυτούς. Είνε ένα ήφαίστειο εν διαρκεί έκρηξήι !...

— Φτάνει να την κυττάξει ένας άνδρας στο δρόμο, παρατηρούσε ένας άλλος ρεπορτέρ, για να πέση άμέσως στην άγκυλιά του...

— Φαντάζομαι, συμπλήρωνε ένας τρίτος καλός συνάδελφος, ότι θα είνε ευκολότερο να μετρήσει κανείς τις τριχές του κεφαλιού της, παρά τους φίλους της !...

Και όστω καθεξής.

Η αλήθεια τώρα είνε, ότι η 'Οδέττη Λοριάν δικαιολογούσε μέχρις ενός σημείου με την διαγωγή της τα σχόλια αυτά των συνάδελφων της.

Ήλη, μεγαλοπνή, αδύνατη, με σώμα όμως καλοφτιαγμένο, με μεγάλα καστανά μάτια, στεφανωμένα πάντοτε από μαύρους κύκλους, φαινόταν σαν να ζούσε άποκλειστικά για τον έρωτα, σαν να μην είχε άλλη σκέψη στο νού της. Έφτανε, πρόγματι, να της πη ένας άνδρας πως την αγαπά, για να τον πιστέψη, για να του δώσει με πάθος τα φίλιά της. Η 'Οδέττη διψούσε γι' αγάπη. Μά ενώ πετούσε σαν πεταλούδα από άγκυλιά σε άγκυλιά, όνειροπολούσε πάντοτε να γνωρίσει τον ένα και μοναδικό έρωτα, ο όποιος θα την συντάραζε διόλωση και στον όποιο θ' άφοσιωνόταν μ' όλη τη δύναμή της θερμής καρδιάς της...

Στο μεταξύ η 'Οδέττη είχε δοκιμάσει πολλές πέρες και πολλές φορές της δόθηκε η θλιβερή εικασία να διαπιστώσει πόσο σκληρόκαρδοι, έγωιστές και άχαριστοι, είνε οι άνδρες. Μά δεν άπογοιτενόταν. Έξερε ότι κάποιον θα βρισκόταν ο άνδρας που θα την καταλάβαινε, που θα την αγαπούσε και ο ίδιος με την ίδια λαχτάρα, που θα την έκανε να βλέπη στα μάτια του ολόκληρο τον κόσμο...

Μιά μέρα η 'Οδέττη νόμισε πως βρήκε επιτέλους τον άνδρα που λαχταρούσε η ψυχή της.

Τη μέρα εκείνη η 'Οδέττη πήγε να πάρη συνέντευξη από μια μεγάλη 'Ιταλίδα ήθοισα του κινηματογράφου, περαστική από το Παρίσι. Στο χάλ του ξενοδοχείου, όπου έμενε η βεντέτα, η δημοσιογράφος γνωρίστηκε μ' έναν νεαρό 'Ιταλό σκηνοθέτη, ο όποιος είχε πάει στο Παρίσι μαζί με την καλλιτέχνη, και να γύριση ένα φιλμ. Τό κομμά ντύσιμο του Τζεννάρο Τομαζίνι — έτσι έλεγαν τον σκηνοθέτη — τα μαύρα μαλλιά και μάτια του, η θερμή φωνή του, οι ευγενικοί, ήπιτοι τρόποι του, έκαναν εύθως εξ άρχης την 'Οδέττη να νοιώσει παράξενα σκωτήματα στην καρδιά της και ν' αναρωτηθεί για μια στιγμή μήπως βρήκε επιτέλους τον άνδρα που όνειροπολούσε τόσο καιρό.

Ο πολύπειρος Τομαζίνι δεν δυσκολεύτηκε να καταλάβη ότι είχε κάνει ζωνηή έντυπωσι στην 'Οδέττη. Την διευκόλυνε στη δημοσιογραφική άποστολή της, την περιποιήθηκε όσο μπορούσε καλύτερα και τέλος την κάλεσε σε τραπέζι...

Ύστερα από τρεις μέρες η 'Οδέττη έπεφτε στην άγκυλιά του, τρελλή από έρωτα, πιστεύοντας βεβαίά ότι ο Τζεννάρο ήταν ο πρώτος και τελευταίος άνδρας που αγαπούσε στη ζωή της. Όλες η παλιές της έρωτικές περιπέτειες σβύστηκαν με μιάς από τη μνήμη της και την καρδιά της. Καινούρια ζωή άρχισε γι' αυτήν...

Ο Τομαζίνι φάνηκε στην άρχη ο πιο θερμός, ο πιο τρυφερός και άφοσιωμένος φίλος. Φαινόταν κι' αυτός σαν να ζούσε μονάχα για την μικρή του 'Οδέττη. Και όταν μια μέρα άνεκύνισσε στη φίλη του ότι έπρόκειτο ν' άρχισι για δυό του λογαριασμό το γύρισμα ενός φιλμ, που θα τον έκανε άμέσως πλούσιο και διάσημο, η 'Οδέττη άρχισε να χοροπηδάει από τη χαρά της. Και όταν ο Τζεννάρο την πληροφορήθηκε με υπερόδμενα λόγια ότι για να βάλει μπροστά τη δουλειά, του χρειαζόντουσαν πάρα πολλά χρυσάφια, για να συμπληρώσει τα χρήματα που του χρειαζόντουσαν για το γύρισμα της ταινίας, η 'Οδέττη, χωρίς να διστάση διόλου, τυφλωμένη από έρωτα κι' έμπιστοσύνη στον αγαπημένο της, πήρε τρεις μισθούς προκαταβολή από το λογιστήριο της έφημερίδος, δανείστηκε από μερικούς συνάδελφους της και έδωσε στον Τζεννάρο τα χρήματα που του ήσαν απαραίτητα.

Ύστερ από δυό μέρες ο Τομαζίνι — ένας διεθνής τυχοδιώκτης — έξαφανιόταν από το Παρίσι...

Τό χτύπημα σάθηκε βαρύ για την 'Οδέττη, η όποια νόμισε στην άρχη πως δεν θα μπορούσε να ζήση, ύστερ από την κανονική αυτή — και πιο μικρή απ' όλες τις άλλες — άπογοήτευσι. Μά όταν είδε πως ο πόνος της καρδιάς της δεν την σκότωσε, άρχισε και πάλι να γλεντά όπως πρώτα, δίνοντας άπειρες άφορμές στους συνάδελφους της για

ΤΟΥ ΛΟΥΓΙ' ΣΩΡΕΛ

κοιτοσυμπολία.

Ένα βράδυ, σ' ένα μπαρ του Μονπαρνάς, η 'Οδέττη γνωρίστηκε μ' έναν νεαρό άξιωματικό του Ναυτικού — ένα παιδί με ξανθά μαλλιά, γαλανά μάτια και άγγελικό χαμόγελο. Από την πρώτη στιγμή που είδε τον Ρενέ, η 'Οδέττη ένοιωσε γι' αυτόν θερμότητα λατρεία. Τά βλέμματά του, βαθιά, μά άδολα, την έκαναν να τρέμη από ιερή χαρά, να νοιώθη και η ίδια μεταμέλεια για την περασμένη της ζωή !...

Αγαπήθηκαν.

Και η 'Οδέττη κατάλαβε τότε καλύτερα πόσο παιδί ήταν κατά βάθος ο Ρενέ. Και κείνος, άθως, άπονηρευτός — ζούσε από μικρό παιδί στη θάλασσα, μακριά απ' τις καλές των ανθρώπων — λάτρει με πάθος την γυναίκα, που τον κυττάζε στα μάτια μ' έκστασι.

— Θα παντρευτούμε, 'Οδέττη ! της έλεγε συχνά, ενώ την έσφιγγε στην άγκυλιά του. Θα γίνης γυναίκούλα μου, η αγαπημένη μου γυναίκούλα...

Και η 'Οδέττη νόμισε πως έδλεπε ένα γλυκό όνειρο...

Μιά μέρα ο Ρενέ της είπε :

— Μεθαύριο φεύγω με το καράβι μου... Θα πάμε μακριά, στον 'Ινδικό Ωκεανό, στην Κίνα, στο Σιάμ. Θα λείψω τρεις μήνες... Μόλις όμως μικρό παιδί στη θάλασσα, μακριά απ' τις καλές των ανθρώπων — λάτρει με πάθος την γυναίκα, που τον κυττάζε στα μάτια μ' έκστασι.

— Ένα γάτο του Σιάμ ! άποκρίθηκε η 'Οδέττη, συγκρατώντας με κόπο τ' αναρριλιχτά της, γιατί δεν ήταν βέβαιη αν θα ξανάβλεπε τον 'Εξανθο άγγελό της, όπως συνήθιζε να φωνάζη τον Ρενέ.

Ο Ρενέ έφυγε...

Η 'Οδέττη περίμενε τον πρώτο μήνα μ' άγωνία μιά έπιστολή του, μιά ένδειξι ότι δεν την είχε λησμονήσει... Τού χάκου όμως... Η άτελειά άρχισε να θρονώσεται για μιά ακόμα φορά στην καρδιά της 'Οδέττης. Η νέα κατάλαβε πως αν έβγαине και με τον Ρενέ γελασμένη στις έλπίδες της, δεν θα είχε πεία τη δύναμη να ζήση...

Πέρασε και ο δεύτερος μήνας, χωρίς η 'Οδέττη να λάβη γράμμα από τον φίλο της. Τριάντα μέρες άναμονής και άγωνίας...

Μιά μέρα όμως, το πρώτο δεκαήμερο του τρίτου μηνός, ένας ναυτικός έφερε στην 'Οδέττη ένα μεγάλο κλουβί, στο όποιο ήταν ξαπλωμένος ένας πελώριος μαύρος γάτος του Σιάμ, με μακρές τρίχες, που τον σκέπαζαν σχεδόν ολόκληρο, και με παράξενα αινιγματικά μάτια. Τόν γάτο αυτόν τον έδωσε ο Ρενέ στον ναυτικό, που επέστρεφε στην Εύρώπη, τον τον πάη στην 'Οδέττη, μαζί με το παρακάτω γράμμα :

«Μικρούλα μου,
«Δεν σου έγραφα ως τώρα, γιατί δεν μού έμεινε καιρός. Σε συλλογίζομαι όμως, σε συλλογίζομαι, μέρα και νύχτα. Την έρχομένη έβδομάδα άναχωρούμε επιτέλους για την Εύρώπη. Στα τέλη του μηνός θα είμαι κοντά σου, θα είμαι κοντά στην αγαπημένη μου γυναίκούλα...»

«Με πολλά θερμά φίλια,
«Ο άρραβωνιαστικός σου
«ΡΕΝΕ»

Όταν έφυγε ο ναυτικός, η 'Οδέττη ξαναδιάβασε αυτό το γράμμα, και βέβαια έπεσε σ' ένα νιβάκι και έξοπασε σ' ένα άσώπατο κλάμα χαράς. Μέσα στα δάκρυά της, τα χείλη της ψιθύριζαν τ' όνομα του Ρενέ, συνοδευόμενα από τα πιο τρυφερά επίθετα... Ο Ρενέ την αγαπούσε ! Δεν την είχε λησμονήσει ! Θα ξαναγυρνούσε σύντομα κοντά της !...

Με την τελευταία αυτή σκέψη, η 'Οδέττη, τρελλή από τη χαρά της, άνοιξε το κλουβί, άρπαξε το μεγάλο μαύρο γάτο του Σιάμ, τον έσφιξε στην άγκυλιά της και άρχισε να τον φιλά με πάθος, κλαίοντας άκόμα και γελώντας συγχρόνως. Μά ο μαύρος γάτος, άγριμένος από τα μακρινά ταξείδια, που τον άποξένωσε από την πατρίδα του, από τα παράξενα πράγματα που είδε κι' απ' την ένόχλησι που του έδινε η 'Οδέττη, έβγαλε ένι νιαούρισμα, που έμοιαζε με σθόλιασμα λίκου, και βύθισε με μανία τα νύχια του στα μάτια της κοπέλλας...

— Και ποιά ήταν το τέλος αυτής της ιστορίας ; ρώτησα τον δημοσιογράφο 'Αλμπερτί, που μού άφηγήθηκε αυτή την ιστορία.

— Η 'Οδέττη έμεινε τυφλή ! ψιθύρισε μεγαλοχολικά ο 'Αλμπερτί, άδειάζοντας το ποτήρι, που ήταν τοποθετημένο μπροστά του. Βγήκε από το νοσοκομείο την παραμονή άκριβώς που έπρόκειτο να γυρίσι ο Ρενέ από το ταξείδι... Μά δεν μπόρεσε να ξανα συναντηθή το φίλο της.

— Και γιατί ;

— Γιατί... γιατί έπεσε από το ψηλότερο πάτωμα του σπιτιού της στο δρόμο και έμεινε στον τόπο... Της ήταν άδύνατο να παρουσιάσθι στον μνηστήρα της χωρίς μάτια... Άς είνε, συνέχισε ο 'Αλμπερτί, προσπαθώντας ν' πνέξη τη συγγιμήνι του, δεν έπρεπε και αυτός ο εύλογημένος νέος να στείλη δώρο στην άρραβωνιαστική του ένα μαύρο γάτο !...

ΤΑ ΡΩΜΑΝΤΖΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Η ΣΕΡΕΝΑΤΑ ΤΟΥ ΣΟΥΜΠΕΡΤ

[Η ιστορία του πιο παθητικού, του πιο τρυφερού και αυγινιτικού έρωτος του μεγάλου Βιεννέζου μουσικού]
(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η πόρτα της τάξεως άνοιξε ξαφνικά και ο διευθυντής του Σχολείου κ. Όττο παρουσιάστηκε, άγριος, αόστηρός, άτεγκτος. Στάθηκε στο κατώφλι, έριξε ένα βλέμμα στην αίθουσα και στους μαθητές, που είχαν απομείνει με το κομμένο τους τραγούδι στο στόμα, κατακεραυνώσε με μια άλλη ματιά τον δυστυχισμένο Σούμπερτ και του είπε με την ξερή, αόυσώπητη φωνή του:

— Άμα τελειώσετε το μάθημά σας, να περάσετε απ' το γραφείο μου!

Και ξαναβγήκε έξω, χτυπώντας με δύναμη την πόρτα...

Ο φτωχός ο Σούμπερτ είχε απομείνει στη θέση του σαν να τόν χτύπησε κεραυνός.

— Ω! Ήταν πειά ή καταστροφή. Χωρίς άλλο ο διευθυντής θα ζητούσε από τον Ύπουργό την απόλυσή του. Πάει η έμπνευσής!... Πάει όλο το κέφι που είχε προηγουμένως για να συνεχίσει το μάθημα της προσθέσεως, ώστόσο να φάσει η μοιραία στιγμή του διαλείμματος, που θα παρουσιάζονταν στον κ. διευθυντή.

Μά δεν ήξερε πειά τί δίδασκε, ούτε τί έγραφε...

— Δυό και δυο κάνουν πέντε! Έλεγε.

Κ' οι μαθητές ξεπούσαν σε γέλια...

παρ' όλη τη θλίψη που έννοιώσαν, γιατί καταλάβαιναν κι' αυτόι την δύσκολη θέση του διδασκάλου τους.

— Έξαφνα, η πόρτα άνοιξε πάλι... Ο Σούμπερτ γύρισε το κεφάλι του για να δει ποιος ήταν πάλι. Ήταν ο επιστάτης του Σχολείου, ο όποιος του είπε:

— Έλάτε γρήγορα, κ. Σούμπερτ, στο γραφείο του διευθυντού. Άμέσως! Διακόψατε το μάθημά σας...

Ο μουσουργός, γεμάτος αγωνία, έσπευσε προς το γραφείο της Διευθύνσεως. Μά μόλις μπήκε μέσα ξαφνιάστηκε βλέποντας ένα λαμπροστόλιστο κύριο, στον όποιο ο διευθυντής του Σχολείου κουδένταζε με άπειρο σεβασμό.

Μόλις ο τελευταίος είδε τον Σούμπερτ, γύρισε προς τον λαμπροτυμένο κύριο και του είπε:

— Ορίστε ο κ. Σούμπερτ, που ζητήσατε...

Τότε εκείνος καταδέχτηκε να χαμογελάσει προς το μουσικό και να του πει με συγκρατημένο και προστατευτικό ύφος:

— Α! σεις είστε ο κ. Σούμπερτ; Άκουσα μερικά από τα τραγούδια σας και μου άρεσαν κάπως... Είμαι ο αρχιμουσικός της Α.Υ. της πριγκιπίσσης Κίνσκυ και θα ήθελα να σας παρουσιάσω ως κάτι έκτακτο στην αυσιανή μουσική έσπερίδα της... Έχετε καμιά καινούργια σας σύνθεση για να την εκτελέσετε μπροστά στους έξοχότατους προσκεκλημένους της πριγκιπίσσης;

Ο Σούμπερτ δεν πίστευε στ' αυτιά του... Τόν καλούσαν στο ανάκτορο της πριγκιπίσσης Κίνσκυ για να εκτελέσει κομμάτια του... Ω! μά αυτό ήταν πειά ή άναγνώρισή του, η δόξα... Από το μεγάλο της πριγκιπίσσης Κίνσκυ είχαν περάσει οι μεγαλύτεροι συνθέται της εποχής... Και κάθε μουσική έσπερίδα της έθεωρείτο ως ένα από τα σπουδαιότερα μουσικά γεγονότα.

— Λοιπόν, κύριε Σούμπερτ, έκανε ο αρχιμουσικός, Άκούσατε την έρώτησή μου;

Ο Σούμπερτ συνήλθε άμέσως κ' έσπευσε ν' απάντησε:

— Μάλιστα, κύριε... Κι' ακριβώς έχω να εκτελέσω μια καινούργια συμφωνία μου...

— Άρα τότε! απάντησε ο αρχιμουσικός. Λοιπόν, αύριο σ'άς έξι, σ'ας περιμένω στο μεγάλο της πριγκιπίσσης... Τώρα μπορείτε να πγαίνετε... Ο κ. διευθυντής σας σ'ας δίνει άδεια για να προετοιμασθήτε... Έλπίζω, ότι αύριο δεν θα μ' απογοητεύσετε...

Όταν ο Σούμπερτ θρέθηκε σε λίγο στο δρόμο, μένο που δεν πηδούσε από τη χαρά του... Τη νύχτα εκείνη δεν κοιμήθηκε

καθόλου... Έβλεπε τον έαυτό του δοξαζόμενο, άναγνωρισμένο.

III

Η ΑΤΕΛΕΙΩΤΗ ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Μά την άλλη μέρα το πρωί, μόλις έγρηψε, καινούργιες έννοιες παρουσιάστηκαν στο μυαλό του. Άρα δα... Μά πώς θα παρουσιάζονταν το θράδυ στο μεγάλο Κίνσκυ... Την έπίσημη τουαλέττα του την είχε καταθέσει κι' αόλη στον ένεχυρο δανειστή κ. Πόττινγκερ...

— Ω! θα πήγαινε να τον ίκετεύσει, να τον παρακαλέσει κ' ήταν θέβαιος, πως θα τον συγκινούσε τόσο, ώστε να του έπιστρέψει, προσωρινώς τουλάχιστον, τα έπίσημα ρούχα του...

Γρήγορα-γρήγορα, με τη σκέψη αυτή, ντύθηκε και τράβηξε για το ένεχυροδανειστήριο... Ο κ. Πόττινγκερ τόν δέχτηκε όπως πάντα, χαμογελώντας ψυχρά κάτω απ' τα γυαλιά του. Μά όταν ο Σούμπερτ τόν άνεκοίνωσε τόν σκοπό της έπισκέψεώς του και τόν ίκέτευσε σχεδόν με δάκρυα στα μάτια να του έπιστρέψει για ένα είκοσιτετράωρο τουλάχιστον τα ένεχυρισμένα ρούχα του, ο γέρο τοκογλύφος έξέσπασε σε δυνατά γέλια και τόν απάντησε:

— Χά! χά! χά! Τι είν' αυτά που μου λέτε, κύριε Σούμπερτ; Αυτό που μου ζητάτε είν' αδύνατον. Έντελως αδύνατον!...

— Μά καταστρέφεται το μέλλον μου, κύριε Πόττινγκερ...

— Και τί μ' ένδιαφέρει, κύριε Σούμπερτ, έμένα, για το μέλλον σας... Προκειμένου να ζημιαθώ, έγώ, καλύτερα να καταστραφεί το μέλλον όλων των ανθρώπων...

Και τόν γύρισε τις πλάτες...

Ο Σούμπερτ κατάσβε πώς ήταν αδύνατον να συνινησι τόν τρομερό έκείνον ένεχυροδανειστή. Και με σκυφοτό το κεφάλι, με καμπουριασιμένους τούς ώμους, τράβηξε προς την έξοδο, συντετριμμένος, έκμηδενισμένος, βλέποντας τόσα ώραία δείτρα να καταρρέουν εξ αιτίας της σκληρότητας ενός ανθρώπου...

Μά ο καλός του άγγελος δεν τόν είχαν εγκαταλείψει...

Και ο καλός του άγγελος ήταν η "Έμμη, η γλυκιιά κόρη τού ένεχυροδανειστού...

— Κύριε Σούμπερτ! Κύριε Σούμπερτ! άκουσε ξαφνικά μια αιγνή φωνή να τόν φωνάζει από την άλλη άκρη τού διαδρόμου.

Ο Σούμπερτ σήκωσε το κεφάλι του κι' αντίκρισε στο άνοιγμα μιας πόρτας την χαριτωμένη νέα.

— Έλάτε δώ!... Έλάτε δώ! τού ξανφώνισε εκείνη με τόν ίδιο μυστηριώδη τρόπο...

Όταν, έπειτ' από μια στιγμή, ο συνθέτης θρέθηκε κοντά της, εκείνη τόν έπιασε από το χέρι και τόν ώδήγησε σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, μέσα στο όποιο ύπληχαν τα πιο έτερόκλητα πράγματα: Ήταν το δωμάτιο των ένεχυρών!

Η Έμμη τού έσφιξε το χέρι και τόν ρώτησε χαμογελώντας πονηρά:

— Γιατί ζητάτε τα ρούχα σας; Για να πάτε σ' ένα χορό χωρίς άλλο, όπου θα είνε κι' η αγαπημένη σας...

Μά ο μουσουργός της απάντησε λυπημένα:

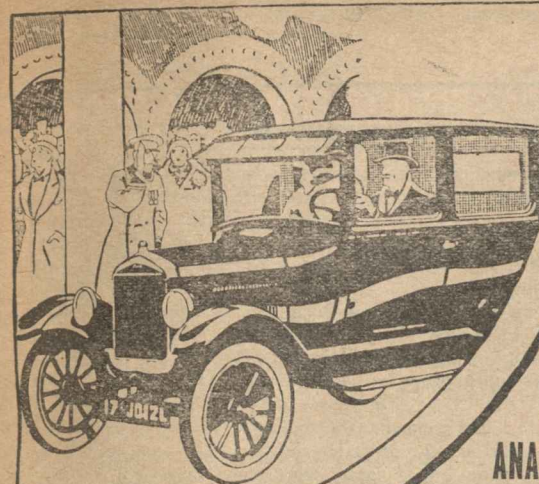
— Όχι, δεσποινίς... Δεν πρόκειται να πάω σε κανένα χορό... Και της έξήγησε για ποιά λόγο ήθελε τα ρούχα του.

— Όταν τελειώσε τη διήγησή του, έπρόσθεσε:

— Άλλοίμονο, δεσποινίς! Νόμισα για μια στιγμή πως είχα έξασφαλίσει το μέλλον μου... Μά τώρα βλέπω, ότι δεν πρέπει να έλπίζω τίποτε... Είνε αδύνατον να πάω στην έσπερίδα της πριγκιπίσσης μ' αυτά τα ρούχα... Θα μ' πετάξουν έξω...

Η Έμμη στάθηκε για μια στιγμή σκεπτική... Έπειτα, παίρνοντας ξαφνικά την απόφασή της, διευθύνθηκε προς το θάθος τού δωματίου και σε λίγο ξαναγύρισε, κρατώντας μια έπίσημη τουαλέττα πρώτης τάξεως.

(Ακολουθεί)

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΛΤ!...

Η ΘΕΑ ΤΥΧΗ ΣΑΣ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ",
ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ

ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Δώρα πλούσια, δώρα άσφαλής, προπαντός ΑΣΦΑΛΗ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" — "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ" ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ — ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

Οι συμμετέχοντες εις το ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟΝ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ" — "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ", καθ' όν τρόπον θα ύποδειξωμεν κατωτέρω, θα λαμβάνουν τα έξής μεγάλα και πλούσια ΔΩΡΑ:

Ο Α' αριθμός θα κερδίση 1 αυτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων κλειστό άξιας "Ηλυσίων", ιδιοκτησία τού διευθυντού	Δρχ. 150.000.—
Ο Β' 1 είκοσιεδρο στην θέσι Κουπένια, έπισθεν τών μας κ. Κ. Ι. Θεοδωροπούλου, πήχεων 464, άξιας	" 50.000.—
Ο Γ' 1 ραδιόφωνο με πλήρη εγκατάστασιν, άξιας	" 15.000.—
Ο Δ' 1 τάπητα πολυτελείας άξιας	" 8.000.—
Ο Ε' 1 γραμμόφωνο, άξιας	" 4.000.—
Ο Σ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, άξιας	" 2.500.—
Ο Ζ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, άξιας	" 2.500.—
Ο Η' 1 ένδυμασίαν άνδρικήν άξιας	" 1.500.—
Ο Θ' 1 αδιάδροχο άνδρικό, άξιας	" 1.500.—
Ο Ι' 1 αδιάδροχο γυναικείο, άξιας	" 1.500.—
Ο ΙΑ' ύφασμα άνδρικό, άξιας	" 1.500.—
Ο ΙΒ' ύφασμα γυναικείο, άξιας	" 1.500.—
Ο ΙΓ' ύφασμα μεταξωτό, άξιας	" 1.500.—
Ο ΙΔ' ύφασμα μεταξωτό, άξιας	" 1.500.—
Ο ΙΕ' 1 ντουζίνα πλάκες γραμμοφώνου άξιας	" 1.000.—
Ο ΙΣ' 1 γυναικείο καπέλλο, άξιας	" 1.000.—
Ο ΙΖ' 1 γυναικείο καπέλλο, άξιας	" 500.—
Ο ΙΗ' 1 γυναικείο κοράε, άξιας	" 500.—
Ο ΙΘ' 3 ζεύγη κάλτσες, άξιας	" 500.—
Ο Κ' 3 ζεύγη κάλτσες, άξιας	" 500.—
Ο ΚΑ' 3 ζεύγη κάλτσες, άξιας	" 500.—
Ο ΚΒ' 1 έμπρέλλα άνδρική, άξιας	" 500.—
Ο ΚΓ' 1 έμπρέλλα γυναικεία, άξιας	" 500.—
600 άριθμοί ανά μίαν σειράν έκδόσεών μας. Βιβλιοθήκης "Μπουκέτου", άντι Δρχ. 225, άξιας	" 135.000.—
500 άριθμοί ανά μίαν σειράν "Ημερολογίων" Δρχ. 200, άξιας	" 100.000.—
200 άριθμοί ανά έν βιβλίον "Καπετάν Φάντασμα", άξιας	" 12.000.—
100 άριθμοί ανά έν βιβλίον "Καπετάν Βρυκόλακας", άξιας	" 3.000.—
	" 500.000.—

Συνεπώς όλα τα ΔΩΡΑ τού ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ" — "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ" άνέρχονται εις το καταπληκτικόν ποσό τού ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ!

Διά να λάβετε μέρος στο Μεγάλο Λαχείο των περιοδικών μας πρέπει να φυλάσσετε τα δελτία, τα όποια άρχισαν δημοσιεύμενα στο "Μπουκέτο" και στην "Οικογένεια" από τού προηγούμενου φύλλου, τού του φύλλου τού μηνός Δεκεμβρίου, καθώς και των μηνών Ιανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου και Απριλίου, μέχρι τού δελτίου που θα δημοσιευθί στο φύλλο τού Πάσχα.

Κρατείτε τα δελτία αυτά, 38 έν όλο, μέχρι τού Πάσχα, 19 τού "Μπουκέτου" δηλαδή και 19 της "Οικογενείας", και θα σάς είδοποιήσωμεν έγκαιρος που και πως θα τα καταθέσετε, για να συμμετάχετε στο Λαχείο.

Η κλήρωση θα γίνει σε μια από τις μεγάλες αίθουσες των Αθηνών, ένόπιον Έπιτροπής εκ γνωστών λογίων και άνωτέρων δημοσίων λειτουργών. Έπειδή πρόκειται δε περί γεγονότος πρωτοφανούς στα δημοσιονομικά χρονικά, άπεφασίσανε δικώς στην Έπιτροπή της κλήρωσης τού Λαχείου συμμετάσχουν και οι έπαρχοι. Έπρίεμε λοιπόν κλήρον και έπέτυχαν κατά σειράν οι έξής έπαρχοι: ΚΟΡΙΝΘΟΣ, ΜΥΤΙΛΗΝΗ, ΧΑΛΚΙΣ, ΛΑΡΙΣΑ και ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ.

Κατόπιν αυτού οι άναγνώστει των έπαρχιών αυτών πρέπει να εκλέξουν ανά ένα αντιπρόσωπόν των και να μās γράψουν τάχιιστα μέσο τού έντοπιού ύποπραστορείου Έφημερίδων ποιους εξέλεξαν.

Οι εκλεγέντες θα κληθούν όποτε εύρίσκονται εις Αθήνας την ήμεραν της κλήρωσης. Τα έξοδα τού ταξιδιού των και της διαμονής των έν τη πρωτεύουση θα τούς τα καταβάλη προκαταβολικώς το Γραφείον μας.

ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΔΟΙΠΟΝ ΚΑΙΡΟΝ
Άγοράζετε το "ΜΠΟΥΚΕΤΟ" και την "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ" και φυλάγετε τα δελτία τού Μεγάλου Λαχείου. ΣΑΣ ΤΟ ΕΙΠΑΜΕ: Η ΤΥΧΗ ΕΙΝΕ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ!

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΓΟΥΒΙΤΣΑ

[Διήγημα τῶν Φώτων]

—Παράν !... Διατάζει, κύρ' Ιπλουχία !...

Βασιλεῖο, μάϊδι ἀνήμερα τὸν Φώτων, ἰννοῦν νὰ βάλουν μυαλό !... 'Ιαίχους !...

Καὶ στάθηκε ὁ κ. ἔπιλοχίας λίγα δευτερόλεπτα, ἔτσι, σὰν νὰ κῆταξε τὸν ἀπέναντί του τοῖχο, ὅπου ἡ ὄρεση, πὺν τὸν εἶχε ποτίσει, τὰ κακὰ ἀσβεστομάτια, ἡ μελανιές, ἡ τρύπες ἀπὸ τὰ καρφία πὺν ἔπесαν καὶ ἄλλες πολλές καὶ διάφορες κηλίδες, τὸν εἶχαν κἀμει νὰ φαίνεται σὰν χάρτης γεωγραφικός, μὲ ἡμεῖρους περιέργους !...

—Κι' ὅλα αὐτὰ κ' ἄλλα παραλήψια, ἰνῶπιον κ' κατ' ἀνοχὴν τοῦ λοχαγοῦ !... Ξανάπε ὁ ἔπιλοχίας.

Καὶ πάλιν βρόντηξε τὸ χέρι του ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ πάλιν ἀνεπήδησαν ἡ πέννες καὶ τὰ μολύβια καὶ πάλιν ἐστάθηκε καὶ κῆταξε τὸν καταλεωμένο τοῖχο.

—Μαρίνιτι ντίτ κατὰ ντίτ, οὐ ζήλους κανενός... Τοῦ πῆρι οὐ διὰ οὐλους τοῦ πῆρι, πὺς νὰ ἰσρασθῇ κανεὶς !...

—Ἄξαρνα, σὰν νὰ τοῦ ἦρε μιά ἰδέα.

—Μήτσου ! Μήτσου ! Μήτσαριά !... Πὺς στὸ διὰ οὐλοῦ εἰσι, Μήτσαριά ! φώναζε δυνατὰ.

—Ἐνας δεκανέας, κοντὸς καὶ στοργγυλός, κοκκινομάγουλος καὶ τοιπωτός, μὲ μάτια καταγάλανα, πὺν γυάλιζαν σὰν τῆς γάτας, πῆδησε μέσα στὸ γραφεῖο, ἔλαφρος - ἔλαφρος, σὰν νὰ μὴν ἐβάδιζε μὲ τὰ προκλιμένα τὰ τσαρούχια του, ἀλλὰ σὰν νὰ πατοῖσε μὲ τίς παχειές καὶ τουφωτές φούντες του.

—Παράν !... Διατάζει, κύρ' Ιπλουχία !... φώναζε.

—Τοῦ ξέρ'ς, οὐρὲ, πὺς εἶν' τοὺν Φώτων σῆμα κ' πὺς ἀπαγορεύονται τὰ τυχερὰ παιχνίδια ; Τοῦ ξέρ'ς ἡ υπάκη τ' ἀννοῦσε ;

—Ἄνα !...

—Πὺς, τοῦ λοιπόν, τοῦ ὑπερέπ'ς, δυὸ - τρεῖς παλινουμάγους, νὰ παρασύρουν ὅλον τὸν στρατὸ στὰ τυχερὰ παιχνίδια !... Παίξουν, οὐρὲ Μήτσου, διαρκῶς κ' ἀναδῶς, οἱ ὅλεις τίς ἡμέρας, κ' σῆμα τὸν Φώτων, ἀπὸ θαμπὰ - θαμπὰ, χαράματα Θεοῦ, χοῖρις νὰ πὺνε ἀγίασμα !... Κι' συμπαρασύρουν, λῆου, κ' τοὺς ἱτέρους ἄντρας !

Πὺς, οὐρὲ, τοῦ ὑπερέπ'ς ἰσὺ !...

—Μ' ἀφοῦ δὲν λείπει τίς οὐ κύριους Διοικητῆς !... τραῦσις ὁ δεκανέας.

—Ἐν τῇ ἀνεξικακίᾳ του, οὐρὲ, αὐτὸς δὲν τοὺς μιλάει, ἀλλὰ ἡμεῖς, οὐρὲ Μήτσου, οἱ ὑπαξιωματικοί, πὺν εἴμασι οὐ στυλὸς τοῦ στρατοῦ, πρέπει νὰ μένουμε μὲ ἰστανουμιένους χεῖρας ;

—Κι' τί νὰ κάνουμε ἡμεῖς, κύρ' Ιπλουχία ;

—Νὰ τ' σ' χώσουμε στὴ φυλάκη, οὐρὲ, νὰ σασπ'νι, νὰ πᾶν κατὰ διαόλου !...

Κι' ἀγριεμένος καὶ βλοσυρὸς ὁ ἔπιλοχίας, μὲ τίς τούχες τὸν μουστακὶν καὶ τὰ μαλὰ τῆς κεφαλῆς του φρίσσοντα, μὲ ἀνατριχισμένες τίς κλωστές, θὰ νόμιζε κανεὶς, τῆς φούντας τοῦ φρεσίου, τὸν τσαρουχὶν καὶ τὸν καλτσοδετῶν του, σπῆκθηκε καὶ βάδισε σὰν θηρίο μέσα στὸ μικρὸ γραφεῖο τοῦ λόχου, τοῦ γραφεῖο τοῦ στενόχωρο, μὲ τίς παλαιοανίδες τοῦ πατώματος, πὺν ἀνεδοκατεβαίνανε σὲ κάθε πάτημά του, σὰν νὰ εἶχαν ἐλατήρια !...

—'Ιπλουχίας εἰμι ἰγὼ, οὐρὲ Μήτσου, κ' κατσίκα ; 'Ε ; 'Ιπλουχίας, εἰτα, εἰμι ἡ κατσίκα ;

—'Η εἰμι ἱπλουχίας ἡ δὲν εἰμι !...

—Γιατί, κύρ' Ιπλουχία ;

—Δὲν τὰ ξυλῶναι τὰ γαλόνια, τί τὰ θέλου, ἰρ' δσουν δὲν μποροῦ νὰ ἐπιβληθῶ εἰς τὸν στρατὸν, κ' νὰ κλαδέψω, κ' νὰ φάω κόσμον !... 'Ἰν τῷ λόχου τούτου, οὐρ' Μήτσου, πειθαρχία, εἰτα, δὲν ὑφίσταται !...

Στὶς φωνὲς τοῦ ἔπιλοχίας καὶ στοῦ γραφεῖου τὸν σεισμοῦ, δυὸ - τρεῖς εὐδῶνοι, πὺν ἦσαν ἀπ' ἔξω, πλησιάζανε περιεργοὶ καὶ σκυψάνε τὰ κεφάλια τους πρὸς τὰ μέσα, κυττάζοντας κοντοπὸν τὸν ἔπιλοχία, μὲ φῶβο τάχα καὶ μὲ θαυμασμό. Τοὺς εἶδε ὁ ἔπιλοχίας, ἐστάθηκε μιά στιγμὴ, τοὺς κῆταξε μὲ μιά διαπεραστική ματιά, σὰν ἐφορολογη ἔτοιμη νὰ τοὺς διαπεράσῃ, καὶ τοὺς εἶπε :

—Γιὰ, ἀπὸ σὰς θ' ἀρχίσουν, οὐρὲ !... Θὰ σὰς τσεκίσουν, θὰ σὰς φάουν, τραχανοῦλοι τ' διαδῶ !

—'Ο δεκανέας τὸλμησε νὰ τοὺς δικαιολογήσῃ :

—Δὲν φταῖνι, κύρ' Ιπλουχία, αὐτοὶ ! Αὐτοὶ εἶν' χαϊβάνια, μῆτε, κατὰ διαόλου ! Δὲν παίζ'νε, κύρ' Ιπλουχία, ἱτοῦτο !...

Πῆραν λίγο θάρρος καὶ οἱ εὐδῶνοι καὶ τὸλμησαν νὰ ψυφιοῦσαν :

—Ποῦ νὰ βοῦμι δικαροῦλες ἐμεῖς, νὰ παῖξωμι, κύρ' Ιπλουχία !...

Δὲν πρόφτασε νὰ ἀπαντήσῃ ὁ ἔπιλοχίας, κ' ἕνας ψηλός, ξερός καὶ μαῦρος ἰσοδεκανέας, σὰν καυκαλιεμένο κυπαρίσσι, μῆτρε, ἀγκυριαχῶντας, στὸ γραφεῖο :

—Κύρ' Ιπλουχία ! Κύρ' Ιπλουχία !...

—Τί εἶν', οὐρ' Κοντσονίκα ;

—Ὁδ' Καρμιούτρου, οἱ Κουτούλας, οἱ Χριστιὰς κ' οἱ Πασαπόρτ'ς οὐ Γιάνας μὲ τὸν Ζγουρουνίκα, τὸν Μαγγιλάρα κ' τὸν Πάνου τῇ 'Αντόνεας, παίζουσι «γουνβίτσα» !...

—'Ο ἔπιλοχίας πῆδησε πάνω.

—Ματαπάλε, οὐρὲ ; Ποῦ παίζ'νι, οὐρὲ ;

—'Ἰδὼ γιὰ πῶς ἀπὸ τῇ μάντρα... κοντὰ στὴν ἀγριατ' διὰ, στοῦ βάτου !...

—Ἀφρῖσεν ὁ ἔπιλοχίας.

—Ὁρ' ἕνα σκονί, οὐρὲ !... φώναζε. Τί στέκισι ἔστο' γιὰ, οὐρ' Μήτσου, σὰν παραλάμια !... 'Ἐνα σκονί, σου εἰτα, δὲν ἄκους ;...

Καὶ ἐνὸς ὁ δεκανέας ἔτρεχε νὰ βοῇ ἕνα σκονί, ὁ ἔπιλοχίας βηματίζε βαρὺς καὶ ἄγριος, σὰν λιοντάρι ἀγριεμένο, μανιασμένο, φοβερό, πὺν τὸ τρέμαν ὅλες τοῦ γραφεῖου ἡ ξυλῶδεσε.

—Θὰν ντὸ' λυταρούσου κ' θὰ τὸ' ἐκδέσων, γιὰ παραδειγμα, σ' ὅλον τὸν στρατὸν !... φώναζε. Θὰ τοὺς διατομπένω, πὺν νὰ τοὺς θυμῶνται ὅσον ζοῦν !...

Τὸ «λυτάρ» ἦρθε. «Οχι λυτάρ, ἀλλὰ λυτάρια ! 'Ἐνα ἔφερε ὁ δεκανέας, ἕνα ἔφερε ὁ ὑποδεκανέας καὶ ἀπὸ δυὸ οἱ τρεῖς εὐδῶνοι. 'Ο ἔπιλοχίας τ' ἀρπάξε, ἔβαλε τὸ φέσι του στραβά, ἔστρεψε τὸ μουστάκι του καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο, τρέχοντας, δοθόκομος καὶ λυγερός, μὲ βήματα μεγάλα, πεταχτά, σὰν νὰ μὴν πατοῖσε ἀπάνω στὴ γῆ.

—Νὰ δοῦμι, ἱπὲ τέλους !... Τοῦ δ'κό μ' θὰ γίνῃ ἡ τοῦ δικῶ τ' ! 'Ιπλουχίας εἰμι ἡ κατσίκα ! Ἰδὼ μέσα !... ἔσκουζε.

Σὲ λίγο βοὴ καὶ θόρυβος στὸ δρόμο. Μιά πομπὴ περνοῦσε ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ χωριό. Παιδιά, σκυλιά, γυναῖκες καὶ κορίτσια, ἔτρεχαν νὰ ἰδοῦν. Κόττες ἐκακάριζαν, γουρουνόπουλα γουλιζάνα, κεφάλια βγῆκαν ἀπὸ τὰ παράθυρα, τοὺς τοῖχους, τοὺς φράχτες καὶ τίς ποικίλες μάντρες, γιὰ νὰ δοῦνε. Οἱ ἀξιωματικοί, πὺν καθόντουσαν στὸν καφενὲ καὶ πᾶνε τὸ «τοῖπουρό» τους, οἱ κύριοι ὑπαξιωματικοὶ καὶ οἱ στρατιῶτες, πὺν χαζολογοῦσαν μέσα στὰ μαγαζιά καὶ κάτω ἀπ' τὰ πλατάνια, ἀλαριάζτηκαν.

—Τί συμβαίνει, ἄραγε ;

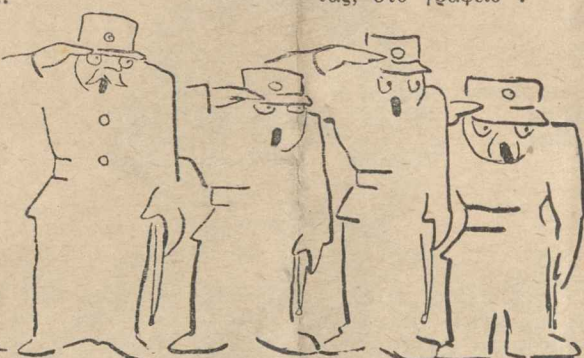
Καὶ ὅλοι σηκώθηκαν γιὰ νὰ ἰδοῦν.

Καὶ εἶδανε σὲ λίγο. Εἶδανε τὸν ἔπιλοχία, Φάνηκε ὁ κύρ' Διοικητῆς !

Δυὸ - τρεῖς εὐδῶνοι πλησιάζανε περιεργοί

Καὶ χτύπησε τὸ χέρι του στὸ τραπέζι !...

—Ὅλοι παραταχθήκανε σὲ προσοχή !...

Φάνηκε ὁ κύρ' Διοικητῆς !

ψηλὸν καὶ λυγιστόν, κατακλόνανον καὶ ἰδρωμένον, μὲ τὸ φέσι του στραβά καὶ τὸ μουστάκι του παραστρεμένο, ἄγριον καὶ βλοσυρόν, νὰ σέρνῃ θριαμβευτικῶς, δεμένους ποσάγκωνα, σφιχτά, τόσο σφιχτά, πὺν μελάνισαν τὰ χέρια τους, τοὺς ἔξ-ἔφτὰ εὐδῶνους !... Στὸ ἕνα του χέρι κρατοῦσε, κροτάλλίζοντας τες, τίς κατασχεμένες πενταροδεκάρες καὶ φώναζε :

—'Το' σὺλληψα ἱτ' αὐτοφῶρον !... Οὐ διοικητῆς, οὐρὲ, πὺς εἶν' οὐ κύρ' διοικητῆς !...

Κόσμος ἀπὸ χωρικοὺς, ἀπὸ στρατιῶτες, ἀπὸ σκυλιά κ' ἀπὸ παιδιά, παρακολουθοῦσε τὴν πομπή, δειλά, σιγά, χωρὶς νὰ βγάξῃ ἄχνα...

Οἱ ἀξιωματικοὶ τρέξανε κοντὰ του.

—Τί τρέχει, κύρ' ἔπιλοχία ; τὸν ρώτησαν.

—'Ο ἔπιλοχίας, τρέχοντας ἀπὸ τὸ θυμὸ του καὶ ἀπὸ τὸν θρίαμβό του, γιὰ τὴν εἶτ' αὐτοφῶρον σὺλληψῃ, χαίρετρε κανονικά καὶ εἶπε, λοχαγιασμένος καὶ κοντανασαιόντας :

—Κύριοι ἀξιωματικοί, πειθαρχία δὲν ὑπάρχει ἰν τὸν λόχον !... 'Ιπλουχίας εἰμι ἰγὼ ἡ καμιά κατσίκα !... Διαταγὴς ἐκδίδου κ' ἱτ' ὅταν δὲν λαμβάνουν !... Παίζ'νε τὸν στριφτό, παίζ'νε τὴν εγουνβίτσα, παίζ'νε τὰ κότσια, παίζ'νε κ' τοὶ βόλλ'ς ! 'Το' σὺλληψα ἱτ' αὐτοφῶρον !

Κατέσουν κ' τὸν δόλιον τὸν παρὰ !... Στρατὸς εἶνι αὐτὸς ἡ χαρτοπαίγνιον, κ' μάλιστα ἰν τὴν αὐτὴν ἱστίμην ἡμέρα !...

Οἱ ἀξιωματικοὶ δὲν ἔξερανε τί νὰ ποῦν.

—Ἄξαρνα ἕνα σκασσοῦς ἀκούστηκε, συρτὸ καὶ μεταδοτικὸ, καὶ ἔγινε ἄρα σιωπὴ. Φάνηκε ὁ κ. Διοικητῆς, λίγο ἡλικιωμένος, ἀσπρομούστακος, μὲ μάτια γελαστά, γυαλιστὰ κομπὰ καὶ μύτες καταγαλισμένες. Κόκκινος ἀπὸ ὕγεια, κόκκινος ἀπὸ εὐχαρίστησι, κόκκινος ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῇ χαρᾷ, κόκκινος κ' ἀπὸ τὸ οὐδῶ. Χτύπησε τὸ καμτσὶ του στὶς μύτες του καὶ τρέλιναν τὰ σπιρίνια του. «Ὅλοι τότε, ἀξιωματικοί, ὑπαξιωματικοὶ καὶ στρατιῶτες, παραταχθήκανε σὲ προσοχή.

—'Ο Διοικητῆς ρώτησε τί συμβαίνει κ' ὅταν ἔμαθε τί τρέχει, ἀντὶ νὰ ἀγογγῆ, ἐγέλασε... 'Ἐπειτα, παίρνοντας ἕνα φρεσ ἀσπιδό, πὺν φαινόταν καθαρά πὺς ἦταν ψεύτικο, εἶπε :

—Γιὰ τελευταία φορὰ σὰς τὸ συγχωρῶ, χάριν τοῦ ἐπισήμου τῆς ἡμέρας. Νὰ τὸ ἔξερετε, βίως, ὅτι ἀλλή φορὰ θὰ τιμωρηθῇ μὲ μνηστὰ αὐστηρὴ φυλάκη, ὅποιος σὺλληψῃ παῖξον τὸ στριφτό ἢ τὴν εγουνβίτσα !...

—'Ἐπιλοχία, λῶσε τοὺς στρατιῶτες !...

Καὶ ἔπειτα, ἀποκαρτινόμενος, φώναζε :

—Σὰς τὸ εἶπα : ἡ τελευταία φορὰ εἶναι αὕτη !...

Καὶ ἔφυγε.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἐγύρισαν στὸ καφενεῖο, οἱ στρατιῶτες διαλόγησαν κ' ὁ ἔπιλοχίας ἔλινε τοὺς ἄνδρες, μονομιουβίτσα :

—Ὁρ' ἱτ' αὐτοφῶρον σὺλληψῃς κ' οὐδὲμία τιμωρία ! Πᾶει πλέον, ἐξέλειπε μῆτε κατὰ μῆτε ἡ πειθαρχία ἰν τὸν λόχον !... Τί εἰμι τότε ἰγὼ, οὐρὲ ; Κατσίκα εἰμι γιὰ ἱπλουχίας !...

Καὶ ἐνὸς οἱ ἄνδρες ἀπεμακρύνοντο, τρίβοντας τὰ μουδιαμένα μῦρτα τους, ὁ ἔπιλοχίας διευθύνθηκε πρὸς τοὺς ἄλλους ὑπαξιωματικούς, κροτάλλίζοντας στὶς παλάμες του τίς κατασχεμένες στὴν εγουνβίτσα πενταροδεκάρες, καὶ εἶπε, σπῆκνοντας τοὺς ὅμους του ἀνεξικακῶς :

—Ὁρ' σὰν εἶν' ἔτσι, πάμτι νὰ ταπεινώσωμιν λῆγα κ' ἡμεῖς στοῦ μαγαζῶ !... Αἶντι κ' νὰ δοῦμι... Θὰ γίνῃ στρατὸς ἱτοῦτος ἡ θὰ πᾶν μῆτε κατὰ μῆτε στοῦ διὰ οὐλοῦ !

Καὶ ἔστρεψε τὸ μουστάκι του.

—Αἶντι κ' θὰ τοῦ δοῦμι αὐτό. 'Ἡ εἰμι ἱπλουχίας ἡ δὲν εἰμι... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΨΥΛΛΟΣ ΚΙ' Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

—'Ο ἡγεμὼν ἐνὸς μικροῦ Γερμανικοῦ Κράτους ἐκάλεσε κάποτε στὴν αὐλὴ του ἕναν διάσημο γυμναστὴ ψύλλον, ὁ ὁποῖος ἔδωσε μιά παράστασι μάχης μὲ τοὺς ψύλλους του, ἐκ τῶν ὁποίων ὅλοι ἔφεραν δυνάμια μεγάλων ἀνδρῶν.

Οἱ γυμνασμεῖοι αὐτοὶ ψύλλοι παρετάσσοντο, ἔκαμαν ἐπιθέσεις καὶ ἀποχωροῦσαν, σύμφωνα μὲ τὰ παραγγέλματα τοῦ γυμναστοῦ των. Σὲ κάποια στιγμὴ ὅμως ὁ γυμναστής διέκοψε τὴν παράστασι κ' ἀρχισε νὰ δείχνῃ ὀνησιν...

—Τί συμβαίνει ; τὸν ρώτησε ὁ ἡγεμὼν.

—'Υψηλότατε, ἀπάντησε ὁ γυμναστής, ἔφυγε ἕνας ἀπὸ τοὺς ψύλλους μου. 'Ἐξήφανισθη ὁ Μέγας Ναπολέων !

—'Ο Ναπολέων ; Ποῦ πῆγε ; Στὴν 'Αγία 'Ελένη ;

—'Υψηλότατε, μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἀναίδησί μου, ἀλλὰ ὁ Ναπολέων μου πρέπει νάνα αὐτὴ τὴ στιγμὴ πάνω στὸ σῶμα τῆς 'Υψηλοτάτης συζύγου Σας !...

—Ὅπου κ' ἂν εἶνε, νὰ σὺλληψῃ ἀμέσως ! διέταξεν ὁ ἡγεμὼν.

Πρόγματι, ἡ 'Υψηλοτάτη ἀπεσπῆθη στὸ ἰδιαίτερό της δωμάτιο καὶ ἀρχισε νὰ...ψυλλίζεται !... Μετ' ὀλίγα δὲ λεπτά ἐγύρισε κρατώντας στὰ δάχτυλα ἕνα ψύλλο. 'Ο γυμναστής τὸν ἔπρε, τὸν ἔβαλε στὴ γραμμὴ, ἀλλὰ σὲ λίγο ἀνεφώνησεν ἀπελπισμένος :

—'Υψηλότατε, αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ Ναπολέων μου ! Αὐτὸς εἶναι ἕνας ψύλλος ἀπολίτιστος, εἰς ἀγρίαν κατάστασιν ἀκόμα !...

—Τί συμβαίνει ; τὸν ρώτησε ὁ ἡγεμὼν.

—'Υψηλότατε, ἀπάντησε ὁ γυμναστής, ἔφυγε ἕνας ἀπὸ τοὺς ψύλλους μου. 'Ἐξήφανισθη ὁ Μέγας Ναπολέων !

—'Ο Ναπολέων ; Ποῦ πῆγε ; Στὴν 'Αγία 'Ελένη ;

—'Υψηλότατε, μὲ συγχωρεῖτε γιὰ τὴν ἀναίδησί μου, ἀλλὰ ὁ Ναπολέων μου πρέπει νάνα αὐτὴ τὴ στιγμὴ πάνω στὸ σῶμα τῆς 'Υψηλοτάτης συζύγου Σας !...

—Ὅπου κ' ἂν εἶνε, νὰ σὺλληψῃ ἀμέσως ! διέταξεν ὁ ἡγεμὼν.

Πρόγματι, ἡ 'Υψηλοτάτη ἀπεσπῆθη στὸ ἰδιαίτερό της δωμάτιο καὶ ἀρχισε νὰ...ψυλλίζεται !... Μετ' ὀλίγα δὲ λεπτά ἐγύρισε κρατώντας στὰ δάχτυλα ἕνα ψύλλο. 'Ο γυμναστής τὸν ἔπρε, τὸν ἔβαλε στὴ γραμμὴ, ἀλλὰ σὲ λίγο ἀνεφώνησεν ἀπελπισμένος :

—'Υψηλότατε, αὐτὸς δὲν εἶναι ὁ Ναπολέων μου ! Αὐτὸς εἶναι ἕνας ψύλλος ἀπολίτιστος, εἰς ἀγρίαν κατάστασιν ἀκόμα !...

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

—'Οπου ἡ...ψυχὴ τοῦ ἀπεθανόντος 'Ανατὸλ. Φράνς καλεῖται νὰ παρευστασθῇ στὸ δικαστήριον !... Ἡ μήνυσις ἐνὸς πρώην τρελλοῦ. Πὺς τοῦ τὴν ἔφτιασε ἡ γυναῖκα του. 'Ἡ πριγκίπισσα 'Ιουσεῦπωφ μαίνεται. Πὺς ἀνεγνώρισε τὸν ἑαυτὸν τῆς σὲ μιά ταινία. 'Ο αἰτίος τοῦ παγκοσμίου πολέμου, κλπ.

Φαντασθῆτε τὴν κατάπληξι τοῦ ἀρμόδιου ὑπαλλήλου τοῦ Πρωτοδικείου τοῦ Σιγκουάνα, ὅταν, πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, εἶδε νὰ παρουσιάζεται μπροστὰ του ἕνας σοβαρὸς καὶ ἡλικιωμένος κύριος, Ζάν Λεμονιὸν ὀνόματι, καὶ νὰ τοῦ ὑποβάλῃ διὰ τοῦ δικηγόρου του μιά μήνυσι ἐπὶ δυσφημίας κατὰ τοῦ διασήμου συγγραφέως 'Ανατὸλ. Φράνς, ὁ ὁποῖος ἔχει πεθάνει πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια ! 'Ὡς αἰτιολογικὸν τῆς μήνυσός του ὁ Λεμονιὸν ἀναφέρει ὅτι ὁ μακαρίτης λογογράφος, στὸ μυθιστόρημά του «'Η Ἐπανάστασις τῶν 'Αγγέλων», πὺν δημοσιεύθηκε πρὶν ἀπὸ εἴκοσι χρόνια (τὸ βιβλίο αὐτὸ ἔχει μεταφρασθῇ καὶ στὴ γλῶσσα μας), τὸν παρουσιάζει σὰν ἕνα ἑαφύλο καὶ τρελλὸ βιβλιοθηκάριον, ὁ ὁποῖος κάνει στὸ τέλος ἕνα ἔγκλημα.

—Μά, κύριέ μου, φώναξε κατάπληκτος ὁ ὑπάλληλος τοῦ Πρωτοδικείου, γιατί δὲν ὑποβάλατε πὺς μπροστὰ μῆνυσι κατὰ τοῦ 'Ανατὸλ. Φράνς, ὅταν ζοῦσε ἀκόμα ὁ ὕδιστῆς σας ;

—Γιατί τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦμουν...στὸ φρενοκομεῖο ! τοῦ ἀποκρίθηκε σοδαρώτατα ὁ μηνυτής. Θὰ σὰς ἐξηγήσω πὺς συνέβη αὐτό... Πρὸ εἰκοσι πέντε περίπου ἐτῶν ἦμουν κ' ἐγὼ ἕνας καλὸς συγγραφέας. Εἶχα γράφει διὰ μονογραφεῖς γιὰ τὴν κυρία τῆς Μοντεσπᾶν καὶ τὴν κυρία τῆς Σεβινιέ, πὺς τίς ἐπαινεῖσαν τότε βλοὶ οἱ κριτικοί. Συγχρόνως ἦμουν βιβλιοθηκάριος τοῦ 'Υπουργείου Στρατιωτικῶν. Γιὰ κακὴ μου δόμῃς τυχῇ, εἶχα γυναῖκα μιά μεγάλη, ἡ ὁποία κατόρθωσε στὸ τέλος, μὲ τίς σικωφαντιές, νὰ μὲ κλείσῃ στὸ φρενοκομεῖο, ὡς ἐπικίνδυνον τρελλό, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ βάλῃ χεῖρι στὴν κτηματικὴ περιουσία μου καὶ νὰ

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Στόν πόρνο του μαρκησίου Κάου-
λους, τ'αρνίτε φιλοξενείται ο Φίλιππος της Μάνουρας, πρίγκιπς της Γκονζά-
γκας, τόν οποίον ο πυργόδοπος πρόκειται νά παντρεύη μέ την κόρη του Αύ-
γης. Μά η Αύγη έχει παντρευτή μυστικά πρό τετραετίας μέ τόν δούκα Φίλιππο
τού Νεβέρ, φίλο στενό του πρίγκιπς της Γκονζάγκας, μέ τόν οποίον έχει απο-
κτήσει καί παιδί. Ο πρίγκιπς της Γκονζάγκας, ο οποίος τό ξέρει αυτό, έχει α-
ναθέσει στον έπισκόπο του Πιέρολ νά συγκεντρώσει τούς καλύτερους σπαθιστάς
της Γαλλίας, γιά νά δολοφονήσουν τόν Νεβέρ, γιατί έτσι, εκτός τών άλλων, θά
τόν κληρονομήσει, έπειδή είνε εγγεγραμμένος. Ού! σ'αυτά όμως τά μαθαίνει ο πε-
ρίφημος γιά τήν ομορφιά του καί τήν ανδρεία του δεκαοκταετής Ιππότης Λαγκαρ-
ντέρ, ο οποίος αποφασίζει νά σώσει τόν Νεβέρ καί τήν κόρη του. Πράγματι δέ
κατορθώνει νά πάρη τήν κόρη του Νεβέρ, κι' έπειτα, έχοντας τήν στην αγκαλιά
του, αποκορύβει μαζί μέ τόν πατέρα της τήν επίθεσι των μπράβων. Μά ένά οι
δύο ήρωες θριαμβεύουν, άξαφνα ο πρίγκιπς της Γκονζάγκας γλυτοπράει ύποχλα
στό σκατά καί δολοφονεί τόν Νεβέρ, βυθίζοντας τό σπαθί του στό στήν του.
Ο Λαγκαρντέρ μένει μόνος, μά κατορθώνει νά ξεφύγη από τούς δολοφόνους,
παίρνοντας μαζί του καί τήν κόρη του Νεβέρ. Δεκαετή χρόνια περνούν καί ο
Γκονζάγκας, ο οποίος παντρεύτηκε τήν Αύγη, μεταβάλλει τό μέγαρό του στό
Παρίσι σ' ένα είδος έμπορικού χρηματιστηρίου. Στό διάστημα όμως τών δέκα
ετών καί τήν κόρη του Νεβέρ, όλα οι μπράβοι, που έλαβαν μέρος στην επίθεσι έ-
ναντίον του Νεβέρ καί του Λαγκαρντέρ, βρίσκονται σκοτωμένοι μυστηριωδώς, μέ
μιά σπαθιά άνάμεσα στό μάτι. Τελείται άπ' αυτούς σκοτώνονται ο Φανένσας
κι' ο Σαλντάνι, που βρίσκονται νεκροί έξω άπ' τό σπίτι, μέσ' στό όποιο
ο Γκονζάγκας κρατούσε σάν φυλακισμένη, γιά άγνωστο σκοπό, μιά άρρωστητή 'Ι-
σπανίδα, τήν ντόνα Κρούζ, καί της όποιας τήν έπιδωκεν τούς είχε άναθέσει. Τήν
νέα αυτή ο Γκονζάγκας τήν προορίζει γιά νά τήν παρουσιάσει στην σύζυγό του
ός τήν κόρη του Νεβέρ καί νά έξασφαλίσω έτσι τήν κληρονομία του. Καί πρά-
γματος, συγκοιτεί ένα οικογενειακό συμβόλαιο, τό όποιο θά κρίνει σκεπτικώς
μέ τήν κληρονομία του Νεβέρ. Στό συμβόλαιο αυτό παρουσιάζεται άξανα η
Αύγη, άποσπασμένη νά υπερασπιστή μέ κάθε τρόπο τά δικαιώματά της κόρης
της. Εκεί μιά φωνή, μιά μυστηριώδη φωνή, που τήν άκούει μόνάχη αυτή, της
παρουσιάζει τίς άπαντήσεις της κι' η άπαντήσεις αυτές τόσο άποστοματικές,
όστε ο Γκονζάγκας χάνει τό παγινίδι, πληροφύεται όμως άμέσως ότι ο Λα-
γκαρντέρ μέ τήν κόρη του Νεβέρ κρύβεται σ' ένα σπίτι της όδού Σάντερ καί
στέλνει τούς άνδρόπυτους του ν' απαγάγουν τήν νέα. Στό σημείο αυτό άρχίζει η
δημοσίευσις του 'Ημερολογίου, στό όποιο η κόρη του Νεβέρ διηγείται τά παι-
δικά της χρόνια κοντά στον Λαγκαρντέρ.

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

—Τί τούς κάνετε, λοιπόν, 'Ερ-
ρίκε, φίλε μου, φώναξα, γιά
νά σέ καταδιώκουν μέ τόσο
λύσσα;...

—Τούς άπόσπασα τή λεία
που ήθελαν νά κατασπαράξουν
οί λύκοι! μου άπάντησε.

—Εγώ ήμουν ή λεία αυτή!...
'Εγώ!... Τό καταλάβαινα κα-
λά!... Αυτή ή σκέψι μου πλημ-
μύριζε τήν καρδιά καί μέ έκ-
μυδένιζε... 'Εγώ ήμουν ή αίτια
όλων, εγώ είχα συντρίψει τή
ζωή του.

Αυτός ο άνδρας, ο τόσο ώ-
ραίος, ο τόσο λαμπρός, ο τόσο
ευτυχισμένος άλλποτε, κρυβόταν
τώρα σάν ένας έγκληματίας.
Μου είχε δώσει τή ζωή του ο-
λόκληρη. Γιατί;

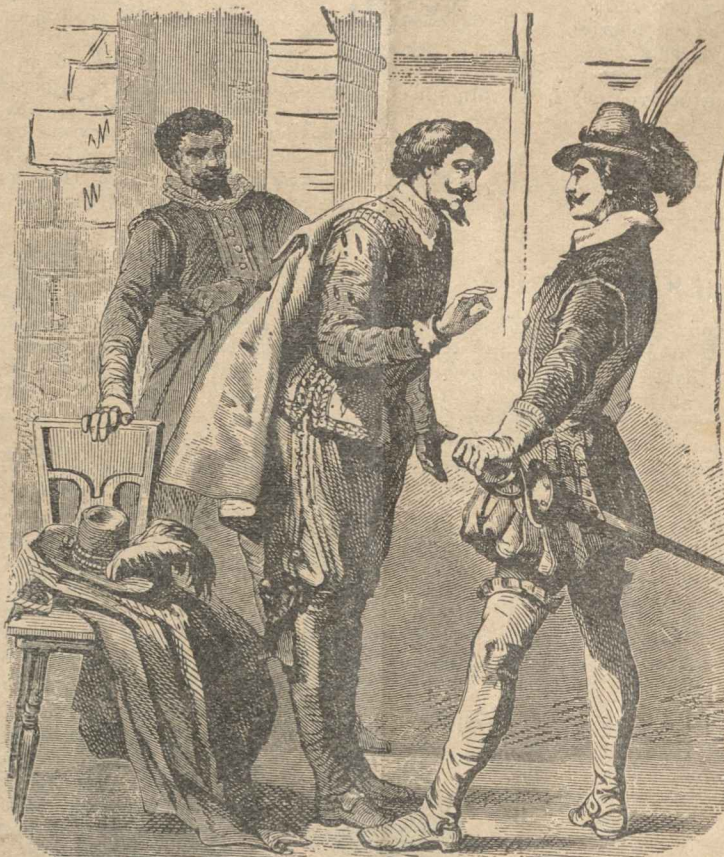
—Πατέρα, του είπα, πατέρα
μου λατρεμένο, άφησέ μέ έδω
καί προσάτησε νά σωθής, σέ
ίκετεύω!...

Ο 'Ερρίκος μου έβαλε τό
χέρι στό στόμα μου καί μου ψι-
θύρισε:

—Μικρή τρελλή, μονάχα άν
μέ σκοτώσουν, θ' άναγκαστώ
νά σ' έγκαταλείψω... Μά δέν μέ
κρατούν άκόμα. Σήκω!...

Προσάτησα νά σηκωθώ, μά
ήμουν πολύ άδύνατη...

—Εμθά άργότερα, ότι ο φί-
λος μου 'Ερρίκος, είχε άποκά-
μει άπ' τήν κόουρασι, γιατί μέ
είχε μεταφέρει στην αγκαλιά
του, μισοπεθαμένη καθώς ή-
μουν, από τήν Παμπελούνα ως

Είσε δύο ευπατριδες να συνεννοούνται ιδιαίτερος...

αυτό τό άπόμερο πανδοχείο, όπου είχε μπει γιά νά ζητήσει
συλο. Τότε του παραχώρησαν τήν κάμαρη μέσα στην όποια
βρισκόμουν.

Ο 'Ερρίκος έτοιμαζόταν νά πλαγιάσει σέ μιά άχυροστρω-
μένη, όταν έξαφνα άκουσε καλπασμό άλόγων στην έξοχη,
τόπο σε λίγο σταμάτησαν μπρός στην πόρτα του πανδοχείου.

Τότε ο 'Ερρίκος, άντί νά κοιμηθώ, άνοιξε άθρόυθα τήν πόρτα
καί κατέβηκε μερικά σκαλοπάτια της σκάλας, που οδηγούσε
στό πρώτο πάτωμα.

Από κεί, είδε κάτω στό σάλα του πανδοχείου δύο ευπα-
τριδες νά συνεννοούνται ιδιαίτερος. Σέ λίγο τούς πλησίασε
ο ιδιοκτήτης του πανδοχείου καί τούς είπε:

—Είμαι ευγενής καί δέν θά παραδώσω τούς ξένους μου...

Μά τήν ίδια στιγμή άκούστηκε ο μεταλλικός κρότος μιάς
χούφτας νομισμάτων, που τάρριχναν επάνω στό τραπέζι, κι'
πανδοχέας σάπασε.

Τότε μιά φωνή, που τήν ήφερε καλά ο 'Ερρίκος, πρόσταξε:

—Κάμετε γρήγορα!... 'Ας τελειώνουμε!...

Άμέσως ο 'Ερρίκος ξαναγύρισε θιαστικά στην κάμαρή του
κι' έκλεισε όσο καλύτερα μπορούσε τήν πόρτα. 'Ωρμησε
τόπιν προς τό παράθυρο γιά νά δει άν θά μπορούσαμε νά φύ-
γουμε από κεί. Τά κλαδιά δύο μεγάλων θελανιδιών έφταναν
έως αυτό. Από κάτω, άπλωνόταν ένας μικρός λαχανόκηπος πε-
ριφραγμένος. Πιο πέρα ήταν ένα λειβάδι καί κατόπιν τό πο-
τάμι. 'Αργία, που τό φεγγάρι τώδειχνε μέσ' άπ' τά δέντρα.

Οί δίδωται μας άνέβαιναν τή σκάλα... Τότε ο 'Ερρίκος έβρε-
ξε προς τήν πόρτα κι' άντικατάστησε τήν άμύρα της που έ-
λειπε μέ τό μπράτσο του. 'Απ' έξω προσπαθούσαν ν' άνοίξουν
έσπραχναν, θλασσημούσαν, μά του κάκου... Τό μπράτσο του
'Ερρίκου άξίζει όσο κι' ένας σιδερένιος λωστός.

—Χλώμισες, μικρή μου Αύγη,
μου είπε, όταν μέ είλε νά σηκά-
νωμαι. Μά είσαι γενναία καί θά
μέ βοηθήσης...

—'Ω! ναί! φώναξα ένθουσα-
σμένη, μέ τήν ιδέα ότι θά μπορέ-
σω νά του φανώ χρήσιμη...

Άμέσως ο 'Ερρίκος μέ τράβη-
ξε προς τό παράθυρο, καί δείχνον-
τάς μου τά κλαδιά καί τόν κορμό
της μιάς από τίς θελανιδίες, μου
είπε:

—Θά μπορούσες νά κατεβής κά-
τω στό λαχανόκηπο άπ' αυτή τήν
θελανιδιά;

—Ναί, πατέρα, μπορώ, άν μου
ύποσχεθής πώς θάρθης νά μέ συ-
ναντήσης γρήγορα...

—Σοϋ τό ύπόσχομαι, μικρούλα
μου Αύγη!... Θάρθω νά σε συνη-
τήσω ή πολύ γρήγορα ή ποτέ... έ-
πρόσθεσε, παίρνοντάς μέ στην άγ-
καλιά του.

Ευτυχώς, ήμουν πολύ ταραμέ-
νη, κι' έτσι δέν κατάλαβα τήν ση-
μασία της τελευταίας του φρά-
σεως. Ο 'Ερρίκος άνοιξε τό πα-
ράθυρο τήν στιγμή άκριβώς που
τά θήματα τών δεικτών μας ά-
κουγόντουσαν πάλι στό σάλα.
Πιάστηκα τότε άπ' τά κλαδιά της
θελανιδιάς, ένά έκείνος όρμούσε
προς τήν πόρτα.

—Όταν θά φτάσης κάτω, μου
είπε άκόμα, θά πετάξης ένα χαλί-
κι στό δωμάτιο, γιά νά καταλά-
θω πώς έφτασες... 'Επειτα θά πη-
δήξης τόν μικρό φράχτη του κή-

που καί θά τραθήξης ως τό ποτάμι. 'Εκεί θά μέ περιμένης...
Βρισκόμουν άκόμα γαντζωμένη άπ' τήν θελανιδιά μπροστά
στό παράθυρο, όταν άξαφνα άκουσα τόν κρότο ένός λωστου που
τόν έχωναν κάτω, άπ' τήν πόρτα, γιά νά τήν παραδιάσουν. 'Α-
πόμεινα εκεί που βρισκόμουν γιατί ήθελα νά δώ...

—Κατέβα! Κατέβα! μου φώναξε ο 'Ερρίκος μέ μι' άσυγκρά-
τητη άνυπομονία.

—Εγώ ύπάκουσα. 'Όταν θρέθηκε κάτω, πήρα ένα χαλίκι καί
τό πέταξα άπ' τό άνοιχτό παράθυρο...

Συγχρόνως άκουσα πάταγο άπάνω... 'Ηταν χωρίς άλλο ή
πόρτα που τήν είχαν ρίξει κάτω. Αυτό μου έκοψε τά πόδια. 'Ε-
μεινα καρφωμένη στό θέσι μου. Δύο πυροβολισμοί άντήχησαν
κι' έπειτα είδα τόν 'Ερρίκο νά στήλνεται όλόρθος στό πα-
ράθυρο. Μ' ένα πήδημα, καί χωρίς νά χρησιμοποιήση καθόλου τά
κλαδιά του κισσού, θρέθηκε πλάι μου.

—'Α! δυστυχισμένη! μου είπε θλέποντάς μέ εκεί. Νόμιζα
πως είχες σωθή κιόλας!... Θά πυροβολήσουν...

Καί μ' άρπαξε μέσα στην αγκαλιά του. Τήν ίδια στιγμή άλ-
λεπάλληλοι πυροβολισμοί άντήχησαν από τό παράθυρο. Τόν έ-
νωισσα ν' ανατριχιάζει καί τόν ρώτησα μ' άγωνία:

—Πληγώθηκες;

Βρισκόμαστε πειό στό μέση του λαχανόκηπου. 'Εκεί, στάθη-
κε στό φώς καί δείχνοντας τό στήθος του στους δίδωκας μας,

που ξαναγέμιζαν τά όπλα τους
στό παράθυρο, τούς φώναξε
δύο φορές:

—Λαγκαρντέρ! Λαγκαρντέρ!
'Επειτα δρασκελίσσε τό φρά-
χτη καί σε λίγο φτάσαμε στό
ποτάμι...

Μας καταδιώκαν. Τό ποτάμι
ήταν σέ κείνο τό μέσοσ θαθώ
κι' όρμητικό. 'Εγώ έβριχνα μα-
τιές προς τήν όχθη γιά νά δώ
καμμία θάρρα, όταν ο 'Ερρί-
κος, χωρίς ν' άνακόνη καθόλου
τό δρόμο του καί κρατώντας
μέ πάντα στην αγκαλιά του,
ρίχτηκε μέσα στό μέση του ρεύ-
ματος. Αυτό ήταν ένα παγινί-
δι γιά κείνον. Με τό ένα του
χέρι μέ ύψωνε πάνω άπ' τό κε-
φάλι του καί μέ τ' άλλο έξέσι-
ζε σάν άστραπή τό νερό. 'Ε-
τσι, μέσα σε λίγες στιγμές, φτά-
σαμε στην άντίθετη όχθη.

Έντομα, οί δίδωται μας
στην άλλη όχθη, έκαναν σύ-
σκεψη.

—Θά φάξουν νά θρούν κα-
νένα πέριμα του ποταμιού, εί-
πε ο 'Ερρίκος. Δέν εφεύγαμε
άκόμα...

Καί μέ έξοισαν στό στήθος
του, γιατί ήμουν μουσκεμένη
κι' έτρεμα.

—'Ακούγαμε τ' άλογα τών έ-
θρών μας νά καλπάζουν στην
άλλη όχθη καί σε λίγο τούς
είδαμε νά διασχίζουν τό ποτά-
μι επάνω σε μιά σκεδιά... 'Ε-
μείς όμως δέν μας έθλεπαν,
γιατί μάς έκρυβαν τά χόρτα.

Τότε ο 'Ερρίκος θούτηξε πάλι
στό ποτάμι καί τό διασχίσαμε προς τήν άντίθετη διεύθυνσι. 'Ετσι,
ένά αυτό άποβιβαζόντουσαν στό μιά όχθη, έμείς θγαίναμε
στην άλλη, στό μέρος άκριβώς άπ' τό όποιο είχαμε ξεκινήσει.

—Είμαστε τώρα ασφαλισμένοι, μικρή μου Αύγη, είπε. Τώρα
πρέπει νά στεγνώσης καί νά έπιδέσω τήν πληγή μου...

—Τό ήξερα πώς είσαστε πληγωμένοι! φώναξα.

—'Ασήματα πράγματα!... 'Ελα...

Καί διευθύνθηκε προς τό πανδοχείο, του όποιο ο ιδιοκτή-
της μάς είχε προδώσει. Ο πανδοχέας κι' η γυναίκα του γελού-
σαν καί κουβεντιάζαν στην μεγάλη σάλα, έχοντας άνάμεσά τους
ένα μαγκάλι, στό έποίο έκαιγε δυνατή φωτιά. Σέ μιά στιγμή,
ο 'Ερρίκος σάρωσε τόν ξενόδοχο κάτω κι' έπειτα τόν έδεσε μα-
ζύ μέ τή γυναίκα του, σάν ένα πακέτο.

—Σωπάστε! τούς φώναξε, γιατί, έπειδή νόμιζαν πώς θά τούς
σκοτώναν, ξεφώνιζαν άπελπισμένα. Θά μπορούσα νά έθλω φω-
ρά στην τρώγλη σας, γιατί άξίζετε μιά τέτοια τιμωρία. Μά δέν
θά σας κάνω κανέναν κακό... Ο μικρός αυτός άγγελος σας
προστατεύει...

Καί άρχισε νά μου χαϊδεύη τά μουσκεμένα μαλλιά. 'Εγώ θέ-
λησα τότε νά τόν βοηθήσω νά έπιδείξω τό τραύμα του. 'Η πλη-
γή του ήταν στον ώμο κι' η προσπάθειες που είχα καταβάλει
έκαναν νά τρέχη όφθονο αίμα άπ' αυτή... Ένώ τά ρούχα μου
στεγνωναν στό φωτιά, ήμουν τυλιγμένη στό μεγάλο του μαν-
δύα, που τόν είχε αφήσει φεύγοντας, στό δωμάτιό μας...

—Εγώ πήρα τότε τό μαντήλι μου καί άπαλά-άπαλά του έδεσα
τήν πληγή.

—Δέν ύποφέρω πειά, μου είπε χαμογελώντας. Μ' έκανες
καλά...

Ο πανδοχέας κι' η γυναίκα του ούτε σάλευαν πειά... Θά νό-
μιζε κανείς πώς είχαν πεθάνει. Ο 'Ερρίκος τότε άνέθηκε στην
κάμαρή μας καί σε λίγο ξανακατέβηκε, κρατώντας τόν μικρό
μύθο μας, που, στό θία της φυγής μας, τόν είχαμε αφήσει έ-
κεί...

Κατά τίς τρεις μετά τά μεσάνυχτα, φύγαμε από τό πανδοχείο,
καθάλα σ' ένα μεγάλο γέρικο μούλारी, που ο 'Ερρίκος τό
πήρε από τό σταύλο καί γιά τό όποιο πέταξε δύο χρυσά νομί-
σματα στο τραπέζι. Φεύγοντας, είπε στον ξενόδοχο καί τή γυ-
ναίκα του:

—'Αν ξαναγυρίσουν οί δίδωται μας, χαιρετήστε τους έκ μέ-
ρους του Ιππότη Λαγκαρντέρ καί πέστε τους τό έξης: «Ο Θεός
κι' η Παναγία θά προστατεύσουν τήν όρφανή!... 'Επι του παρόν-
τος, ο Λαγκαρντέρ δέν εύκαιρεί ν' άσχοληθώ μαζί τους, μά,
άργά ή γρήγορα, θάρθω κι' ή ώρα τους!...»

Τό γέρικο μούλारी, άπάνω στό όποιο καθάλλησα, άξίζε
πολύ περισσότερο άπ' ό,τι έδειχνε. Φτάσαμε στην 'Εστρέλλα
κατά τά χαράματα, κι' από κεί τραθήξαμε γιά τό Μπουργκος.

Ο 'Ερρίκος ήθελε ν' άπομακρυ-
νοίμε όπωσδήποτε από τά Γαλ-
λικά σύνορα, γιατί οί έχθροι του
ήσαν Γάλλοι.

—Εσκόπευε νά σταματήσουμε
στή Μαδρίτη.

—Εκείνο τό θράδυ, μητέρα μου,
συναντήσαμε στό δρόμο μας τή
μικρή μου Φλώρα, τήν άγαπημέ-
νη μου 'Ατοιγγάνα, τήν πρώτη
καί τήν μοναδική μου φίλη...

Από καιρό τώρα έχω χωρι-
στή μαζί της, μά είμαι θέσπει,
πώς θά μέ θυμάται. Δύο-τρεις
μέρες μετά τήν άφίξή μας στό
Παρίσι, τραγουδούσα στό σπίτι,
όπου μ' έγκατέστησε ο 'Ερρίκος,
όταν έξαφνα άκουσα μιά κραυγή
στό δρόμο μου... Άμέσως νόμι-
σα πώς άναγνώρισα τή φωνή της
Φλώρας. Τή στιγμή έκείνη έν' ά-
μάξι περνούσε στό δρόμο, ένα
μεγάλο ταξιδιωτικό άμάξι χω-
ρίς οίκόσημα. Τά παραπετάμα-
τά του ήσαν κατεβασμένα. Χω-
ρίς άλλο, είχα γελαστή. Μά συ-
χνά, από τότε, πήγαινα στό πα-
ράθυρο, έλπίζοντας νά δώ τήν
τόσο λυγερή Φλώρα μου μέ τά
φλογερά μαύρα μάτια της καί μέ
τό νεραϊδένιο ποδάρι της. Είμαι
τρελλή!... Γιατί τάχα ή Φλώρα
νά βρσκοιται στό Παρίσι;

—'Αλλ' άς ξαναγυρίσω στό τα-
ξείδι μας καί στην γνωριμία μου
μέ τήν Φλώρα. Ο δρόμος μας
λοιπόν περνούσε άπάνω από ένα
γκρεμό. Στην άκρη του γκρε-
μού βρισκόταν ένα κορτσάκι που
κοιμόταν. Τό είδα πρώτη καί πα-
ρακάλεσα τόν 'Ερρίκο νά στα-
ματήσει.

—'Αλλά άς ξαναγυρίσω στό τα-
ξείδι μας καί στην γνωριμία μου
μέ τήν Φλώρα. Ο δρόμος μας
λοιπόν περνούσε άπάνω από ένα
γκρεμό. Στην άκρη του γκρε-
μού βρισκόταν ένα κορτσάκι που
κοιμόταν. Τό είδα πρώτη καί πα-
ρακάλεσα τόν 'Ερρίκο νά στα-
ματήσει.

—'Αλλά άς ξαναγυρίσω στό τα-
ξείδι μας καί στην γνωριμία μου
μέ τήν Φλώρα. Ο δρόμος μας
λοιπόν περνούσε άπάνω από ένα
γκρεμό. Στην άκρη του γκρε-
μού βρισκόταν ένα κορτσάκι που
κοιμόταν. Τό είδα πρώτη καί πα-
ρακάλεσα τόν 'Ερρίκο νά στα-
ματήσει.

—'Αλλά άς ξαναγυρίσω στό τα-
ξείδι μας καί στην γνωριμία μου
μέ τήν Φλώρα. Ο δρόμος μας
λοιπόν περνούσε άπάνω από ένα
γκρεμό. Στην άκρη του γκρε-
μού βρισκόταν ένα κορτσάκι που
κοιμόταν. Τό είδα πρώτη καί πα-
ρακάλεσα τόν 'Ερρίκο νά στα-
ματήσει.

—'Αλλά άς ξαναγυρίσω στό τα-
ξείδι μας καί στην γνωριμία μου
μέ τήν Φλώρα. Ο δρόμος μας
λοιπόν περνούσε άπάνω από ένα
γκρεμό. Στην άκρη του γκρε-
μού βρισκόταν ένα κορτσάκι που
κοιμόταν. Τό είδα πρώτη καί πα-
ρακάλεσα τόν 'Ερρίκο νά στα-
ματήσει.

—'Αλλά άς ξαναγυρίσω στό τα-
ξείδι μας καί στην γνωριμία μου
μέ τήν Φλώρα. Ο δρόμος μας
λοιπόν περνούσε άπάνω από ένα
γκρεμό. Στην άκρη του γκρε-
μού βρισκόταν ένα κορτσάκι που
κοιμόταν. Τό είδα πρώτη καί πα-
ρακάλεσα τόν 'Ερρίκο νά στα-
ματήσει.

—'Αλλά άς ξαναγυρίσω στό τα-
ξείδι μας καί στην γνωριμία μου
μέ τήν Φλώρα. Ο δρόμος μας
λοιπόν περνούσε άπάνω από ένα
γκρεμό. Στην άκρη του γκρε-
μού βρισκόταν ένα κορτσάκι που
κοιμόταν. Τό είδα πρώτη καί πα-
ρακάλεσα τόν 'Ερρίκο νά στα-
ματήσει.

—'Αλλά άς ξαναγυρίσω στό τα-
ξείδι μας καί στην γνωριμία μου
μέ τήν Φλώρα. Ο δρόμος μας
λοιπόν περνούσε άπάνω από ένα
γκρεμό. Στην άκρη του γκρε-
μού βρισκόταν ένα κορτσάκι που
κοιμόταν. Τό είδα πρώτη καί πα-
ρακάλεσα τόν 'Ερρίκο νά στα-
ματήσει.

—'Αλλά άς ξαναγυρίσω στό τα-
ξείδι μας καί στην γνωριμία μου
μέ τήν Φλώρα. Ο δρόμος μας
λοιπόν περνούσε άπάνω από ένα
γκρεμό. Στην άκρη του γκρε-
μού βρισκόταν ένα κορτσάκι που
κοιμόταν. Τό είδα πρώτη καί πα-
ρακάλεσα τόν 'Ερρίκο νά στα-
ματήσει.

—'Αλλά άς ξαναγυρίσω στό τα-
ξείδι μας καί στην γνωριμία μου
μέ τήν Φλώρα. Ο δρόμος μας
λοιπόν περνούσε άπάνω από ένα
γκρεμό. Στην άκρη του γκρε-
μού βρισκόταν ένα κορτσάκι που
κοιμόταν. Τό είδα πρώτη καί πα-
ρακάλεσα τόν 'Ερρίκο νά στα-
ματήσει.

μω, και τότε η Φλώρα είπε σε μένα και στον Έρρίκο, που είχε πλησιάσει στο μεταξύ, ότι είχε να φάει την προηγούμενη μέρα το πρωί. Ο Έρρίκος πήρε τότε ένα κομμάτι ψωμί και της το έδωσε μαζί με λίγο κρασί του Ξερέ, που είχε μέσα στο παγούρι του. Όταν η Φλώρα έφαγε και ήπιε, κτύπησε τον Έρρίκο στο πρόσωπο και έπειτα έμένα και είπε:

—Δεν μοιάζετε καθόλου!... Και όμως μαντεύω πώς αγαπιόσαστε πολύ!... Ω! γιατί να μην έχω κ' εγώ έναν άνθρωπο να αγαπήσω!...

Και φιλώντας το χέρι του Έρρίκου, πρόσθεσε:

—Ευχαριστώ, κύριε Ιππότη, είστε καλός όσο κι' ωραίος... Σας ικετεύω, μη μ' αφήσετε μονάχη σ' αυτή την έρημιά, τη νύχτα... Ο Έρρίκος όμως δίσταζε, γιατί οι Ατσιγγάνοι είναι ύποπτα κ' επικίνδυνα ύποκείμενα... Η εγκατάλειψή αυτής της μικρής μπορεί να ήταν κρυμιά παγίδα... Μά ίκευσα τόσο πολύ τον Έρρίκο, ώστε στο τέλος δέχτηκε να πάρουμε μαζί μας την μικρούλα Ατσιγγάνα...

Ημιον πειά τρισευτυχισμένη, εν αντιθέσει προς το μούλαρι μας, που είχε τώρα τριπλό φορτίο.

Στο δρόμο, η Φλώρα μου διηγήθηκε την ιστορία... Άντικειν σ' ένα θαλασσο Ατσιγγάνων, που έρχοντο από τη Λέονη και πήγαιναν κ' αϊτοί στην Μαδρίτη... Μά στο δρόμο τους κυνήγησε, άγνωστο για ποιό λόγο, ένα απόσπασμα της Ίερδας Έξετασεως... Η Φλώρα κρύφτηκε μέσ' στους θάμνους, ενώ οι σύντροφοί της έφευγαν... Όταν ο κίνδυνος πέρασε, η Φλώρα βέλησε να συναντήσει τους συντρόφους της... Μά του κάκου περπάτησε, του κάκου έτρεξε, δεν μπόρεσε να τους ξαναβρεί... Οι διαβάτες, τους οποίους ρωτούσε, της πετούσαν πέτρες... Όταν η νύχτα άπλωθηκε, η Φλώρα κοιμήθηκε σε μία θυμαλιά... Την έπαινε, περπατώντας όλη την ημέρα, χωρίς να βάλει τίποτε στο πρόσωπό της. Τά σκυλιά των ύποστατικών έτρεχαν έρποντας της και τα παιδιά την προγκούσαν...

Η Φλώρα ήξερε που θ' συναντούσε τους δικούς της, γιατί οι Ατσιγγάνοι στα ταξίδια τους δίνουν διάφορους σταθμούς συναντήσεως, μεταξύ του σημείου της εκκινήσεως και του τέλους του ταξιδιού... Μά ο σταθμός αϊτός ήταν πολύ μακριά, ο' ένα φαράγγι του όρους Μπαλαντράν σ' ένα δρόμο λευγών άπασσας απ' τη Μαδρίτη...

Επειδή προς τα εκεί πήγαινε ο δρόμος μας, κατάφερα τον Έρρίκο να πάρουμε μαζί μας τη Φλώρα, ώστε να συναντήσει τους συντρόφους της...

Επομένως η στιγμή που η μικρή και χαριτωμένη Φλώρα έγινε συντρόφισσά μας και το ταξίδι μας έγινε λιγότερο μονότονο... Ήταν χαρούμενη, όσο κι' εγώ... Ήξερε να χορεύει και να τραγουδάει... Μας διασκέδαζε, λέγοντας μας τα διάφορα παιχνίδια των αδελφών της των Ατσιγγάνων.

Την ρωτήσαμε ποιό Θεό πίστευε... Μά ούτε η ίδια δεν ήξερε. Μας είπε όμως, ότι είχε συναντήσει κάποτε έναν ιερομόναχο, ο οποίος της περιέγραψε το μεγαλείο του Θεού των Χριστιανών κι' ότι από τότε ήθελε να βαπτιστεί.

Η Φλώρα έμεινε όχτω μέρες μαζί μας, όσο καιρό δηλαδή χρειάστηκε για να φτάσουμε στο όρος Μπαλαντράν. Όταν φτάσαμε απέναντι στο βραχώδες αυτό βουνό, στο οποίο έπρεπε να απογορευτούμε απ' τη Φλώρα, έγινε μελαγχολική... Είχα συναντήσει πειά τη Φλώρα, οχτώ μέρες τώρα ταξιδεύσαμε κα-έλλα στο ίδιο μούλαρι, αγκαλιασμένες και φλυαρώντας αδιάκοπα. Η Φλώρα μ' αγαπούσε πολύ κι' εγώ την θεωρούσα σαν αδελφή μου.

Εκανε πολύ ζέστη. Ο ούρανος ήταν γεμάτος σύννεφα κι' ο αέρας θάριζε, πράγμα που προμήνυε καταιγίδα. Μόλις φτάσαμε στις ύψαιρες του βουνού, χοντρές σταγόνες βροχής άρχισαν να πέφτουν. Ο Έρρίκος μας έδωσε τότε τον μανδύα του για να τυλιχτούμε κι' η δυο κι' άρχισαμε να σκαρφαλώνουμε στους βράχους, ενώ η μπόρα ξεπούσε...

Η Φλώρα μας είχε υποσχεθεί την πιο εγκάρδια φιλοξενία ανάμεσα στους αδελφούς της.

Η θύελλα δεν ήταν πράγμα, που θα μπορούσε να τρομάξει το φίλο μου Έρρίκο. Η Φλώρα πάλι κι' εγώ, γελοούσαμε τρελά, καθώς θριαυλούσαμε ένωμένες μέσ' στη μπόρα, κάτω απ' το μεγάλο μανδύα του Έρρίκου.

Τά μαύρα σύννεφα έτρεχαν το ένα πάνω στο άλλο, σχηματίζοντας κάθε τόσο ανάμεσα τους ανοίγματα, στο βάθος των οποίων φαινόταν ο θαυγάλαξος ούρανος. Η γραμμή του ορίζοντος προς τη Δύση, φαινόταν σαν ένα κατακόκκινο χάος. Έβαφε όλα τα πράγματα πορφύρα. Ο δρόμος σκαρφάλωνε έλικοειδώς ανάμεσα απ' τους βράχους του βουνού. Η δύναμις του ανέμου ήταν τόσο σφοδρή, ώστε το μούλαρι μας έτρεμε στα πόδια του.

Περύργο! φώναξα σε μία στιγμή. Αυτό το κόκκινο φως με κάνει να παθαίνω ορθομαπάτη... Πρό όλίου, στην κορυφή αυτού του βράχου, μου φάνηκε πώς διέκρινα δυο ανθρώπους...

Αμέσως, ο Έρρίκος γύρισε και κτύπησε προς την διεύθυνση του βράχου που του είχα δείξει.

—Δεν βλέπω τίποτε, είπε.

—Δεν υπάρχουν πειά εκεί, είπε τότε κι' η Φλώρα με φωνή ανανή.

—Όποτε ήταν στο βράχο προηγούμενος δυο άνθρωποι, ρώτησε ανήσυχος ο Έρρίκος.

Εκείνη τη στιγμή, ένοιωσα μέσα μου έναν άοριστο τρόμο, τον οποίο η απάντησή της Φλώρας μεγάλωσε ακόμα περισσότερο...

—Όχι, εγώ, είπα, αλλά τουλάχιστον δέκα...

—Ενοπλίο; ρώτησε ο Έρρίκος.

—Ενοπλίο.

—Μήπως είναι ατσιγγάνοι, αδελφοί σου;

—Όχι.

—Και από πότε μας παρακολουθούν;

—Από χτες το πρωί στριφογυρίζουν δολογικά μας...

Ο Έρρίκος κτύπησε τη Φλώρα με δυσπιστία... Κι' εγώ η ίδια ένοιωσα εκείνη τη στιγμή κάποια έναντίον της. Γιατί δεν μας είχε ειδοποιήσει για την παρουσία αυτών των ανθρώπων...

Νόμισα στην αρχή πως ήταν ταξιδιώτες, όπως κι' εσείς, είπα η φίλη μου, απαντώντας μόνη της στην καχύποπτη σκέψη μας. Ακολουθούσαν το παλιό μονοπάτι προς τη Δύση, απ' το οποίο πηγαίνει όλος ο κόσμος. Μονάχα απ' τη στιγμή που φτάσαμε στο βουνό, η κινήσεις τους άρχισαν να μοιάζουν με ποπτες... Δεν σ' είδωποισα, γιατί θρίσκονταν πολύ πιο μπροστά από μας τώρα και μητχαν σ' ένα δρόμο, όπου δεν μπορούμε πειά να τους συναντήσουμε...

Και μας εξήγησε, ότι ο παλιός δρόμος περνούσε απ' το βόρειο μέρος του Μπαλαντράν, ενώ ο δικός μας έστριβε διαρκώς προς το Νότο. Οι δυο δρόμοι συναντιόντουσαν σ' ένα μοναδικό περασμά, πολύ μακριά απ' την κατασκήνωση των Ατσιγγάνων, στην οποία πηγαίναμε...

Ετσι, προχωρώντας μέσα στο βουνό, δεν διακρίναμε πειά τις σιλουέτες αυτών των ανθρώπων. Όσο μακριά έφτανε η ματιά, οι βράχοι ήταν γυμνοί... Δεν έβλεπε κανείς άλλη κίνηση παρά το τρεμούλιασμα των δέντρων που τά σάλευε η θύελλα.

IV

ΟΠΟΥ Η ΦΛΩΡΑ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΕΙ

Η νύχτα έπεφτε. Δεν συλλογίζομασε πειά καθόλου τους μυτηριώδεις εκείνους ανθρώπους. Πελώριες χαράδες και άπεραστα φαιράγια μας χώριζαν απ' αυτούς τώρα. Οι ή προσοχή μας τώρα ήταν συγκεντρωμένη στο μούλαρι μας, του οποίου τά πόδια με μεγάλη δυσκολία υπερνικούσαν τα εμπόδια που παρουσιαζόντουσαν μπροστά μας.

Είχε πειά άπλωθη η νύχτα, για καλά, όταν μία χαρούμενη κραυγή της Φλώρας μας τια μας ένα υπέροχο και μεγαλοπρεπές θέαμα.

Πρό μερικόν στιγμήν, θαδίζαμε σ' ένα ψηλό και κλειστό μονοπάτι, που μ' έκλεινε τον όριζοντα και τον ούρανο. Θέλαγε κανείς πως περπατούσαμε ανάμεσα σε δυο γιγαντιαία τέχνη. Η μπόρα είχε πάψει. Ο Βορειοδυτικός άνεμος, διώχνοντας μπροστά του τά νέφη, σκούπιζε το στερώμα που έλαμπε μετά την καταιγίδα. Τό φεγγάρι σκόρπιζε τά λευκά κύματα του φωτός του.

Βγαίνοντας από το μονοπάτι, βρεθήκαμε σ' ένα είδος κυκλικής κοιλάδας, που την περιστοιχίζαν δαντελωτοί βράχοι, ανάμεσα στους οποίους φύτρωναν, έδω κι' εκεί, σδεντρα πεύκων. Ήταν τό «Τάσι του Διαβόλου», το κεντρικόν σημείο του όρους Μπαλαντράν, του οποίου η πιο ψηλές κορφές γέρνουν προς τό Έσκουριά...

Τό «Τάσι του Διαβόλου» μας φαινόταν εκείνη τη στιγμή, σαν μία άβυσσος χωρίς τέλος. Η άχτινς του φεγγαριού, που φωτίζουν ζωηρά γύρω τους δαντελωτούς βράχους, άφηναν την κοιλάδα μέσ' στο σκοτάδι και της έδιναν ένα τρομαχτικό θέθος.

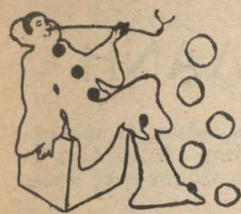
Ακριβώς απέναντί μας άνοιγε ένα μονοπάτι, ακριβώς όμοιο μ' αυτό που είχαμε εγκαταλείψει, έτσι που τό ένα συνέχιζε τό άλλο και τό «Τάσι» που θρίσκονταν ανάμεσά τους είχε δημιουργηθεί ασφαλώς από κάποιο σεισμό.

Μιά καλή φωτιά, ήταν αναμμένη στην είσοδο αυτού του μονοπατιού. Γύρω απ' τη φωτιά, άνδρες και γυναίκες καθόντουσαν.

(Ακολουθεί)

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΞΗ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΜΙΑΣ ΩΡΑΙΑΣ ΚΥΡΙΑΣ Σ' ΕΝΑ ΑΣΗΜΑΝΤΟ ΝΕΟ...

Αξιότιμε Κύριε, Μετά την μικρή σκηνή, που διαδραματίστηκε χθες μεταξύ μας, αισθάνομαι την ανάγκη να σας γράψω μερικές λέξεις. Φυσικά, θα μπορούσα να σας πω ότι το τηλεφώνον, αντί να σας γράψω... Φοβήθηκα όμως είναι τόσο ματαιόδοξοι οι άνδρες!—μήπως με παρεξηγήσετε. Θα θεωρούσατε ίσως ως έκδηλωσι φιλοφρονησεως εκείνο που στην πραγματικότητα θα ήταν απλώς μία πρόσκλησι σε απολογία. Εκτός αυτού όμως δεν έχετε και τηλεφώνον...

Λοιπόν, για να λείψω μεταξύ μας κάθε σκιά παρεξηγήσεως, ως συνοψισώ δι' όλίγων τη χθεσινή σκηνή. Σας είχα καλέσει να πάρουμε μαζί το ταξί. Και κάλεσα μόνον εσάς... Συνομιλεί κανείς καλύτερα, όταν είναι μόνος μαζί με τον φίλο του. Σας θεωρούσα δέ ως γχες ένα από τους καλύτερους μου φίλους. Σας προσέφερα ένα φλυτζάνι τσάι. Έσείς με όλη την αδιακρίσια, αφήσατε το φλυτζάνι επάνω στο τραπέζι, χωρίς ούτε καν να το πλησιάσετε σ'α χείλη σας, για να τ' έχετε εύθερα να έγυλίσουν αναδιδέστατα τό στόμα μου. Με φίλησατε σαν τρελλός... Άργότερα άντελήφθη, ότι την στιγμή εκείνη παρέλειψα να σας δώσω τό μπάτσο που αξίζατε. Ήταν όμως τόση η ταραχή μου.

Και για να ξεκαθαρίσω την κατάστασι, σας λέγω κατηγορηματικά: «Δεν ξέρω με τί είδους γυναίκες συνηθίζετε να συναναστρέφεσθε!» Έγώ, εν πάση περιπτώσει, δεν είμαι απ' εκείνες. Μ' ευχαριστεί, θέβαια όταν καταλαβαίνω, ότι ένας άνδρας κάτι αισθάνεται γιό μένα. Αυτό όμως δεν σημαίνει, ότι ανέχομαι και τις επιθέσεις του. Δεν δίνω σε κανένα τό δικαίωμα να λησιμονήσει, ότι είμαι μία καθώς πρέπει κυρία. Από μένα—σε σας τους άνδρες χρειάζεται αυτή η εκφρασις—«δεν θγαίνει τίποτε!» Σας τά γράφω αυτά για την απίθανο περιπτώσει, που θα έτύχαινε πάλι να βρεθούμε μόνον.

Μετά τιμής
"Εντυ Αίχορ

II

Αξιότιμε Κύριε, Δεν ξέρω αν λάβατε τό γράμμα μου, που σας έγραψα πρό όκτω ημερών. Είναι άραγε σωστή η διεύθυνσις που έχετε στο έποκεπτήριό σας; Έν πάση περιπτώσει σας γράφω για δεύτερη φορά και στέλνω τό γράμμα μ' ένα άνθρωπο της έμπιστοσύνης μου για να φτάση ασφαλώς σ'α χείρα σας. Μοι κάνει κόπο να σας επαναλάβω όσα σας έγραψα ήδη. Ο σκοπός μου ήταν να ξεκαθαρίσω την κατάστασι και να σας πω, ότι δεν είμαι από τις γυναίκες που μπορεί να φιλή κανείς όταν τό έργεται βολικά. Αυτό ήθελα να σας δώσω να καταλάβετε καλά. Δεν ήθελα όμως ούτε να σας προσβάλω, ούτε να σας αποθαρρύνω. Η δυσανεκσία μου στρέφεται εναντίον της συμπεριφοράς σας, όχι εναντίον του προσώπου σας... Θέω μου, για μία στιγμή, ξεχάσατε τελείως σε ποιό σπίτι θρίσκεσθε. ποίαν έχετε κοντά σας, και μόνον αφού σας έπανέφερα στην τάξι, συνήλασε και μοι ζητήσατε συγγνώμην. Ίσως η έντύπωσις σας από την πρώτη μου έπιστολή, να είναι ότι σας κλείνω τό σπίτι μου. Δεν είναι αυτή η πρόθεσις μου. Πάρτε με στο τηλεφώνον, όταν ευκαιρήσετε.

Με θερμούς χαιρετισμούς
"Εντυ Αίχορ

III

Αγαπητέ Κύριε, Βρίσκω πολύ εύγενικό εκ μέρους σας να είσθε τόσο διακριτικός και να μη άπαντάτε σ'α δυο γράμματά μου. Η σιωπή σας αποδεικνύει ότι άναγνωρίζετε την άπρεπή συμπεριφορά σας και ότι τώρα διστάζετε να με άντικρύσετε. Η άποστολή όμως της γυναίκας είναι ν' άπομακρύνει τους δισταγμούς, διότι όταν πρόκειται για πρόσωπα τόσο λεπτά και εύαίσθητα, όπως σεις, θέλω να σας απάλλω από τον κόπο του τηλεφώνηματος. Καταλαβαίνω, ότι σας είναι δύσκολο να με πάρτε πρώτος σεις στο τηλεφώνον, ύστερα από την μικρή σκηνή που μεσολάβησε μεταξύ μας και ύστερα από τά γράμματά σου που σας έστειλα. Τά θρήκατε ίσως αούτηρά για μία στιγμιαία παραφορά σας. Και τ' ας να μην έχετε άδικο. Ας τ' αφήσουμε όμως αυτά. Θά τ' ας πούμε προφορικά. Θέλετε να συναντηθούμε αύριο στο σαλόνι του ξενοδοχείου «Μπριστόλ» και να πάρουμε μαζί τό ταξί μας; Έχει ώραία τζάζ. Και με την καλή μουσική, όλα ξεχνιούνται. Λοιπόν αύριο στίς πέντε. Σας περιμένω.

Με έγκραβίους χαιρετισμούς
"Εντυ Αίχορ

ΤΗΣ MARY LUCY

Αγαπητέ, Τί σας συμβαίνει, λοιπόν; Γιατί δεν ήρθατε στο «Μπριστόλ» να πάρουμε μαζί τό ταξί, όπως σας έγραψα; Είπατε θυμωμένος; Μά είναι παιδιά σ'αυτά. Είπατε πάντα καλοί φίλοι και εξακολουθούμε να είμαστε, πιστέψτε με! Τό μικρό ίντερμέτζο εκείνου τό άπογεύματος είναι πειό μακριά. Άνικει στο παρελθόν... Έγώ τό ξεχάσα. Ξεχάσατε το και σεις.

Καθμένο παιδί, πληρώσατε ακριβώς μία στιγμιαία παραφορά. Έλάτε τώρα. Όλα είναι ξεχασμένα... Τίποτε δεν συνέβη, τίποτε δεν έμεσολάβησε. Ίσως είχατε δικηο που δεν ήλθατε χθες στο ταξί του «Μπριστόλ». Αυτή η τζάζ παίζει διαρκώς. Ξεκουφάινει και δεν μπορεί κανείς να κουθεντάσει ήσυχά-ήσυχά. Έλάτε αύριο στίς 6 με 6.30' στο καφεείο «Μοζάρ». Εκεί είναι ήσυχία και δεν πηγαίνει πολλός κόσμος. Θά φλυαρήσουμε σαν πρώτα, σαν παλαιοί καλοί φίλοι που είμαστε. Και για την ιστορία του φιλιού δεν θά πούμε ούτε λέξι, σαν να μη συνέβη τίποτε. Λοιπόν, σας περιμένω. Μη μ' αφήσετε μόνη. Σύμφωνοι;

"Εντυ Αίχορ

V

Αξιότιμε Κύριε, Και πάλι δεν ήρθατε. Δεν θρίστω λέξεις για να χαρακτηρίσω την συμπεριφορά σας. Είναι πρωτάκουστο να μην άπαντά κανείς σ'α γράμματά μιας κυρίας και να μη πηγαίνει σ'α ραντεβού που της έρίζει. Έπειδή όμως ξέρω ότι είσθε κύριος, φαντάζομαι ότι σας συμβαίνει κάτι έκτακτο. που δεν τό ξέρω. Γι' αυτό έπιθυμώ να ξεκαθαρίσω την κατάστασι. Μήπως σας προσέβαλαν τα γράμματά μου; Σας έπαναλαμβάνω ότι η πρόθεσις μου δεν ήταν να σας θίξω... Έπρεπε να τό είχατε καταλάβει αυτό. Η σιωπή σας με έκνευρίζει. Έξηγώ θέβαια κάποια δυσασέσκεια εκ μέρους σας για την άσυντηρησι της πρώτης έπιστολής μου. Τό να έπιμένετε όμως, ύστερα από τις τόσες έξηγήσεις μου σ'α σιωπή σας, καταντά άνεξήγητον. Περιμένω να με πάρτε στο τηλεφώνον αύριο τό πρωί. Θά μπορούσαμε να δούμε να συναντηθούμε τό άπόγευμα και να τ' ας πούμε.

Με φιλικώτατα αισθήματα
"Η παλιά σας φίλη
"Εντυ

VI

Λοιπόν, Ριχάρδε, δεν θά τελειώση αυτή η ιστορία; Δεν θέλετε να με άκούσετε; Αφίνω κάθε επιφύλαξι κατά μέρος για να φωνάξω: «Ναί!... Τό φιλι σας μ' έχει τοελλάνει!... Τό νοιώθω ακόμη σ'α χείλη μου, τό νοιώθω πάντα, με φλογίζει όλόκληρο!... Κλείνω τά μάτια και σας όνειρεύομαι. Είμαι γεμάτη από την εικόνα σας... Δεν θά με καταλάβετε λοιπόν; Πως πρέπει να σας τό πω; Τόσα γράμματά. τόσες προσκλήσεις, έπρεπε να σας έχω υπολείσει. Σας είμαι τόσο αδιάφορη; Αλλά τότε τί έσήμαινε τό φιλι εκείνο; Τό φιλι που δεν μ' άφίνει ούτε μέρα, ούτε νύχτα να ήσυχάσω. Όλη η σκέψι μου είναι σε σας... Ζω με την άνάμνησι του φιλιού σας. Άποφασίστε να με καταλάβετε. Τί σημαίνει η ροσθητική σιωπή σας;

Έλα. άς τελειώνουμε έπιτέλους. Σ' αγαπώ! Ζω για σένα! Θέλω να γίνω δική σου! Έλα, όταν θέλεις... Ε»

Αγάπη μου, έλεγε την έπομένη η ώραία κυρία στον άσημαντο νέο, γιατί δεν άπαντούσε τόσον καιρό σ'α γράμματά μου;

Αγάπη μου, έλεγε ο άσημαντος νέος στην ώραία κυρία, άν άπαντούσα σ'α γράμματά σου, θά ήμουν τώρα καθισμένος τόσο κοντά σου;

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ένας παχύτατος κύριος, έπειδή τον κτύπησε κατάματα ένας Εθραίος, τό λέγει:

—Τί με κυττάζεις έτσι, σαν να θέλεις να με φας; Και ο Έθραίος άπαντά έτοιμότατα:

—Η θρησκεία μου, κύριε, άπαγορεύει να τρώω... γουρου-ίσιο κρέας.

Ο έδασκαλος.—Γιατί ο άγέρας είναι ψυχρότερος τον χειμώνα, παρά τό καλοκαίρι;

Ο μαθητής.—Γιατί τον χειμώνα, δάσκαλε, κλείνουμε πόρτες και παράθυρα και τον άφίνουμε να ξεπαλαγιά απ' έξω!

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΜΠΑΓΙΕΛΕ

πρόβα κατέβαινε άργά τὸ ἥσυχο ποτάμι. Κάτω ἀπὸ τὴν ψάνθη τέντα τῆς φλυαροῦσαν τρεῖς παρᾶξενοι Ἑδωποῖοι. Ὁ ἕνας ἦταν ὁ Λευκὸς ποὺ ἔχει παπὸ ὑσταία στὰ χέρια του, ἕνας χλωμὸς ἄνθρωπος, ντυμένος με κορυλλία, ποὺ φοροῦσε, ὡστόσο, μ' αξιοπρέπεια τὰ γάντια του. Δίπλα του, ξαπλωμένος σὲ μιὰ ψάθα καὶ με τὴν πίπα στὸ στόμα, ἦταν ὁ Λευκὸς τοῦ Καλοῦ Θεοῦ, ποὺ γυρίζε ἀπὸ μιὰ γειτονική ἐνορία καὶ κἀντιζε μακάρια. Τέλος ὁ τρίτος ἦταν ὁ Λευκὸς με τὸ τᾶλληρο, ὁ διοικητὴς ἐκείνης τῆς ἀγρίας περιοχῆς τοῦ Κογκό. Οἱ Ἑδωποῖοι, λοιπόν, ποὺ εἶχαν συναντηθεῖ σὰν ἀπὸ θαύμα, ἔκαναν τοὺς δύστιχους μαύρους νὰ γογγῶνουν τὰ μάτια τους καὶ νὰ τοὺς κυττάζουν με φόβο, γιὰ πρώτη φορὰ ἔβλεπαν τόσα πολλὰ χλωμά μοῦτρα νὰ περνῶν ἀπὸ τὸ ποτάμι...

Πῶς εἶχαν τώρα βρεθεῖ καὶ οἱ τρεῖς τοῖς ; Ὁ Μπαρτάλ, ὁ διοικητὴς, ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε μαζέψει τοὺς ἄλλους δύο, τὸν Σορντιέ, τὸν ἐξερευνητὴ πρώτα, ποὺ τὸν εἶχε βρεῖ χαμένο σ' ἕνα χωριό, στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ, καὶ τὸν πᾶτερ Φλοράν, ἔπειτα, τὸν ιεραπόστολο, ποὺ τὸν εἶχε πάρει στὴν πρόβα του, λίγα χιλιόμετρα πρὸ κάτω, γιὰ τὴ δική του ἔκταση νερά καὶ κόντευε νὰ τὸν πνίξη...

Οἱ λευκοὶ φλυαροῦσαν δυνατὰ γιὰ τὴ ζωὴ τους στὸ Κογκό. Ὁ πᾶτερ Φλοράν ἦταν εὐχαριστημένος ἀπὸ τοὺς μαύρους καὶ εἶχε πολλὰς ἐλπίδες γιὰ τὸ μέλλον...

—Ναί... ἀκούστε τί σὰς λέω... Ἀυτὴ ὅλη ἡ ἔρη γῆ θὰ γίνη μιὰ μέρα ἕνας θαυμαστὸς παράδεισος, ἔλεγε στοὺς φίλους του. Μά, τί τὰ θέλετε, πρέπει νὰ περάσῃ ἀκόμη πολλὸς καιρὸς... Ἐγὼ δὲν ἔχω ὁπότερα, παρὰ μονάχα δύο χρόνια...

—Κι' ἐγὼ ἕνα, ἔκανε ὁ Μπαρτάλ. Μὰ σὰς δίνω τὸ λόγο μου, ὅτι αὐτοὶ οἱ καννιβαλοὶ δὲν θ' ἀλλάξουν ποτέ !...

—Τὴν ἴδια γνώμη ἔχω καὶ ἐγὼ, ἐπρόσθεσε ὁ ἐξερευνητὴς Σορντιέ. Οἱ νέγροι εἶνε πονηροὶ καὶ ξεροκέφαλοι. Γυρίζω δύο χρόνια τώρα μέσα στὰ δάση τοῦ Κογκό καὶ ὡστόσο δὲν κατάφερα μέχρι σήμερα νὰ βρῶ ἕνα ἄνθρωπο τῆς ἐμπιστοσύνης μου...

—Ἐ, ὅχι ! Ἐστὶν ὑπερβολικὸς, παρατονέθηκε ὁ πᾶτερ Φλοράν. Οἱ μαῦροι μου δὲν εἶνε καὶ τόσο ξεροκέφαλοι... Ἀρχισαν νὰ γίνονται πρὸ ἡμερῶν. Ἡ πολυγυνμία, ἡ σκλαβιά, ὁ καννιβαλισμός, χάνονται μέρα με τὴ μέρα...

—Εὐένα μου λέτε ; τὸν εἰρωνεύθηκε ὁ Μπαρτάλ.

Ὁ πᾶτερ Φλοράν δὲν τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως. Καθάρισε τὴν πίπα του, τὴ γέμισε πάλι καπνὸ καὶ κυττάζοντας τοὺς φίλους του με καλωσύνη, τοὺς ἔκανε :

—Ἐρχομαι ἀπὸ τὰ πανηγύρια, ποὺ ἔκανε ὁ Μπετοῦ, ὁ πρὸ μεγάλος φιλόχρος τοῦ Κογκό, ποὺ εἶπε, ὡς ἔξερε, καὶ ὁ καλύτερος σύμμαχός μας...

—Γιὰτὶ ἔκανε αὐτὰ τὰ πανηγύρια ; ρώτησε περιέργως ὁ Σορντιέ.

—Γιὰ τὸν γάμο του με τὴν 127η, 128η καὶ τὴν 129η γυναῖκα του ! τοῦ ἀπάντησε μ' ἀπάθεια ὁ Μπαρτάλ.

Κι' ἔπειτα θυμήθηκε καὶ συμπλήρωσε :

—Στὴν κάθε μιὰ ὁ Μπετοῦ ἔδωσε καὶ ἀπὸ πέντε σκλάβες, ὡς γαμήλιο δῶρο !...

Ὁ Σορντιέ γέλασε ἀπὸ τὴν καρδιά του. Πῶς λοιπὸν ἔλεγε ὁ πᾶτερ Φλοράν ὅτι χανόνταν σιγά-σιγά ἡ πολυγυνμία καὶ ἡ σκλαβιά ; Ὁ ιεραπόστολος ὅμως, ἀτάραχος, τοὺς χαμογέλασε...

—Δὲν εἶπα, ἐξήγησε, ὅτι οἱ μαῦροι ἔχουν παρατήσει κιόλας ὅλες τὶς συνήθειές τους... Ὅχι... μὰ πρέπει νὰ διορθώσετε ὅτι ἡ ἥθικὴ τους... Καὶ φταρνίστηκε.

—Μέθα κάθ' ἐμεῖς, τοῦ εὐχήθηκε ὁ Σορντιέ, ὡς κάνουν οἱ μαῦροι.

—...καὶ κλέβει δίκως νὰ σὲ βλέπουν... ὑπερθεματίζω ὁ Μπαρτάλ, με τὴν ἄλλη παρᾶξενή εὐχὴ τὸν μαῦρον, ποὺ λένε μετὰξὺ τους, ὅταν φταρνίστῃ κανεῖς.

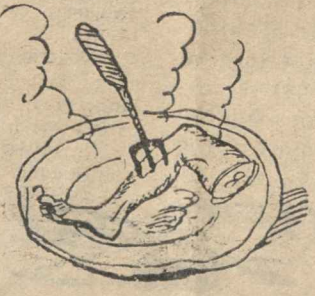
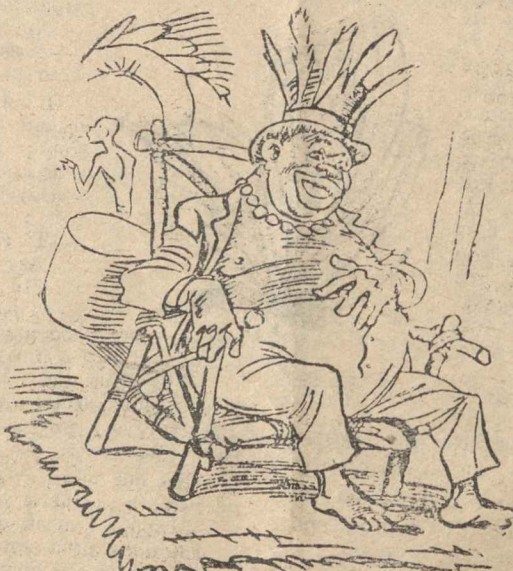
—Εὐχαριστῶ ! τοὺς εἶπε ὁ πᾶτερ Φλοράν, δίκως νὰ θυμώσῃ... Ἐλεγα λοιπὸν ὅτι ἡ ἥθικὴ τους ἔγινε καλύτερη. Αὐτὸ εἶνε ἀναμφισβήτητο...

—Ναί, ἀναμφισβήτητο, τὸν εἰρωνεύθηκε καλὰ ὁ Μπαρτάλ, με μιὰ κομικὴ σοβαρότητα.

Ὁ πᾶτερ Φλοράν σήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του.

—Θέλετε νὰ σὰς φέρω ἕνα παράδειγμα ; τοὺς ρώτησε κατόπιν.

—Καὶ βέβαια θέλουμε ! τοῦ φώναξε ὁ Μπαρτάλ.

Μὰ καὶ ὁ Σορντιέ, ποὺ, ὡς καὶ ὁ Μπαρτάλ, θαύμαζε καὶ ἀγαποῦσε τὸν ιεραπόστολο, καὶ ποὺ διασκεδάζε, ὡς καὶ ἔκεινος, νὰ τὸν περιέβη, φώναξε τάχα δὺςπιστος :

—Μάλιστα, θέλουμε ἕνα παράδειγμα !...

—Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς δείξω αὐτὴ τὴ μεταβολὴ τῶν μαύρων στὴ ζήτημα τῆς ἥθικης, τοὺς εἶπε τότε ὁ πᾶτερ Φλοράν. Σὲ λίγο, ἂν δὲν κάνω λάθος, θὰ φτάσουμε στὸ χωριὸ τοῦ μαύρου βασιλῆα Μπαγιελέ. Βγῆτε μαζί μου καὶ θὰ δῆτε τότε με τὰ μάτια σας αὐτὴ τὴν ἀλλαγὴ...

—Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος πὼς δὲν θὰ δῶ τίποτε !... Βάσω στοίχημα !...

—Τοῦ ἀπάντησε ὁ Μπαρτάλ.

—Κι' ἐγὼ ; συμφώνησε μαζί του ὁ ἐξερευνητὴς Σορντιέ.

Ὁ πᾶτερ Φλοράν κτύπησε τὴ στάχτη τῆς πίπας του καὶ σήκωσε τ' ἀδύνατο καὶ κίτρινο κεφάλι του.

—Ἐρχομαι τὸ στοίχημά σας, τοὺς εἶπε.

—Μιὰ μοτιλίτσια κονιάκ ; τὸν ρώτησε ὁ Μπαρτάλ, κυττάζοντας πονηρὰ τὸν Σορντιέ, ποὺ συμφωνοῦσε διαρκῶς μαζί του.

—Ἄς εἶνε, μιὰ μοτιλίτσια κονιάκ ! δέχτηκε ὁ ιεραπόστολος. Μιλοῦσαμε λοιπὸν γιὰ τὸν Μπαγιελέ. Θὰ τὸν ξέρετε, δὲν εἶν' ἐτσι ;

—Τὸν ξέρομε ! φώναξαν καὶ οἱ δύο φίλοι του.

—Θὰ ξέρετε τότε ὅτι ἦταν λιγὰν ἀνθρωποφάγος καὶ ὅτι εἶχε ἕνα χωριὸ ἀπὸ εἰκοσιεφτά γυναῖκες.

—Ἐ, ἦταν ; ρώτησε ὁ Μπαρτάλ, εἰρωνικά.

—Ἦταν, μάλιστα ! ἔκανε ὁ πᾶτερ Φλοράν, με πείσμα. Ὁ βασιλεὺς Μπαγιελέ δὲν εἶνε πρὶν ἀνθρωποφάγος. Ὑστερα ἀπὸ καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω πῶσες παλᾶδες καὶ διδάχες καὶ ὑποσχέσεις, κατὰφερα νὰ τὸν προσηλυτίσω καὶ νὰ τὸν κάνω νὰ παρατήσῃ τὸν καννιβαλισμὸ καὶ τὴν πολυγυνμία. Ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸ, λοιπόν, δὲν εἶχε παρὰ μονάχα δύο γυναῖκες. Καὶ τώρα...

—Τώρα ; τὸν ρώτησε ὁ Μπαρτάλ.

—ἔχει μονάχα μιὰ, ὡς καὶ οἱ οἱ καλοὶ χριστιανοὶ ! Σ' αὐτὸν ἀκριβῶς πῆγαν νὰ τὸν πνίξουν, ὅταν με ψαρεύατε ἀπὸ τὸ ποτάμι... Μὲ εἶχε καλέσει μ' ἕνα γράμμα του... Ὅποτε, διαβάστε...

Κι' ὁ ιεραπόστολος ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἕνα λιγδωμένο γράμμα καὶ τὸ ἔδωσε στὸν Μπαρτάλ, ποὺ τὸ ἀνοίξε ἀμέσως καὶ τὸ διάβασε δυνατὰ, γιὰ νὰ τ' ἀκούσῃ καὶ ὁ ἐξερευνητὴς Σορντιέ.

Τὸ γράμμα τοῦ Μπαγιελέ ἔγραφε τὰ ἑξῆς :

«Πρὸς τὸν κύριο πᾶτερ μου Φλοράν.

«Ζήτησ' ὁ κύριος πᾶτερ μου ! Σοὺ στέλνω ἕνα γουρουνὶ γιὰ δῶρο, ἐπειδὴ ἔκανες ἐμένα χριστιανό.

«Ἐγὼ ἔχω τώρα μιὰ γυναῖκα. Κύριε πᾶτερ μου, εἰς νὰ τὸ δῆς !

«Τὸ γουρουνὶ κοστίζει τριάντα φράγκα.

«Υπογράφω : Μπαγιελέ, βασιλεὺς τοῦ Κεντρικοῦ Κογκό.

«Ἐτερον οὐδὲν !»

Ὁ Μπαρτάλ καὶ ὁ Σορντιέ στραβοκιντάρτηκαν. ἔχει γούστο νὰ χάσουν τὴ μοτιλίτσια τὸ κονιάκ... Τὸ γράμμα τοῦ ἀνθρωποφάγου Μπαγιελέ ἦταν αὐθεντικό. Δὲν ἦτοχε καμιά ἀμνηστία. Αὐτὸ φαινόταν καθαρά ἀπὸ τὸ ὕψος του καὶ ἀπὸ τὸ πνεῦμα του...

—Ἦθελα νὰ ἤξερα ποῖς τὸ ἔγραψε αὐτὸ τὸ γράμμα ! γρυλίσανε δὺςπιστοι ὁ Σορντιέ.

Ὁ Μπαρτάλ ὅμως δὲν εἶπε τίποτε. Τὸ ἔδωσε πρὸς τὸν πᾶτερ Φλοράν καὶ ἔσπευξε νὰ τὸν ἀναπνεύσει πρὸς τὴν πρόβα τῆς πρόβας, βέβαιος ὅτι εἶχε χάσει κιόλας τὸ στοίχημα.

Τὸ μονότονο ταξεῖδι τους στὸ ποτάμι κράτησε ἀκόμη μιὰ ὀλόκληρη ὥρα. Ἐπειτα λοξοδρόμησαν καὶ ἄραξαν στὴν ἀμμουδιά τῆς ὄχθης. Εἶχαν φτάσει στὸ χωριὸ τοῦ Μπαγιελέ.

Ὁ μαῦρος βασιλεὺς τοῦ Κογκό, μόλις εἶδε τὸν «Λευκὸ ποὺ ἔχει παπὸ στα χέρια του», τὸν «Λευκὸ τοῦ Καλοῦ Θεοῦ» καὶ τὸν «Λευκὸ με τὸ τᾶλληρο», βγῆκε ἀπὸ τὸ παλάτι του καὶ ἔτρεξε νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ, δίνοντας διαταγὴ στοὺς μοναχικοὺς ν' ἀναστατώσουν ὅλο τὸν κόσμο με τὰ τὰμ-τὰμ τους. Οἱ μαῦροι τοῦ χωριοῦ πετάχτηκαν τότε τροπικὰ καλὸς τους καὶ σὰν νὰ ἔκαναν καμμιὰ ἀγγαρεία, ἀρχισαν νὰ οὐλοῦνται τάχα ἀπὸ τὴ χαρὰ τους, ποὺ τοὺς εἶχαν ἐπισκεφθεῖ οἱ τρεῖς Ἑδωποῖοι.

Ὁ Μπαγιελέ τοὺς φιλοξένησε στὸ μεγαλοπρεπὲς παλάτι του, ποὺ ἦταν μιὰ μεγάλη καλύβα με ἀργυρεῖα σκετὴ καὶ τοὺς πρόσφερε ξυγνισμένη μπιόρα ἀπὸ καλαμπάκι. Κατόπιν, ἀφοῦ τοὺς διασκεδάζε με τὶς χορευτήριές του καὶ τοὺς μάγους του, ἀρχισε νὰ μιλάει μαζί τους γιὰ σοβαρὰ ζητήματα.

—Λοιπόν, τοὺς εἶπε τότε ὁ πᾶτερ Φλοράν, ἔβαλε καλὰ στὸ σὺν αὐτὰ ποὺ σοῦ εἶχα πει ;

—Μάλιστα, τοῦ ἀπάντησε θριαμβευτικὰ ὁ Μπαγιελέ.

—Κι' ἔχεις μόνο μιὰ γυναῖκα τώρα, ἔ ;

—Μάλιστα, κύριε πᾶτερ μου !

—Μπράβο, Μπαγιελέ ! Μπράβο ! Ἐκανες πολὺ καλά.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ὁ βουλευτὴς ποὺ θὰ τρελλαινέταν εὐτως ἢ ἄλλως !... Τὸ Τεὐρκοκο χαλὶ τοῦ Ἀγγλου. Γιὰτὶ ἦταν στραβό. Ἡ ἱστορικὴ βρῦση τοῦ Γερμανοῦ καὶ τὰ ρέδα τοῦ γέρο Λυγουριώτη. Πῶς ἀνθεφορεῖς ὁ Ἀπληγιάννης. Κοινωνικά καὶ Πρωτοχρονιάτικες εὐχές τῶν ἐφημερίδων πρὸ τριάντα καὶ πλέον ἐτῶν, κλπ.

Προκειμένου νὰ σχηματισθῇ κάποτε Κυβέρνησις ἀπὸ τὸν Θεόδωρο Ἀπληγιάννη, διὰ βουλευτὰ ἐκἀπὸ τοῦ Ζαχαράτου καὶ ἔλεγαν ποιοὶ, κατὰ τὴν γνώμην τους, θὰ γινόντουσαν ὑπουργοί. Ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς ἀνέφερε ἔξωθεν τὸ ὄνομα κάποιου πολιτευομένου, ποὺ χαλοῦσε τὸν κόσμο γιὰ νὰ γίνη ὑπουργός.

—Αὐτὸν μὴν τὸν λογαριάζεις, τοῦ εἶπε ὁ ἄλλος.

—Γιὰτὶ ;

—Γιὰτὶ ἂν γίνη ὑπουργός, θὰ παραφρονήσει ἀπὸ τὴ χαρὰ του, ἂν δὲ δὲν γίνη, θὰ τρελλαθῇ γιὰτὶ δὲν ἔγινε !...

—Ἐνας Ἀγγλος ἔστειλε πρὸ ἐτῶν τὰ μέτρα τῆς σάλλας του σ' ἕνα ἑλληνα φίλο του, στὴν Κωνσταντινούπολιν, καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τοῦ παραγγεῖλῃ ἕνα χαλὶ Τούρκοκο.

Τὸ χαλὶ ἔγινε καὶ ἐστάλῃ στὴν Ἀγγλία. Ἐπειτα ἀπὸ κάποιον καιρὸ πῆγε, γιὰ κάποιες δουλειές του, καὶ ὁ Ἀγγλος στὴν Τουρκία καὶ ἐπισκέφθηκε τὸν φίλο του τὸν ἑλληνα στὸ γραφεῖο του, γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ γιὰ τὸ χαλὶ.

—Ἦταν καλὸ καὶ ὡς τὸ ἤθελες ; τὸν ρώτησε ὁ ἑλληνας.

—Ἦταν θαυμάσιον ! τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀγγλος. Μόνον ποὺ ἔγινε λιγὰν στραβό.

—Μά, ἂν δὲν ἦταν...στραβό τοῦ ἐξήγησε με ἀφέλεια ὁ ἑλληνας, δὲν θὰ ἦταν...Τούρκοκο !...

Ὁ Ἀγγλος ἔσκασε στὰ γέλια, κατενθουσιασμένος με τὴν παρατήρησιν τοῦ φίλου του, ὁ ὁποῖος, ἀνάγκη νὰ τὸ σημειώσουμε ἐδῶ, δὲν ἦταν ὁ κ. Κ. Σπανούδης...

Μέσα στὸ γιγάντιο τῆς Ἀθήνας χάθηκε καὶ λησμονήθηκε μιὰ μικρὴ καὶ ἱστορικὴ τῆς γειτονιάς, τὸ Γεράνιν.

Τὸ ὄνομά της ἡ γειτονιά αὐτὴ τὸ εἶχε πάρει ἀπὸ μιὰ παλιὰ βουνοῦλα, με πολὺ καλὸ νερό, τὴν ὁποία ἔφαγαν ἐπίσης ἐδῶ καὶ πολλὰ χρόνια ὁ ἐξευρωπαϊσμός των Ἀθηναίων, καὶ τὴν ὁποία εἶχε χτίσει ἕνας Τούρκος, ὁ Γεράνιν Πασσάς.

Ἡ βρῦση αὐτὴ ἦταν ἐκεῖ ποὺ εἶνε σήμερα ἡ ὁδὸς Σοφοκλέους καὶ διπλὰ στὸ ἄλλοτε ὑποναυακὸ μπαζάκι τοῦ Μπελεγγή. Ἦταν μιὰ διωρησὴ καὶ πρωτότυπὴ βουνοῦλα, με κάγκελλα γύρω-γύρω καὶ με μερικὰ μαρμαρίνα σκαλοπάτια. Ἦταν χτισμένη μισὸ μέτρο ἀπὸ τὴ γῆ. Ἡ βρῦση αὐτὴ ἐσοῦετο ὡς τὰ 1890 περίπου.

Ἀπέναντι αὐτῇ τὴ βρῦση ἦταν τὸ περιβόλαϊ τοῦ Γερμανοῦ, γνωστὸ σ' ὅλη τὴν παλιὰ Ἀθήνα, με τὸ καφεενεῖο, τὴν στέγαν του καὶ μιὰ παραγκοῦλα, ποὺ ἐκτείνετο χροὶ καφεενεῖο. Τὸ καφεενεῖο αὐτὸ ἦταν ἐπὶ πολλὰ χρόνια ἱδιοκτησίαν τοῦ συμπαθεστάτου γέρο-Λυγουριώτη. Μιὰ ἀπὸ τὶς πρὶν διωρησὴς τῆς βρῦσης τοῦ Λυγουριώτη τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ποὺ δὲν ἦτοχε ἡ σημερινὴ ἀφθονία τῶν λουλουδιῶν στὴν Ἀθήνα, ἦταν καὶ ἡ προσηλυτὴ, σὲ κάθε ὥρα καὶ σὲ κάθε ἐποχῇ, τῶν περιφημῶν ἐρῶντων, τὰ ἑξῆς :

Τὰ συγχαρητήριά μου...

—Κράτησα τὴν πρὸ καλὴ, τοῦ ἐξήγησε ὁ μαῦρος βασιλεὺς.

—Λαμπρά, παιδί μου, πολὺ λαμπρά ! Κι' ἔστειλες τὴν ἄλλη στοὺς γονεῖς της ;

Ὁ Μπαγιελέ, ἕνας μαῦρος κοιλαρὸς με πονηρὰ μάτια, τὸν κυττάζε κατὰκύλητος.

—Ἄν τὴν ἔστειλα στοὺς γονεῖς της ; Ὅχι, δὲν τὴν ἔστειλα... τοῦ ἀπάντησε.

Ὁ πᾶτερ Φλοράν σούφρωσε τὰ φρύδια του.

—Μά, γιὰ στάσου, τοῦ εἶπε, πρέπει νὰ συνεννοήμαστε. Τὴν ἔχεις ἀκόμη ἢ δὲν τὴν ἔχεις ;

—Δὲν τὴν ἔχω πρὶν, σὺ εἰπα ! τοῦ ἀπάντησε ὁλόχαρος ὁ Μπαγιελέ.

—Ἐ, τότε τί τὴν ἔκανες ;

—Τὴν ἔφαγα !...

Κι' ὁ Μπαγιελέ χαμογέλασε πλατειὰ στὸν ιεραπόστολο.

Ὁ πᾶτερ Φλοράν κτύπησε τὸν Μπαρτάλ καὶ τὸν Σορντιέ στὰ μάτια καὶ ἔπειτα ὁμιολόγησε μ' ἀπογοήτευσιν :

—Δὲν λησμονεῖται τόσο, ποὺ ἔχασα αὐτὸν τὸν καννιβαλό, γιὰτὶ δὲν ἔπαρχει πρὶν ἐλπίδα νὰ γίνη ποτὲ του χριστιανός, ὅσο τις διὰ μοτιλίτσιας τὸ κονιάκ ποὺ θὰ σὰς δώσω, μιὰ καὶ ἔχασα πανηγυρικὰ τὸ στοίχημα !...

Καὶ κοινώντας θλιβερὰ τὸ κεφάλι του, βγῆκε ἀπ' τὴν καλύβα τοῦ βασιλῆα Μπαγιελέ, ποὺ εἶχε καταβροχθίσῃ τὴν γυναῖκα του.

ZAN NT' ΕΣΜ

ἀπὸ ἐστὸλίζαν πάντα τὴν κομιοδόχῃ τοῦ μακαρίτη Ἀπληγιάννη.

Ἡ προμήθεια αὐτὴ, ποὺ ἦταν κατὰ παράδειγμα γιὰ τὴν Ἀθήνα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐκαστὸν ἔλεγε πολὺ τοὺς τότε Ἀθηναίους, οἱ ὁποῖοι ἐξεστράτευαν καὶ πῆγαν στὸν Λυγουριώτη τὸ καφεενεῖο, γιὰ νὰ τὸν ρωτήσουν ἀπὸ ποῦ καὶ πῶς κατορθώνει καὶ βρῖσκει τὰ τριαντάφυλλα ἐκεῖνα.

Ὁ Λυγουριώτης ὅμως ἀπαντοῦσε σ' ὅλους μυστηριωδῶς :

—Αὐτὸ μόνον ὁ γέρο-Λυγουριώτης καὶ τὸ νερὸ τοῦ Γερμανοῦ τὸ ξέρουν...

Καὶ τὸ μυστήριον ἔμεινε μυστήριον, ὅπου καὶ ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ βρῦση ἀφανίστηκαν με τὸν καιρὸ...

Νὰ τώρα καὶ ἕνα ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰ «Κοινωνικά» μῆς ἐφημερίδος τοῦ 1899 :

«Ἄφρον, ἔρριπ, τῶν φώτων, ἐορτάζει ὁ κ. Λαμπρός Ἀστέρης, ὁ ἐφεδρὸς ἀντιπολιτευόμενος κ. Φανός καὶ ὁ γνωστὸς κουρεὺς τῆς πόλεως μας Ἀψε. Σ' ὅσοι (ὁ μακαρίτης Μελισσιώτης). Δὲν ἐορτάζει δὲ ἔνεκεν πένθους ἢ ἑταιρεία τοῦ Ἀριόφωτος !...

Κατὰ τὴν παραμονὴ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους τοῦ 1898 ἡ «Ἀκρόπολις» ἐξήγησε «Εὐχὴς καὶ ἰνὸμεις» γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ διαφόρους λογίους, πολιτευτὰς καὶ δημοσιογράφους. Μεταξὺ τῶν ἄλλων, λοιπόν, ὁ Σορντιέ ἔγραψε τὰ ἑξῆς :

Στηθοδέρνεται ἡ μάνα, καὶ ὀλομόνοχη θρηνεῖ, καὶ ἀντιλαλεῖ ὁ βόγγος, με τὸ χρονοῦ ὅπου μπαίνει : —Νὰ μὴν κλαίτε τὴν Ἑλλάδα ποὺ πατοῦν Ἀγαρηνοὶ μόν' νὰ κλαίτε τὴν Ἑλλάδα, τὴν...Ἑλληνοπατρίνη !...

Οἱ Τούρκοι τότε κατεῖχον ἀκόμη τὴν Θεσσαλίαν.

Πρὸ ἐτῶν ἕνας «συγγραφεὺς» — ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ πᾶνε στὴν Ἑρῶν καὶ γυρίζουν φουσκωμένοι καὶ ἀνακαίνονται — Πιτσιπὸς ὀνομαζόμενος, ὅταν γύρισε ἀπὸ τὴν Ἑσπερίαν ἔγραψε καὶ ἐξέδωκε ἕνα ἔργον «Περὶ τοῦ Βυζαντινοῦ Στόλου».

Τὸ ἔργον αὐτὸ ἔκαμεν ἐντύπωσιν, γιὰτὶ ἀνέφερε μέσα πρᾶγματα ἀγνωστά καὶ ἀπαυδαῖα ὡς τὴ στιγμή ἐκείνη γιὰ τὸ στόλι τῆς «Μεγαλῆς Ἑλληνικῆς αὐτοκρατορίας».

ἔχει διανθίσει μάλιστα τὸ συγγραμμὰ του ὁ Πιτσιπὸς με σκίτσα καὶ περιγραφὰς Βυζαντινῶν συγγραφέων.

Ὁ Γαβριηλίδης δὲν δίστασε τότε, κατὰ τὴν συνήθειάν του, νὰ ἐνθουσιασθῇ ἀμέσως. Σ' ἕνα ἄρθρον του, λοιπόν, ἐχαράκτησε τὸν Πιτσιπὸ ἐμὲγαν συγγραφεῖς !

Ἀλλὰ πολὺ γοηγία ἀπεκαλύφθη ὅτι καὶ τὰ σκίτσα καὶ ἡ περιγραφὴ τῶν Βυζαντινῶν δὴθεν συγγραφεῶν δὲν ὑπῆρξαν ποτέ. Συνεπῶς ὅσα ἔγραψε στὸ βιβλίον τοῦ Πιτσιπὸς ἦσαν ψέμματα καὶ φαντασία δική του.

Τότε ὁ Γαβριηλίδης ἔγραψε ἕνα δεύτερον ἄρθρον, με τὸν τίτλον : «Μέγας καὶ εἰς τὸ ψεῦδος !»

Κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1912 ἕνας ναυτικός ἀπ' τὴ Μιτυλήνη πῆγε μετὰ τὸ βαρκάκι του στὴν ἀπέναντι Τουρκικὴ ἀκτὴ, γιὰ νὰ...καταναυμαχῇ μόνος του ἕνα Τουρκικὸ κακὶ !...

Κατὰ τὴν...ναυμαχίαν αὐτὴν μιὰ ἐχθρικὴ σφαῖρα βρῖσκε τὸν Μιτυληνιὸν στὸ πόδι. Τὸν ναυτικὸν αὐτὸν τὸν μετέφεραν κατόπιν στὸ Ναυτικὸ νοσοκομεῖο τοῦ Φαλήρου σὲ κακὸ χάλι. Τὸ κάκιστον τοῦ ποδιοῦ τοῦ εἶχε ἀπᾶσι ἀπ' τὴ σφαῖρα καὶ τὸν ἔβλεπεν ὁ πυρετός.

Στὴν ἀρχὴ σκέφθηκαν νὰ τοῦ κόψουν τὸ πόδι.

Νὰ μοῦ τὸ κόψετε, γιαιρὲ, εἶπεν αὐτὸς ἅμα τὸ ἔκουσε. Ἀς πᾶει καὶ τὸ παληάμπλο !...

Οἱ γιατροὶ ὅμως θέλησαν νὰ σώσουν τὸ πόδι τοῦ ἡρωικοῦ ναυτικοῦ, καὶ τοῦτο, κατὰ σύστασιν τῆς πρὶν κληρονομίας Μαρίας, ἡ ὁποία ἅμα ἔμαθε τὴν ἱστορίαν τοῦ γενναίου λειψοῦ, κατέβηκε στὸ Φάληρον γιὰ νὰ τὸν ἴδῃ. Μιὰ μέρα μάλιστα, ποὺ τὸν εἶδε νὰ παίρνῃ τὸ καλύτερον, ἐξέφρασε στὸν γιατρὸ τὴν εὐχαριστήριόν της ποὺ θὰ γλύτωνε τὸ πόδι του.

Ὁ Μιτυληνιὸς τὴν ἔκουσε καὶ εἶπε χαμογελώντας :

—Ἐνα πόδι... Μεγάλον πράγμα, βλέπετε !... Ὅθινα καὶ ἐκατό, ἂν εἶχα, γιὰ τὴν Πατρίδα !...

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΚΗ

Η ΠΡΩΤΗ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΗ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΓΑΜΒΕΤΑ

[Πώς άρχισε τη σταδιοδρομία του ο ένδοξος Γάλλος πολιτικός]

ΤΑ 1868, μεταξύ όλων των μποέμ που συχνάζανε στο Καρτιέ Λατέν, ξεχωριστή θέση, χάρις στη ζωηρότητα και το αϊώνιο κέφι του, κατείχε κάποιος νεαρός δικηγόρος, ο οποίος όμως θα δοξαζότανε αργότερα ως ένας από τους μεγαλύτερους πολιτικούς και ρήτορες της Γαλλίας. Ο δικηγόρος αυτός, που προτιμούσε, αντί να προσπαθή να σχηματίσει μια πελατεία, να περνά τις περισσότερες ώρες της μέρας και της νύχτας στα διάφορα κέντρα του Καρτιέ, παρέα με λογίους και καλλιτέχνες, καθώς και με νεάνιδες ελαφράς, ελαφροτάτης διαγωγής, ήταν ο Λέων Γαμβέτα!

Έχουμε γράψει ως τώρα πολλές φορές για τη ζωή, τη δράση και τους έρωτες του μεγάλου αυτού πολιτικού. Σήμερα, θα σάς εξιστορήσουμε τα περιστατικά της πρώτης σοβαράς δίκης, που ανέλαβε να υποστηρίξει, της δίκης που τον έκανε διάσημο από τη μία μέρα στην άλλη. Είπε όμως ανάγκη, για να κατανοήσετε καλύτερα την σημασία της ιστορικής αυτής δίκης, να σάς πούμε πιο μπιστοτά με δυο λόγια σε ποιά κατάσταση βρισκότανε τότε η Γαλλία.

Ένω στ' ανάκτορα του Κεραμεικού έλαμπε με την ωμορφιά της η αυτοκράτειρα Ευγενία, ένω ο αυτοκράτωρ Ναπολέων Γ' περνούσε τον περισσότερο καιρό του κάνοντας επιθεωρήσεις των στρατιωτικών μονάδων και... απάτητας συστηματικά τη γυναίκα του με διάφορες θεατρινούλες, τα πνεύματα στη Γαλλία βρισκότουσαν σε μεγάλο έρεθισμό. Ένα ισχυρό δημοκρατικό ρεύμα, που το δυνάμωνε περισσότερο ο μεγάλος δημοσιογράφος Ροσφόρ με το «φανό» του, ζητούσε τον εκθρονισμό του αυτοκράτορος και την επαναφορά του δημοκρατικού πολιτεύματος. Ήταν φανερό πια πως χρειαζότανε μια μικρή αφορμή για να ξεσπάσει το ήφαιστο πάνω στο οποίο στηριζόταν ο θρόνος του Ναπολέοντος. Και η αφορμή αυτή δόθηκε με την ιστορική «δίκη Μπωντέν», στην οποία πρωτοστάτησε ο Γαμβέτα. Δεν είχε υπερβολικοί εκείνοι που ισχυρίζονται ότι η δίκη Μπωντέν σήμανε στην πραγματικότητα την οριστική πτώση της Αυτοκρατορίας και την μόνιμη πια επιβολή της Δημοκρατίας.

Αλλά πώς προεβλήθη όλη αυτή η ιστορία;

Στις 2 Νοεμβρίου 1868, μερικοί δημοκρατικοί πήγανε να καταθέσουν ένα στέφανο στον τάφο του Μπωντέν, ενός «πολιτικού», ο οποίος σκιστώθηκε στα χαρακώματα, κατά την διάρκεια της πρώτης Κομμουνάς, υπερασπιζόμενος την Δημοκρατία. Οι όμοιοιδαί όμως αυτού του αγωνιστού, θρήκανε τον τάφο του σε τέτοια χάλια, τόσο παραμελημένο, ώστε αποφάσισαν άμέσως να ενεργήσουν έρανο και, με το ποσόν που θα μάζευαν, να στήσουν ένα αγάλμα του Μπωντέν. Ο έρανος αυτός άνοιχθηκε από τις στήλες των δημοκρατικών εφημερίδων. Ο Βίκτωρ Ουγκώ, ο οποίος βρισκότανε τότε στην Γκερνεσέ, έστειλε τον όβολό του μαζί με το έξις λιγύλογο γράμμα:

«Η ευγενική αυτή διευκολύσε σας σάς τιμώ. Η κατασκευή ενός ανδριάντος του μάρτυρος Μπωντέν ισοδυναμεί με την ανέγερση ενός μνημείου στην έννοια του Δικαίου, χάριν του οποίου έζησαν ο Ουάσιγκτον και χάριν του οποίου πέθανε ο Μπωντέν».

Ο τότε υπουργός των Έσωτερικών έκανε την άνοησία ν' αποδώσει εξαιρετική σημασία στην κίνηση που παρατηρήθη γύρω από τον Μπωντέν. Νόμισε πως η ανέγερση του ανδριάντος ενός «έπαναστάτου» σήμαινε θραειά προσβολή κατά του προσωπικού του αυτοκράτορος. Και υπέβαλε μήνυση εναντίον των διευθυντών των δημοκρατικών εφημερίδων, που είχαν άνοιξει τον έρανο, που είπαμε παραπάνω...

Κ' έτσι άρχισε η «δίκη Μπωντέν», η οποία άνεστάτωσε την κοινή γνώμη στη Γαλλία και η οποία είχε γι' αποτέλεσμα να

χρεωκοπήσει οριστικά στην συνείδηση του λαού ο Ναπολέων ο «Μικρός», όπως τον αποκαλούσε περιφρονητικά ο Βίκτωρ Ουγκώ, για να κάνει πιο ζωντανή τη διαφορά που υπήρχε μεταξύ αυτού και του ένδοξου θείου του, του Ναπολέοντος του Μεγάλου!

Καταλαβαίνετε, θέβαια, πως οι κατηγορούμενοι δημοσιογράφοι φρόντισαν να λάθουν ως συνηγόρους τους καλύτερους δικηγόρους της Γαλλίας. Το περιεργό όμως με τον Ντελεκλύζ, τον διευθυντή της «Αφηνίσεως», ήταν ότι ανέλαβε την υπερασπίσι του σ' ένα δικηγόρο άγνωστο και πρωτόπειρο, σ' ένα δικηγόρο που φημιζότανε περισσότερο για τα σκάνδαλα της ιδιωτικής του ζωής παρά για τις δικανικές του γνώσεις.

—Ξεχνάς, Ντελεκλύζ, —έλεγαν στο δημοσιογράφο οι φίλοι του,—ότι, μεταξύ όλων των κατηγορουμένων, η δική σου η θέση είναι η δυσκολότερη, επειδή κάνεις σκληρή αντιπάλαιση κατά του αυτοκράτορος; Πώς άποφασίζεις, λοιπόν, ν' αναλάβεις την υπερασπίσι σου σ' ένα νεαρό και άγνωστο δικηγόρο;

—Δεν ξέρω γιατί, απαντούσε ο Ντελεκλύζ, μα έχω μεγάλη εμπιστοσύνη σ' αυτό το παιδί. Τον συνήντησα δυο-τρεις φορές στο Καρτιέ Λατέν και μου έκανε εντύπωση η όρμη του, η φιλόγυα του... Ναι, ξέρω, ότι λένε πολλά και διάφορα γι' αυτόν...

...σας να μην είχε ανεπιτήρητος στον ιδιωτικό του βίο. Μα είνε νέος...έχει μπροστά του όλο τον απαιτούμενο καιρό να στρώσει, να διορθωθεί... Τι τα θέλετε, άγαπητοί μου, κάτι μου λέει ότι ο νέος αυτός χρειάζεται μια ευκαιρία για ν' αναδειχθεί... «Εί λοιπόν, αυτήν την ευκαιρία θέλω να του την δώσω εγώ!»

Η αλήθεια είναι, ότι ο Γαμβέτας αντέληψε άμέσως, ότι η δίκη αυτή ήταν μια άνεληψη στη τύχη για να δείξει τη ρητορική του δύναμη, για να επιβληθεί στο δικηγορικό κόσμο. Είχε υπερασπίσει, θέβαια, στα δικαστήρια και άλλες υποθέσεις' άλλ' αυτές ήταν τόσο άσημαντες, τόσο μηδαμικές, τόσο άπεφταν τόσο λίγα από ηθικής και χρηματικής απόψεως, ώστε ο Γαμβέτας δεν τις λογαράζε καν. Ένω η δίκη Μπωντέν, η οποία προκαλούσε τόσα σχόλια πριν ακόμα άρχισαι, θα μπορούσε να τον κάνει διάσημο από τη μία μέρα στην άλλη...

—Θα φωνάξω τόσο δυνατά στο δικαστήριο,—είπε ο έξαλλος Γαμβέτας στον Ντελεκλύζ,—θα χτυπήσω τόσο δυνατά τα χέρια μου, ώστε δεν θ' αφήσω ναγκάσω όλους να με προσέξουν, να μάθουν ποιος είμαι!

Ο Ντελεκλύζ χαμογελούσε με τους ένθουσιασμούς του νεαρού δικηγόρου, κάνοντας από μέσα του την σκέψη πως δεν είχε άδικο να θασιζέται τόσο στον Γαμβέτα.

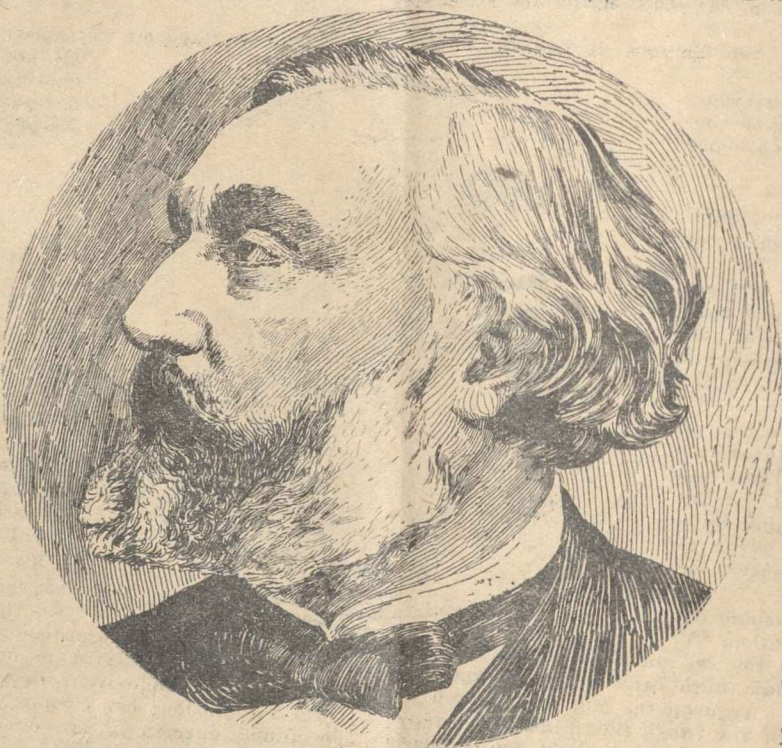
Από την πρώτη μέρα της δίκης, φάνηκε η υπεροχή του Γαμβέτα απέναντι των άλλων δικηγόρων.

Η όρμη του προέβησε κατάπληξη. Η άποστροφές του, η διακοπές του, η απαντήσεις του, έκαναν τους συναδέλφους του, οι οποίοι στην αρχή τον κίτταζαν κάπως ειρωνικά, ν' άρχισουν να τον παρακολουθούν με προσοχή, να μη μπορούν ν' αποκόψουν το θαυμασμό τους για το νεαρό αυτό δικηγόρο. Ο Γαμβέτας έμοιαζε με λεοντάρι, μεθυμένο από την συναίσθησι της δυνάμεώς του.

Ο πρόεδρος του δικαστηρίου Βιγιέν, ένα ύπομονετικό και καλοκάγαθο γεροντάκι, προσπάθησε πολλές φορές να...καθησυχάση τον μανιμένο Γαμβέτα.

—Λιγώτερες εξάψεις, κύριε συνήγορε! του έλεγε.

Μα ο Γαμβέτας δεν έννοούσε να μετριάζει τις θρονές του, να περιορίζει τις κινήσεις του, να μαλακώνει τον τόνο του και το ύφος του. —Ήξερε πως η φωνή του θα περνούσε τους τοίχους και θ' αντιλαλούσε σ' όλη τη Γαλλία... Η σκέψη ότι όλοι οι δημοκρατικοί Γάλλοι θα πρόφεραν την έποικήν με θαυμασμό τ' όνομά του, τον έκανε να θυγάται με μεγαλύτερο πάθος.

Ο Λέων Γαμβέτας

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΑΦΡΟΛΙΤΗΣ

(Του José Maria de Heredia)

Χάος τούς κόσμους πλάκωνε κι' άμέτρητα κυλούσαν
Ο χρόνος, το διάστημα. Μα γέννησε η Γη
Και τούς Ίτινάς έθγαλε που τη ζωή ρουφούσαν
Με πόθο απ' τών κόλπων της την άσωση πηγή.

Μα νικημένους της Στυγός τὰ κύματα κρατούσαν
Κι' αυτούς, στη Γη σαν ξέσπασε η θεική όρμη.
Μέρες λαμπρές την Άνοιξη πια δεν φεγγόβολουσαν.
Στάχια του θέρους ώριμα δεν είχαν ξαναβγή.

Άγριοι τότε κάθονταν πάνω στη χιονισμένη
Του Όλύμπου ράχη οι θεοί, από τὰ γέλια ξένοι
Κι' απ' τη χαρά. Μα στάλαξε δροσιά απ' τὰ ούράνια.

Τη δεχτηκε η θάλασσα κι' ολόγυμνη προβάλλει
Η Άφροδίτη πουλάει απ' τὰ περίσσια κάλλη
Και τών κυμάτων οι άφροι τη ζώναν με στεφάνια.

ΣΟΝΕΤΤΟ

(Του Heredia)

Έθγαίνες απ' την έκκλησίά. Φτωχοί έκαρτερούσαν
Απ' το χρυσό το χέρι σου μίαν έλεημοσύνη.
Στο σκοτεινό το νάρθηκα που έλαμποκοπούσαν
Τὰ κάλλη σου, σ' αντίκρυσα γεμάτη καλωσύνη.

Τὰ μάτια μου για νὰ σε δούν καλά δεν έτολμούσαν,
Γι' αυτό μπροστά σου στάθηκα σε μιά ταπεινωσύνη.
Μα θυμωμένες ή γλυκές ματιές σου με κυτούσαν
Και μ' ένα πέπλο σκέπαζες την ωμορφιά σου εκείνη.

Μα η άγάπη που μπορεί στο τέλος να λυγίση
Την άπονιά, δεν θέλησε, άκαρδη, να μ' άφήση
Χωρίς μια χάρι το φτωχό, κόρη πονετικής.

Γι' αυτό άργα τον πέπλο σου τον είχες κατεβάσει
Και τὰ πυκνά ματόκλαδα άστραφαν σαν τὰ δάση
Όταν άκτίνα μιάς στιγμής φέγγει σ' αυτά γλυκεία.

ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑ

(Του Βίκτωρος Ουγκώ)

Ο ήλιος έβασίλειψε στα σύννεφα άπόψε
Λύριο θάρρος ή θύελλα, ή νύχτα, το σκοτάδι.
Ύστερα πάλιν ή αλή με τὰ θαμπά της κάλλη
Νύχτες και μέρες, ήθηματὰ του χρόνου που διαβαίνει.

Κι' ή μέρες θα περάσουνε, περνούνε μαζωμένες
Έπάνω από τις θάλασσες κι' επάνω από τὰ δρη,
στους άργυρούς τους ποταμούς, στα δάση που πλανιέται
Ένα τραγουδι θλιβερό νεκρών άγαπημένων.

Και τών νεφών και τών βουνών η ζωμένη όψη,
κι' όλα τὰ καταπράσινα και τ' άνθισμένα δάση
όλοένα ξανανιώνουνε του κάμπου το ποτάμι
το κύμα του απ' το βουνόν αδιάκοπα θα παίρνει.

Μα γ'όλο χαμηλότερα σκύφτοντας το κεφάλι,
περνω και δεν ζεσταίνομαι απ' της ζωής τον ήλιο
και μέσ' στη χάρι της γιορτής, σε λίγο θε να φύγω
χωρίς να λείψω τίποτα απ' την ωμορφιά του κόσμου.

Η ΑΦΡΟΛΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

(Του Σ. Πруντόμ)

Τὰ πλάθει άγάλια κι' ήσυχα τὰ έργα της ή Φύσι,
άργα τις θαμποχάραζε του στήθους τις γραμμές,
καθώς τη θάλασσα έκανε να γλυκοκυματίση
και τις ραχούλες να ύψωνθούν και να σκαφοτούν λακκίες.

Στην κάθε έτοιμάζε καρδιά γλυκό για ν' άκουμήση
προσέφαλο κυρτώνοντας τών λόφων τις πλαγιές.
Στων πρώτων κρίνων τον καιρό τον κορφο έχει σκαλίσει
τάχα από πόσες ύστερα γυναίκες ζωγραφίες!

Δεν είναι ή Εύα δοκιμή στερνή της, μήτε ή μόνη.
Τό θάμα που προσμένουμε με τον καιρό τελειώνει
κι' από γυναίκα σε γυναίκα άνθίζει ή ωμορφάδα

Πάντα, ως το είδος τ' άφταστο που ή Τέχνη θριαμβεύτρα
ένος ανθρώπινου κορμιού την όψη τη γητεύτρα
πλάθει υπεράνθρωπη.—Κι' αυτή, τ' άνθος της γής σου, Έλλάδα!

(Μετ. ΛΕΑΝΤΡΟΥ ΠΑΛΑΜΑ)

—Προσπαθώ, κύριε Πρόεδρε,—είπε σε μια στιγμή στον Βιγιέν,—να συγκρατηθώ εντός των έπιτρεπομένων όρίων της ψυχραιμίας. Άλλ' εις την δίκην αυτήν υπάρχουν τόσαι δραματικά και λεπτομέρειαι, τόσαι άφορμαί έντόνων συγκινήσεων δι' ένα δημοκρατικόν πολίτην, ώστε και ένας δικηγόρος ακόμη να μη δύναται να συζητήσιν με την απαιτούμένην άπάθειαν... Πώς είναι δυνατόν, κύριε Πρόεδρε, να διμυλ με την καθιερωμένην ευγενειαν, ενώ αισθάνομαι να παίζεται γύρω μου μια φρικιαστική τραγωδία;

Εκείνος όμως, ο οποίος τράθηξε κυριολεκτικά των παθών του τον τάραχο από τον ξεφρενιασμένο δικηγόρο, ήταν ο γενικός εισαγγελεύς.

—Οι άνθρωποι αυτοί είναι κακούργοι! —είπε ο εισαγγελεύς δείχνοντας τους κατηγορουμένους.

—Εν ταιούτη περιπτώσει, τον άποστομάωσε ο Γαμβέτας, κακούργος είναι και ο θεός, ο οποίος σκορπίζει το φώς του, κακούργος είναι και ο θεός, ο οποίος έπλασε έτσι τον άνθρωπο, ώστε να θρίσκη μόνος του τον δρόμο της αλήθειας, κακούργος και ο Χριστός, ο οποίος κήρυξε πρώτος το Ευαγγέλιο της κοινωνικής ισότητος!...

Με άνακατωμένα τὰ μακρυά μαλλιά του, με ξεκουμπωμένη την τήβεννό του, με άνασκουμπωμένα τα φαρδιά μανίκια του, ο Γαμβέτας—κοντός, εβώμος, προσωποποίησι της ανδρικής ρώμης—σφάδαζε σαν πληγωμένο θηρίο καθ' όλη την διάρκεια της δίκης, θυγάζοντας άφρους και κεραυνούς από το στόμα του.

Τι σημασία είχε αν τὰ κυβερνητικά φύλλα τον γελοιοποιούσανε μέρα μερά, δημοσιεύοντας σκανδαλώδεις λεπτομέρειες της ιδιωτικής του ζωής. Ο Γαμβέτας ήξερε πως έφτανε να γίνει διάσημος για νὰ λησμονηθούν άμέσως όλες ή νεανικές παρεκτροπές του...

Το στερνό θέλος του, ο Γαμβέτας, το έξετόξευσε κατά του εισαγγελέως, ο οποίος, μόλις ο δικηγόρος τελείωσε την άνδρουσί του, άνασκήκωσε περιφρονητικά τους ώμους.

—Άνασκήκωστε τους ώμους σας, κύριε αυτοκρατορικό Εισαγγελεϋ, άνασκήκωστε τους ώμους σας! Ημπορείτε να μās τιμωρήσετε, δεν ήμπορείτε όμως ούτε να μās άτιμάσετε, ούτε και να μās εκμηδενίσετε!

Εννοείται, ότι στο τέλος οι κατηγορούμενοι...καταδικάστηκαν.

Μα το δικηγορικό άστρο του Γαμβέτα είχε άνατείλει.

Ύστερ' από ένα χρόνο, γεμάτο δικηγορικούς θριάμβους, ο Γαμβέτας άπεφάσισε να εκθέσει ύποψηφιότητα βουλευτού και στο Παρίσι και στη Μασσαλία. Κι' επέτυχε και στις δυο περιφέρειες.

Έτσι άρχισε την πολυτάραχη καριέρα του ένας από τους μεγαλύτερους πολιτικούς της σύγχρονης Γαλλίας!

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΗ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΩΝ ΕΝΤΟΜΩΝ

Η φύσις έχει προικίσει τὰ περισσότερα απ' τὰ έντομα με δύναμη καταπληκτική. Η άκρίδα, π.χ. έχει τόσο δύναμη σὰ πινα της πόδια, που μπορεί να κάνει άλματα διακόσες φορές μεγαλύτερα απ' το μήκος του σώματός της. Άν ο άνθρωπος είχε την ίδια δύναμη σὰ πόδια του, θα μπορούσε με δυο πήδους μόνον να φτάση από την πλατεία του Συντάγματος στην πλατεία της Όμονοίας!

Ένας Άγγλος φυσιοδίφης, παρατήρησεν επίσης κάποτε, που ταξείδευε απ' την Δουγκέριγκη στο Παρίσι, ότι τον σιδηρόδρομο τον ακολουθούσε μια μέλισσα πετώντας ενάντια στον άνεμο. Το τραίνο με το οποίο ταξείδευε ο Άγγλος έπιστήμων έτρεχε με ταχύτητα 50 χιλιομέτρων την ώρα. Κι' όμως η μέλισσα το έφτανε, με το πέταγμά της.

Είνε γνωστόν εξάλλου, ότι υπάρχουν Άφρικανικές μυίγες, η οποίες έπισκέπτονται τὰ πλοία που ταξείδεύουν στον άκεανό, περνώντας 500 μιλίων θάλασσα!...

Υπάρχουν, ωσαύτως, έντομα που πετούν με τέτοια ταχύτητα, ώστε αν ο άνθρωπος μπορούσε να έχη τόσο δυνατά φτερά, θα πετούσε άνάλογα με το θάρος του σώματός του, με ταχύτητα ενός χιλιόμετρου το δευτερόλεπτο! Με άλλα λόγια, ή ταχύτης του θα ήταν τρεις φορές μεγαλύτερη απ' την ταχύτητα του ήχου!...

Και οι άρχαίοι έμως είχαν παρατηρήσει την τερατώδη δύναμη των έντόμων. Ο Πλίνιος π.χ. γράφει ότι, αν συγκρίνουμε το θάρος που σηκώνει ένα μυρμηγκί προς το θάρος του σώματός του, πρέπει να παραδεχτούμε πως δεν υπάρχει κανένα ζώο πιο δυνατό απ' αυτό.

Ο Αϊνας πάλι, διηγείται κάπου, πως μια πεταλούδα διήνυσε πετώντας, χωρίς κανένα σταθμό, έκαστο μιλλίον δρόμο!... Ο ίδιος μας θεθαώνει δι'αυτή ή προβοσκίδα ενός καθάρου, ο έλέφας θα μπορούσε να μετακινήση...όρη!

Τέλος, ένας Ρώσος φυσιοδίφης, μάς πληροφορεί, ότι η κοινή μυίγα κινεί τὰ φτερά της 40 φορές το δευτερόλεπτο, δηλ. 144.000 φορές την ώρα. Και προσθέτει, ο σοφός έπιστήμων, πως αν ο άνθρωπος κινούσε τὰ πόδια του με την ταχύτητα που κινεί ή μυίγα τὰ φτερά της, θα διήνυε έκαστο μέτρα σ' ένα δευτερόλεπτο και 2)5 του δευτερόλεπτου!

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΔΥΟ "ΑΣΤΕΡΩΝ",

ΜΑΡΛΕΝ ΝΤΗΤΡΙΧ "Η ΜΑΙΗ ΓΟΥΕΣΤ";

["Άρθρο της 'Αμερικανίδος δημοσιογράφου Κιννέτ Μπάκερ"]

ΕΟΣ έμφύλιος πόλεμος, λοιπόν, θά ξεσπάσει στο Χόλλυγουντ; Δυο «άστερες» πρώτου μεγέθους της εταιρείας «Παραμάουντ», η Μάρλεν Ντήτριχ και η Μαίη Γουέστ, θ' αναμετρηθούν για να φανή ποιά έχει μεγαλύτερο «σέξ-άππλ». Και θ' αποδειχθεί μήπως ότι το Χόλλυγουντ είναι πολύ μικρό για να χωρέσει δυο τόσο μεγάλους άστερες;

Ο έμφύλιος αυτός πόλεμος, που αναμένεται από στιγμή σε στιγμή να ξεσπάσει, δεν είναι ο πρώτος. Και πρό ετών είχε λάθει χώραν ένας λυσσαλέος πόλεμος μεταξύ των δυο άστέρων που μεσουρανούσαν τότε, της Πόλα Νέγκρι και της Γκλόρια Σθάνσον. 'Αλλ' ο πόλεμος εκείνος είχε τελειώσει χωρίς ν' αναδειχθεί κανένας από τους δυο ανίκαλους οριστικός νικητής. 'Απλούστατα, κάποια τρίτη, ή μάλλον κάποιες τρίτες είχαν εμφανισθεί κατά την διάρκεια των... έχθροπραξιών, και είχαν νικήσει και τις δυο αντίπαλες.

Εντωμεταξύ, το κούτσουμπολιά, τα σχόλια, ή διαδόσεις στο Χόλλυγουντ και σ' όλη την 'Αμερική, δίνουν και παίρνουν. 'Ωστόσο, ακόμα δεν εγνώσθη ποιος από τους δυο άστερες «άνοιξε» τον πόλεμο. 'Αν πιστέψουμε τις έφημερίδες, φαίνεται ότι ή πρώτη έχθροπραξία, όπως λένε στη στρατιωτική γλώσσα, οφείλεται στην Μάρλεν Ντήτριχ. Η Μάρλεν, αναχωρώντας πρό δόλων των για ένα ταξίδι στην Ευρώπη, λέγεται, πως σε κάποια ερώτηση δημοσιογράφου για την Μαίη Γουέστ, απάντησε:

«Δεν άκουσα ποτέ να γίνεται λόγος για καμιά Μαίη Γουέστ! Φυσικά, ή Μαίη Γουέστ διέψευσε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο τα παραπάνω της λόγια, εν τούτοις το κακό είχε γίνει, τα λόγια επανελήφθησαν από χιλιάδες στόματα, ή πυρκαϊά φούντωσε, οι καταρράχτες της διαδόσεως άρχισαν να τρέχουν άκαθεκτοι, και κανείς πειά δεν πίστευε την διάψευση, την τόσο κατηγορηματική, της Μάρλεν Ντήτριχ.

Είπε αλήθεια, ότι ή διάψευσις αυτή ήταν πολύ σύντομη και πολύ τυπική. «Μπορούσε αξιολογικά και έπρεπε—λένε οι θαυμαστά της Μαίη Γουέστ—να εξηγηθεί καλύτερα ή Μάρλεν Ντήτριχ, να πη περισσότερα, να μην αφήσει καμιά αμφιβολία, ότι ήταν έντελώς άνυπόστατα τα όσα είχε πη για την Μαίη Γουέστ.

Αυτό έκανε ή Μαίη Γουέστ. 'Εξηγήθηκε καθαρά και κατηγορηματικά. Μόλις πληροφορήθηκε τα λόγια της Ντήτριχ, είπε σε έναν δημοσιογράφο: «Η δίσ Ντήτριχ είναι πάρα πολύ ξευπνη για να δείξη ότι με ζηλεύει, έστω και αν με ζηλεύει πραγματικά, και είμαι σίγουρη ότι δεν τόκανε. Δεν υπάρχει κανείς λόγος να με ζηλεύει, άλλωστε, γιατί είμαστε δυο έντελώς διαφορετικοί τύποι στον κινηματογράφο!»

Τα λόγια αυτά της Μαίη Γουέστ χειροτερέψαν την κατάσταση. 'Εγυσαν λάδι στη φωτιά. 'Ιδιως ή φράσι της «έστω και αν με ζηλεύει πραγματικά», έκανε έξω φρενών τους θαυμαστάς της Μαίη Γουέστ. «Είπε τρομερά εγωίστρια ή Μαίη Γουέστ, έγραφε κάποιος, για να φαντάζεται ότι μπορεί ποτέ να την ζηλεύει ή Μάρλεν Ντήτριχ! 'Ο,τι είπε, τό είπε για αυτοδιαφώμεισ για την όποιαν έχει ως γνωστόν τόσο άδυναμία, ή συμπαθεσάτη κατά τα άλλα άσπιδός.»

Αυτή ήταν ή πρώτη φάσις του πολέμου των δυο άστέρων ή μάλλον του πολέμου μεταξύ των θαυμαστών των δυο άστέρων. 'Αλλ' έκτοτε στην ύπθεσι προσετέθησαν και νέα στοιχεία. 'Οταν τελευταία γύρισε ή Μάρλεν Ντήτριχ στην 'Αμερική, ένας δημοσιογράφος την ρώτησε και για την περίφημη φράσι που είχε πη για την Μαίη Γουέστ. 'Η Μάρλεν τότε, αντί να την διαψεύσει, όπως προηγουμένως, έκανε μιά... διευκρίνιση. Είπε ότι

ή φράσι της δεν ήταν: «Δεν άκουσα ποτέ να γίνεται λόγος για καμιά Μαίη Γουέστ», αλλά: «Δεν άκουσα ποτέ να γίνεται λόγος για τις τουαλέτες της Μαίη Γουέστ!»

Νόμιζε ή Μάρλεν Ντήτριχ, ότι με την δεύτερη αυτή δήλωσις της θά διόρθωνε τα πράγματα, ή την έκανε επίτηδες για να εξερεθίσση ακόμη περισσότερο την αντίηλό της;

Τό δεύτερο φαίνεται τό πιο πιθανό. Πάντως, τό αποτέλεσμα είναι, ότι ή Μαίη Γουέστ θυμώσε σε τέτοιο βαθμό, ώστε μάλιστα, να μην ήθελε να συγκαταστή, ξεσπάθωσε και σήκωσε την παντιέρα του πολέμου.

Τί έκανε λέει—είπε στους δημοσιογράφους—δεν άκουσε ποτέ ή δίσ Ντήτριχ, να γίνεται λόγος για τις τουαλέτες μου; Μα τότε, γιατί, κάποτε που μέναμε στο ίδιο ξενοδοχείο, μπαίον, θγαίνε κάθε τόσο στην κρεβάτοκάμαρά μου, αυτή και ή κόρη της ή Μαρία, και έβλεπαν με άπληστία τις τουαλέτες μου. 'Η κόρη της έλεγε πως τρελλανούτανε—τάχα—να μ' άκουη να τσαντουδά, μα ή αλήθεια ήτανε άλλη: Ξεσηκωναν και ή δυο μητέρας και κόρη, τις τουαλέτες μου. 'Αν δεν τις ξεσηκωναν, μητέρα και κόρη, τις τουαλέτες μου. 'Ας μην τις ξεσηκωναν, μητέρα και κόρη, τις τουαλέτες μου. 'Ας μην τις ξεσηκωναν, μητέρα και κόρη, τις τουαλέτες μου. 'Ας μην τις ξεσηκωναν, μητέρα και κόρη, τις τουαλέτες μου.

Αυτή τη φορά τό πλήγμα που έδινε ή Μαίη Γουέστ στην Ντήτριχ, ήτανε καιριο. Η Μαίη Γουέστ έχει τό εξαισιώτερο γυναικείο σώμα που μπορεί κανείς να φαντασθή, αγαλαμπένιο και ολοζώντανο, ήδονικό και πλαστικό, σώμα γλυτερό σαν ήλι και λυγρό σαν τό φειδιού. Οι θαυμαστάς της Μάρλεν Ντήτριχ κατάλαβαν, ότι αν μετέφεραν στο ζήτημα του σώματος τον πόλεμο μεταξύ των δυο άστέρων, ή Μάρλεν Ντήτριχ θάθγαίνε σίγουρα νικημένη. Τόν μετέφεραν, λοιπόν, σε κάτι, που κοινώς πιστεύεται, ότι τό εδωλό τους, ή Μάρλεν Ντήτριχ, τό κατέχει σε ύψιστο έαθμό, τό σέξ-άππλ...

Τό σέξ-άππλ είναι ή τελευταία φάσις του άγώνος μεταξύ Ντήτριχ και Μαίη Γουέστ. Αυτό θα κρίνη τελειωτικά για τό ποιά από τις δυο πήρφημε αυτές γούρσες της άθως, είναι πιο σενιεντική, πιο έλκυστική, ποιά από τις δυο άσκει την πιο άκατανίκητη γοητεία στα πλήθη.

«Αλλά, θεέ μου, και στο ζήτημα αυτό πόσο δύσκολο θα είναι ή κρίσις!... Οι κάτοικοι του νέου της και όταν έμειναν, σκαρφάλωνε από την κούνια της στο κρεβάτι της μητέρας της και με το χεράκι της προσπαθούσε να της άνοιξη τά μάτια, για να της έωσι να καταλάβη ότι ήταν άρα να ξυπνήση. 'Η μητέρα στην άρχή έκανε την κοιμημένη, κατόπιν όμως άνοιγε τά μάτια της και άρχιζε με τό παιδάκι της άτέλειωτα γέλια και παιχνίδια... 'Οταν ο Ούγκω και ή γυναίκα του έθγαίναν περίπατο, έπαιρναν πάντα μαζί τους την Λεοπολδίνη. Την κρατούσε στην άγκαλιά της ή μπόννα. Μα εκείνη γύριζε τό προσώπκι της προς τον πατέρα της και γελούσε. Τότε ο Ούγκω δεν κρατιότανε. 'Αρπαζε την κορούλα του στα χέρια του και την γέμιζε φιλά. 'Εκείνη χαμογελούσε, άνοιγό-

χούσε και χέλι της εινε τό ίδιο τό τόξο της ήδονης, που τεντώνεται για να μās πληγώση. Μα και ή Μαίη Γουέστ έχει μάτια και χέλι που άποπνέουν μιά άκατανίκητη ήδονή, επί πλέον δε είναι σώμα που μπορεί να ζωντανέψη τις αισθήσεις κι' ενός φακίρη ακόμα...»

Τό πρόβλημα, λοιπόν, του σέξ-άππλ, μένει άλυτο. Και ο έμφύλιος πόλεμος, ο σκληρός και ολοφάνερος πόλεμος μεταξύ των δυο άστέρων συνεχίζεται, πεισματώδης, επίμονος. Ποιά από τις δυο θ' αναδειχθεί νικήτρια; Ποιά θ' άποδειχί έν τέλει ότι έχει περισσότερο σέξ-άππλ, ή Μάρλεν Ντήτριχ ή ή Μαίη Γουέστ; 'Ισως μόνον ένα διεθνές δημοψήφισμα να μπορέση να δώση μιά λύσι ίκανοποιητική στο τόσο περίπλοκο αυτό πρόβλημα...

Μαίη Γουέστ και Μάρλεν Ντήτριχ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΧΡΟΝΙΑ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΙΚΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

Ο γάμος του ποιητού. Ημέρες γεμάτες ετυχία. Τό γλυκοχάρμα της δέξης. Η έρωτική φωλιά του ποιητού. Η γέννησις και ο θάνατος του πρώτου τους παιδιού. Η παρασημοφορία του Ούγκω. Μιά ετυχία χωρίς σύννεφα, κλπ. κλπ.

δδο Βαβυλώνα. 'Ετσι τό ζευγαράκι των νεονύμφων έξασφάλισε τη φωλιά τους.

Περνούσαν μιά ήσυχη κι' εντιχημένη ζωή. Ο Ούγκω έγραφε ποιήματα, μυθιστορήματα, σχεδίαζε τα πρώτα θεατρικά του έργα και ή γυναίκα του φρόντιζε για τό νοικοκυριό. 'Εννιά άκριβώς μήνες μετά τό γάμο τους γέννησε κι' ένα άγοράκι. 'Αλλοίμονον, όμως! Τό πρώτο τους αυτό παιδάκι έζησε τρεις μήνες μονάχα. Τόχασαν την ήμερα που συμπληρωνόταν ένα άκριβώς έτος από τό γάμο τους!

Ο Ούγκω, πιο δυνατός, σαν άνδρας, παρηγορήθηκε πιο γρήγορα από την γυναικα του. Τόν παρηγόρησε ή ποίσις. 'Εγραφε αδιάκοπα ποιήματα, τα περισσότερα από τα όποια του τά ένέπνευε ή γυναίκα του. Τα ποιήματα αυτά εινε τα θερμότερα έρωτικά ποιήματα που έγραψε. Ξεχειλίζουν όχι από άληή αγάπη και τρυφερότητα, αλλά από μιά αληθινή λατρεία.

«Εσύ 'σαι που τό βλέμμα σου φωτίζει τη σκοτεινή μου νύχτα. 'Εσύ 'σαι που ή εικόνα σου λάμπει στον χαρομένο όπνο μου. 'Εσύ 'σαι που κρατάς τό χέρι μου όταν περπατώ στον ίσκιο. Και ή άχτινός τ' ουρανού μου έρχονται από τά μάτια σου...»

Ο Βίκτωρ Ούγκω είχε άρχισει μόλις να γίνεται ένας από τους πιο αξιόλογους και πιο ζοηρούς αντιπρόσωπους της νέας σχολής, του Ρωμαντισμού. Στα έργα του δημοσίευε πρόλόγους, στους όποιους κατακεραύνωνε τους κλασικούς. Στο σπίτι του συζηζαν οι νέοι συγγραφείς και οι καλλιτέχναι που έδιναν τις μεγαλύτερες έπιδες και για τους όποιους γινόνταν περισσότερος λόγος. Ψυχή των συγκεντρώσεων αυτών ήταν ή 'Αντέλα. Τρυφερή, περιποιητική, γεμάτη χάρι και θέλητρο, σκόρπιζε με την παρουσία της τη γλυκία και τη ζέστα μιάς ευγενικής γυναικείας ύπαρξεως, στις καρδιές όλων των νέων καλλιτεχνών και συγγραφέων.

Τόν 'Ιούλιο του 1824 ο Ούγκω απέκτησε και δεύτερο παιδάκι, μιά κόρη. Τη βάπτισαν Λεοπολδίνη. 'Ω! αυτή τη φορά ή 'Αντέλα έβαλε όλα τα δυνατά της για να μη χάσι τό παιδάκι της! Τό έτρεφε ή ίδια με τό γάλα της και δεν τό άποχωριζόταν ούτε στιγμή.

«'Ηταν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι, γράφει κάποιος στενός φίλος της οικογενείας. Κοιτόταν στο δωμάτιο των γονέων της και όταν έμειναν, σκαρφάλωνε από την κούνια της στο κρεβάτι της μητέρας της και με το χεράκι της προσπαθούσε να της άνοιξη τά μάτια, για να της έωσι να καταλάβη ότι ήταν άρα να ξυπνήση. 'Η μητέρα στην άρχή έκανε την κοιμημένη, κατόπιν όμως άνοιγε τά μάτια της και άρχιζε με τό παιδάκι της άτέλειωτα γέλια και παιχνίδια... 'Οταν ο Ούγκω και ή γυναίκα του έθγαίναν περίπατο, έπαιρναν πάντα μαζί τους την Λεοπολδίνη. Την κρατούσε στην άγκαλιά της ή μπόννα. Μα εκείνη γύριζε τό προσώπκι της προς τον πατέρα της και γελούσε. Τότε ο Ούγκω δεν κρατιότανε. 'Αρπαζε την κορούλα του στα χέρια του και την γέμιζε φιλά. 'Εκείνη χαμογελούσε, άνοιγό-

χούσε και χέλι της εινε τό ίδιο τό τόξο της ήδονης, που τεντώνεται για να μās πληγώση. Μα και ή Μαίη Γουέστ έχει μάτια και χέλι που άποπνέουν μιά άκατανίκητη ήδονή, επί πλέον δε είναι σώμα που μπορεί να ζωντανέψη τις αισθήσεις κι' ενός φακίρη ακόμα...»

Τό πρόβλημα, λοιπόν, του σέξ-άππλ, μένει άλυτο. Και ο έμφύλιος πόλεμος, ο σκληρός και ολοφάνερος πόλεμος μεταξύ των δυο άστέρων συνεχίζεται, πεισματώδης, επίμονος.

Ποιά από τις δυο θ' αναδειχθεί νικήτρια; Ποιά θ' άποδειχί έν τέλει ότι έχει περισσότερο σέξ-άππλ, ή Μάρλεν Ντήτριχ ή ή Μαίη Γουέστ;

Ίσως μόνον ένα διεθνές δημοψήφισμα να μπορέση να δώση μιά λύσι ίκανοποιητική στο τόσο περίπλοκο αυτό πρόβλημα...

κλινε τα χεράκια της, και όταν έγινε ενός χρόνου έλεγε λογάκια, που ήσαν σαν κελάδημα πουλιού...»

Τό 1825 ένα σοβαρό γεγονός έφερε μιά μεγάλη χαρά, αλλά και μιά λύπη συγχρόνως, στο ζεύγος Ούγκω. Είχε πεθάνει ο βασιλεύς Λουδοβίκος 18ος και ο διάδοχός του Κάρολος 10ος άπένευε στον Ούγκω, καθώς και στον Λαμαρτίνο, τό παράσημο της Λεγεώνας της Τιμής. Συγχρόνως οι δυο ποιητάι, μαζί με άλλους άνθρώπους των γραμμάτων, εκάλεοντο να παρευρεθούν στη στέψη του νέου βασιλέως, ή όποια θα γινόταν στο Ρένς.

Ο Ούγκω, όταν έλαβε την πρόσκληση, βρισκόταν στο Μπλουά, στο σπίτι του στρατηγού πατέρα του, μαζί με την γυναίκα του και την κόρη του. Με τί λύπη που άποχωρίστηκε την αγαπημένη του 'Αντέλα! Την άλλη μέρα, κατά τις τέσσερες τό άπόγευμα, είχε γέννησι στην 'Ουλεάνη. Μόλις έφθασε, έτρεξε ενθός σ' ένα κωμμένο, ζήτησε μελάνι και χαρτί και έγραψε στη γυναίκα του:

«Δεν μπορείς να φαντασθής, αγαπημένη μου, πόσο, από τη στιγμή που σ' άφικα, μου φάνηκε ο χρόνος άτέλειωτος και άπέραντο τό διάστημα που μās χωρίζει. Με πόση θλίψη συλλογίζομαι τις δεκατέσσερες λεύγες, που μās χωρίζουν, τις όχτ' ώρες, που πέρασα δίχως έσένα! Και τί θα γίνει αύριο, και τί θα γίνει μεσούριο, και πιο πέρα, και πιο πέρα; 'Αντέλα μου, αγαπημένη μου 'Αντέλα, παρακάλεσε τό θεό να μου δινή θάρρος! Μοι χρειάζεται, γιατί ή δεκαπέντε αυτές μέρες που θα περάσω μακριά σου μοι φαίνονται σαν μία σποχή αιωνιότης...»

Από τό Παρίσι της έγραψε και άλλο γράμμα, ίδια τρυφερά, ίδια συζητητικό:

«Ξέρεις πως είναι τέσσερες μέρες και τρεις νύχτες, που είμαστε χωρισμένοι; Πόσο ο καιρός περνά άργά! Πόσο βιάζομαι να μάθω τί γίνεται, από τη στιγμή που σ' άφικα! Πόσο δια εινε έρημα γύρω μου, τώρα που δεν σ' έχω κοντά μου! Τι δύναμι που είχαμε, που είμαστε, αγαπημένη μου, για να χωριστούμε, και ποση δύναμι μās χρειάζεται ακόμα για να περάσουμε κι' άλλες δέκα μέρες χωρισμένοι!»

Στον ίδιο αυτό τόνο εινε γραμμένα και όλα τ' άλλα γράμματα, που έστειλε ο Ούγκω στη γυναίκα του, κατά την διάρκεια του ταξιδιού του. 'Ελάχιστες διηγήσεις, ελάχιστες περιγραφές, ακόμα και για ό,τι άφορούσε τη στέψη του βασιλέως. Παντού ένα ξεχείλισμα τρυφερότητας! Διαρκώς γίνεται λόγος για την 'Αντέλα, για τα γράμματα της 'Αντέλας, για τη γλυκία και ολοζώντανη θύμησι της 'Αντέλας!...

Γεμάτη χαρούμενα γεγονότα ήταν για τό νεαρό ζευγάρι και ή επόμενη χρονιά, τό 1826. Ο Ούγκω δημοσίευσε ένα μυθιστόρημα και μιά νέα συλλογή ποιημάτων και ή γυναίκα του του γέννησε ένα άλλο παιδάκι, τον Κάρολο.

Και στη νέα συλλογή του Ούγκω τα περισσότερα ποιήματα ήσαν εμπνευσμένα από την γυναίκα του. Στο «Ταξίδι» περιγράφει όλο τον πόνο του για τον χωρισμό του από την αγαπημένη του:

«Τι να κάνω τώρα τό μεσάπο μου, που έγενε μέσ' στα ιστορικά σου χέρια, τί να κάνω κάθε τί που άκούω, κάθε τί που βλέπω; Τι να κάνω τά μάτια μου, που ή φλόγα τους ανάθει στη φλόγα των ματιών σου, και τη φωνή μου, που δεν έζει παρά να σου λέγη μόνο λόγια αγάπης...»

«'Ετσι, και παντρεμένος, ο Ούγκω και ή γυναίκα του εξακολούθησαν τό τρυφερό τους έρωτικό ειδόλιο. Τίποτε δεν είχε μεταβληθή στην ετυχία τους, παρά μονάχα τό ότι την φωτίσε τώρα μιά άχτίνα δέξας. Πέντε χρόνια είχαν περάσει, που είχαν έννοή, είχαν άποκτήσει τρία παιδιά, και ο Ούγκω δεν είχε παύσει ν' αγαπά την γυναίκα του με την ίδια θερμή αγάπη, που την αγαπούσε και την πρώτη στιγμή. Τόν γαλάζιο τους ουρανό ούτε ένα σύννεφο δεν τον σκτείνιζε. Στον παράδεισο της αγάπης τους δεν είχε μαραθεί ούτε ένα φύλλο...»

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΖΩΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΙΝΟΥΝ ΠΟΤΕ ΝΕΡΟ

Ο Γερμανός δόκτωρ Χάιντεντ βεβαιώνει ότι υπάρχουν ζώα, τα όποια δεν πίνουν ούτε μιά φορά νερό στη ζωή τους. Τό εξακρίβωσε δε αυτό έπειτα από μιά σειρά επιστημονικών παρατηρήσεων.

Μεταξύ των περιέργων αυτών ζώων εινε ή Λάμης της Παταγωνίας και μιά ράτσα γαζελών της 'Ανω 'Ανατολής.

Αναφέρει επίσης ο ίδιος επιστήμων ότι τα κουνέλια δεν πίνουν, παρά μονάχα τη δροσιά, που κάθεται άπάνω στα χόρτα.

Εινε γνωστόν εξ άλλου ότι πολλά έρπετα, κυρίως φιδία και σαύρες, ζουν σε μέρη, στα όποια δεν υπάρχει καθόλου νερό.

Ο Βίκτωρ Ούγκω

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΟΥ ΡΟΥΣΣΩ

Ο διάσημος συγγραφέας, σιωπηλός και καρτερικός έρωτευμένος. Στα δίχτυα μιας άεχλαστης μαρκησίας. Η ώραία Φραγκίσκη. Η πυραμίδα των φρεύτων. Ένα «Ίφενικό τρίγωνο». Ο πεν ηληθείς όχι ο σύζυγος, αλλά ο φίλος. Έμπρος στο νεκρικό κρεβάτι, κλπ. κλπ.

Ασας διηγηθούμε εδώ την λεπτότερη και ρομαντικότερη έρωτική περιπέτεια του διάσημου Γάλλου συγγραφέως Ρουσσώ. Πρόκειται για το σφοδρό αίσθημά του προς την ώραία κόμησσαν ντ' Ούντετ, μία από τις εξοχότερες γυναίκες της εποχής του μεγάλου συγγραφέως, που έμεινε περίφημη για το πνεύμα της και για την ωμορφιά της.

Ο Ρουσσώ διατηρούσε την πικρή ανάνησι της φιλήδονης μαρκησίας ντ' Ούντετ, όταν, στα 1756, η κόμησσαν ντ' Ούντετ, μία από τις εξοχότερες γυναίκες της εποχής του μεγάλου συγγραφέως, που έμεινε περίφημη για το πνεύμα της και για την ωμορφιά της.

Επιναί τον προσκάλεσε για να τον φιλοξενήσει στο θαυμαστό και ιστορικό κτήμα της, το «Ερμιτάζ». Οί αναγνώσται μας θα γνωρίζουν την περιπέτεια που είχε ο διάσημος συγγραφέας με την άεχλαστη μαρκησία ντ' Ούντετ, η οποία εξηγήτηρσε όλη τη νεότητά του. Για όσους δεν την ξέρουν, θα προσθέσωμε εδώ δύο λόγια, προτού προχωρήσουμε στην αφήγησή μας.

Ο Ρουσσώ είχε μείνει ορφανός από μητέρα και πολύ μικρός εγκατέλειπε τον πατέρα του, ο οποίος δεν έτρεφε κανένα ένδοξον για το παιδί του. Έπληγε τότε ως μαθητευόμενος σ' έναν ψευδοδικηγόρο, ύστερα σ' έναν χαράκτη, αναγκάστηκε όμως να δραπέτευση από το κατάστημά του τελευταίου, γιατί τον κακμεταχειριζόταν τρομερά. Τότε ένας παπας που τον περιέθαλψε, τον έστειλε στη μαρκησία ντ' Ούντετ, η οποία είχε τη φήμη μιας καλοκάγαθης και φιλόδοξης κυρίας.

Πραγματικά, η μαρκησία που ήταν είκοσι χρόνια μεγαλύτερή του, ενδιαφέρθηκε πολύ για τον νεαρό Ρουσσώ. Τον έπληρε κοντά της, τον έσπούδασε. Όταν όμως, έπειτα από λίγα χρόνια, ο Ρουσσώ έπαυσε να είναι παιδί, η μαρκησία δεν μπόρεσε να κρατηθεί πια και του εξέδηλωσε όλο το πάθος που πυρπολούσε την φλογερή καρδιά της. Ο νεαρός Ρουσσώ αναγκάστηκε να υποκύψει στις όρμες αυτής της σαρανταπεντάρας μαρκησίας. Έτσι, πέρασε τέσσερα χρόνια κοντά της, η ανάνησι των οποίων τον κυνηγούσε άργότερα σ' αν έφάττης σ' όλη του τη ζωή...

Όταν, έπιτέλους, ο Ρουσσώ κατώρθωσε να ξεφύγει από τα χέρια αυτής της γυναίκας, ταξίδεψε στην Ιταλία, όπου έμεινε μερικά χρόνια προσπαθώντας να ξεχάσει την ανάνησι της μαρκησίας. Δεν είχε λοιπόν πολλόν καιρό που γύρισε στη Γαλλία κ' είχε άρχισει πια να γίνεται λόγος γι' αυτόν με τα πρώτα διελία που έγραψε, όταν η κόμησσαν ντ' Ούντετ, που τον γνώρισε και τον εξείτιμσε, τον έπροσκάλεσε, όπως είπαμε, να τον φιλοξενήσει στο ώραίο της κτήμα, το «Ερμιτάζ». Εκεί ο Ρουσσώ γνώρισε την αδελφή της κομήσσης, την ώραία Φραγκίσκη, κόμησσαν ντ' Ούντετ.

Η κόμησσαν ήταν πολύ ώραία. Στο σαλόνι της αδελφής της, το οποίο ήταν ένα από τα περιφημότερα σαλόνια της εποχής, και στο οποίο συχνάζαν όλες η διασημότητες του καιρού εκείνου, είτε στην πολιτική, είτε στα όπλα, είτε στα γράμματα ανήκαν, η Φραγκίσκη έλαμπε με το πνεύμα της και την ωμορφιά της. Διηγούνται μάλιστα το εξής ώραίο ανέκδοτο γι' αυτήν και τον Ρουσσώ:

Δεν είχε περάσει πολλός καιρός από τότε που η κόμησσαν γνώρισε τον συγγραφέα, ο οποίος είχε άρχισει να γίνεται διάσημος για τις τομήρες και ριζοσπαστικές θεωρίες του, όταν ένα θράδυ που, μαζί με μία μεγάλη συντροφιά καθόταν στο τραπέζι, οι ύπνρεται έφεραν έναν μεγάλο δίσκο γεμάτον ροδάκινα, στωϊκάμένα σ' σχήμα πυραμίδας, το ένα επάνω στο άλλο. Ο Ρουσσώ έπεθύμησε ένα ώραίο ροδάκινο, που ήταν κάτω από δίσκο. Απλώσε το χέρι του και το πήρε, αλλά η πυραμίδα χάλασε, καθώς το τραβήξε, και τα ροδάκινα εκύλησαν στο δίσκο.

—Α! του είπε τότε η κόμησσαν, που καθόταν πλάι του. Έτσι κάνετε και με τους κοινωνικούς μας θεσμούς, κύριε. Με μία απλή κίνηση, τους ρίχνετε όλους κάτω. Ποιός όμως θα ξανασι-

ξη αυτό που χαλάτε εσείς;

Από την πρώτη στιγμή, που ο Ρουσσώ γνώρισε την ώραία αυτή και πνευματώδη γυναίκα, έννοιωσε ένα ακαταμάχητο αίσθημα να τον τραβά προς αυτήν. Η κόμησσαν ήταν από τις σπάνιες εκείνες γυναίκες, που ένισχύουν τους άνδρες που αγαπούν, που τους εμπνέουν και τους ανεβάζουν σ' διαρκώς ύψότερες σφαίρες. Ήταν μία «Ήγερία» της εποχής της. Ο Ρουσσώ, ο οποίος ήταν λεπτός και αίσθηματικός άνθρωπος, δεν μπόρούσε να μείνει ανεπηρέαστος από μία τέτοια γυναίκα.

Μά κ' η κόμησσαν δεν έμεινε αδιάφορη έμπρός στο σπινθηρόβλο πνεύμα, στη λεπτή ψυχή και στον άπειρον αίσθηματικό του συγγραφέως. Αισθανόταν γι' αυτόν μία τρυφερή συμπάθεια, η οποία, όπως θα δούμε, δεν την εγκατέλειψε μέχρι την τελευταία της στιγμή. Περισσότερα όμως πράγματα από αυτό το λεπτό, το πλατωνικό αίσθημα, δεν μπόρούσε να δώσει στον Ρουσσώ. Η καρδιά της έπαλλε για έναν άλλον...

Όχι, θέβαι, για τον άνδρα της. Ο κόμης ντ' Ούντετ, δεν ήταν άνθρωπος για να προσελκύσει την συμπάθεια και τον έρωτα της υπέροχης εκείνης γυναίκας. Η κόμησσαν ντ' Ούντετ, η αδελφή της, γράφει γι' αυτόν στα «Απομνημονεύματά της»: «Είπε ένας χαρτοπαίκτης έξέ επαγγέλματος, άσχημος σ' αν διάβολος και χωρίς κανένα στρατιωτικό άξίωμα». Έπλεγε, ωστόσο, άργότερα, χάρις στα μέσα που διέθετε στην αλή του βασιλέως, να φθάσει, έως τον βαθμό του στρατηγού, χωρίς ποτέ του να γνωρίσει τί εινε στρατός και τί εινε πόλεμος.

Ο κόμης παντρεύτηκε την ώραία Φραγκίσκη, όταν αυτή ήταν μόλις δέκα έξ έτών.

Από την πρώτη μέρα κατάλαβε, ότι δεν θα μπόρούσε να κάνει ευτυχισμένη την γυναίκα, που η μοίρα έριξε στα χέρια του. Της άφησε, λοιπόν, πλήρη έλευθερία και ο ίδιος έξ άλλου ήταν χρόνια συνδεδεμένος με μία άσημαντη γυναίκα, με την οποία ταίριαζε περισσότερο ο χαρακτήρας του. Έτσι, η κόμησσαν, από τον πρώτο χρόνο του γάμου της είχε συνδεθεί με έναν άνθρωπο που ικανοποιούσε τη δίψα της φλογερής της ψυχής. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας ποιητής, διάσημος στην εποχή του εκείνη, ο Σαιν-Λαμπέρ.

Η κόμησσαν δεν έκρυβε από κανέναν τις στενές της σχέσεις με τον ποιητή. «Η ζωή της υπήρξε πάντοτε ένα ανοιχτό διελίο, στο οποίο μπόρούσε δόκληρο το Παρίσι να διαδοθή», γράφει κάπου ο ίδιος ο Ρουσσώ. Δεν ήταν ούτε στον άνδρα της άγνωστες η σχέσεις αυτές. Στους κύκλους της αριστοκρατίας της εποχής εκείνης, το «Ίφενικό τρίγωνο», όπως το λένε, δεν έθεωρείτο διελίο επιλήψιμο πράγμα, γιατί η συνήθεια το είχε καθιερώσει. Έτσι και η ώραία Φραγκίσκη έζησε δέκα πέντε δόκληρα χρόνια ανάμεσα σ' έναν άνδρα, στον έπίσημο σύζυγό της και στον φίλο της, χωρίς κανείς ποτέ να παραξενευθεί γι' αυτό. Μία φορά μονάχα, ένας από τους δύο τους ζήλεψε, και αυτός δεν ήταν ο σύζυγος. Το πρώτο μα συνέβη ως εξής:

Το ζεύγος ντ' Ούντετ εώρτασε κάποτε την έπέτειο των γάμων του. Η έκλεκτοτέρα Παρισινή κοινωνία είχε παρευρεθεί στην τήν έορτή. Και ο Σαιν-Λαμπέρ είχε παρευρεθεί έπίσημα και μάλιστα, στο έπίσημο τραπέζι, η θεία του είχε δώσει την καρδιά του Σαιν-Λαμπέρ. Δεν μπόρεσε να κρατηθεί περισσότερο, και σηκώθηκε να φύγει. Το κάκιο η ώραία Φραγκίσκη έτρεξε πίσω του για να τον κρατήσει. Έστάθη αδύνατος.

«Και τότε—διηγείται—στα «Απομνημονεύματά του ένας συγγραφέας της εποχής—η κόμησσαν, για να ικανοποιήσει τον φίλο της έδωσε μετά λίγες μέρες μία μεγαλοπρεπή έορτή για την δέκατη έπέτειο του έρωτός της με τον ποιητή, και στην έορτή αυτή τη υπερχρέωθη να μην παραστή ο κόμης».

Έτσι, ο δεσμός της ώραίας κομήσσης προς τον Σαιν-Λαμπέρ έστάθηκε το μεγάλο εμπόδιο στο αίσθημα του Ρουσσώ προς την υπέροχη εκείνη γυναίκα. Ο διάσημος συγγραφέας υπέμει-

Ο Ζαν Ζακ Ρουσσώ

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

('Από το Λεύκωμα της Δίδος Μελομένης Κουτούδαλης)

Η ΓΛΑΣΤΡΑ ΚΑΙ ΤΟ ΓΙΟΥΛΙ ΤΗΣ

Στη γλάστρα την ανθοπαρή νεό γιούλι μοσκοπνέει, Βορρηάς φυσμανάει, κι' η γρηά του γλάστρα τό (καλεί, και τ' άνθος ξετινάζεται, κι' ο σπόρος φεύγει, πάει! Κανρός τον παίρνει στα φτερά, κι' η γρηά του η γλάστρα (λέει: κανρός τον ρίχνει πάλι... «Έλα, σεμνό γιουλάκι μου, Στά ξένα ο σπόρος ρίχnose, έλα μου άθωα παιδούλα. Στά ξένα ο σπόρος θάλλει. Σ' ο'σαι το γιούλι, Μέλω μου, Στή νέα γλυκειά μου θλά- κι'έγω'μαι... Ζακυνθούλα!» (στησι Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

ΤΗ ΔΙΔΙ ΜΕΛΟΜΕΝΗ

Τά χέρια μου είνε για να σπέρνουν Τό μαύρο στίχο στ' άσπρο τό χαρτί. Τά χέρια μου είνε για να γέρνουν Οί κουρασμένοι άπάνω τους καημοί...

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Γλυκός που θάναι ο θάνατος άν μοιάζει με τον ύπνο!

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Δεσποίνις, Είς σελίδας Λευκωμάτων πρό πολλού, σ'ας θεβαιώνω, πώς δεν γράφω τίποτ' άλλο, παρά τ' όνομά μου μόνο.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΟΥ ΜΥΣΤΙΚΑ

Λουλούδια όλοεύδωδα τριγύρω στή νιότη σου μ' άπλοχεριά σκορπώ, λουλούδια με τ' άτέλειωτό τους μύρο που θά σου ειπουν ό,τι ποτέ δεν θά σου ειπώ.

Τραγουδία θά σου ειπουν μουσικά, που θά σ' ύψουν άν' τη γη σ' αστέρια! κι' η νεράιδες με τα δύο τους χέρια θά ραίνουν τη γλυκειά σου όμορφία.

Π. ΖΗΤΟΥΝΙΑΤΗΣ

ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

(Τη Διδί Μέλπω)

Θ' άφίσουνε το δάκρυ τους οί «Ερωτες σ'α κίτρινα τριαντάφυλλα που θά ποτίσης, και θά το πουν η ρίζες η άφανέρωτες να κοκκινίσουν την αύγη που θά ξυπνήσης. Και όταν έξαφνα τ' έδης τί κόκκινα που θάναι: —Έτο' είν' τα μάτια, θά σου ειπουνε, κι' έκείνων που αγαπάνε.

Θ' άφίσουνε το δάκρυ τους οί «Ερωτες σ'α κόκκινα τριαντάφυλλα που θά ποτίσης, και θά το πουν η ρίζες η άφανέρωτες να κίτρινίσουν την αύγη που θά ξυπνήσης. Και όταν έξαφνα τ' έδης τί κίτρινα που θάναι: —Έτο' είν' το χρώμα, θά σου ειπουνε, κι' έκείνων που αγαπάνε! ΠΟΛ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΙΔΗ ΜΕΛΟΜΕΝΗΝ ΚΟΥΤΟΥΒΑΛΗ

Μ' άρέσει το πατέρα σου τραγουδία να διαβάω Γιατί να πάλλη μέσα σ'αυτά νοιώθω καρδιά χρυσή. Μά έκείνο που περισσότερο απ' όλα του θαυμάζω, Γιατί έχει μέσα του ζωή και χάρι περισσή. Και κάνει κάποια ποιήαν άγνή να δοκιμάζω, Τό πιο όμορφο τραγούδι του που έγέννησε...είσαι Σύ.

Γ. ΣΤΡΑΤΗΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΟΡΗΝ ΤΟΥ ΦΙΛΑΤΑΤΟΥ ΜΟΥ ΜΑΡΙΝΟΥ

Αν πάλι εξαντάνεψε σβυσμένον χρόνων λόξα και στίχους γράφω εις εσέ όφείλεται η δόξα του φίλου μου παιδί, Ών δένδρου άρχαίου κι' ευγενούς μουρόβλητο κλαδί!

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ

Καλλίστου φίλου κόρη, Calypso ne rouvait se consoler du départ d'Ulysse. Είπε όμως Ιστορικός θεοποιήμενος, ότι η Καλυψώ θα παρηγορείτο, αν είνε και αυτή ένα Λεύκωμα. Τό Λεύκωμα είνε το πλέον διασκεδαστικό πράγμα το κόσμου, δι' όσους το διαβάσουν...χωρίς να γράφουν.

ΜΠΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

καρτερικά αυτήν την κατάσταση. Θεωρούσε τον έαυτό του ευτυχισμένο και μόνον γιατί μπόρούσε να την πλησιάσει και να την συναναστρέφεται. Η ευτυχία του αυτή έφθασε στο κατακόρυφο της, όταν κάποτε έτυχε, επί τρείς μήνες, να λειψουν κοντά από την κόμησσαν και ο φίλος της και ο άνδρας της. Τότε πια, ο Ρουσσώ έπλεε σ'ε πελάγη ευδαιμονίας. Και τότε, κοντά στην γυναίκα εκείνη, που τον ένέπνεε, έγραψε ο Ρουσσώ ένα από τα άριστουργήματά του, τη «Νέα Έλαιοζα του», η οποία έλλωστε είνε, σε πολλά σημεία, πιστή περιγραφή των σχέσεών του μαζί της.

Μία φορά μονάχα, ο Ρουσσώ δεν μπόρεσε να υπερνικήσει τον έρωτά του, και τόλμησε να ζητήσει κάτι περισσότερο από την ώραία «Ήγερία» του.

—Α! του είπε τότε η κόμησσαν. Γιατί μου τό λέτε αυτό; Σ'ας θεβαιώ, ότι είσθε ο πιο άξιαγάπητος άνθρωπος που έχω γνωρίσει στή ζωή μου. Μά ο φίλος σας Σαιν-Λαμπέρ ξέρει πώς δεν μπόρει να μοιράσει την καρδιά μου. Γιατί ζητείτε από τη φτωχή σας Φραγκίσκη περισσότερα από ό,τι μπορεί να σ'ας δώσει;

Ο Ρουσσώ έφυγε κατησχυμένος από κοντά της. Δεν ξαναγύρισε στο σπίτι της, παρά αφού εκείνη πήγε μόνη της στο δικό του, για να τον διαβεβαιώσει, με δάκρυα στα μάτια, πως τα αίσθηματά της δεν είχαν αλλάξει διόλου γι' αυτόν.

Έτσι ο Ρουσσώ ξαναγύρισε στον ρόλο του, του σιωπηλού, του καρτερικού έρωτευμένου. Και τον ρόλο του αυτόν τον κράτησε πέντε δόκληρα χρόνια, ώσπου η ώραία Φραγκίσκη έκλεισε για πάντα τα μάτια της, νεωτάτη, από ένα εραφικό νόσημα. Ο διάσημος συγγραφέας έτυχε να μη θοισκεται εκείνες τις μέρες στο Παρίσι. Έφθασε, αφού είχαν θάψει την υπέροχη γυναίκα, στην οποία είχε αφιερώσει το λεπτότερο αίσθημα της ψυχής του.

Θά διηγηθούμε τώρα, εδώ, ένα τελευταίο ανέκδοτο, ογχετικώς με τον δεσμό του διάσημου συγγραφέως και της έκλεκτής εκείνης γυναίκας:

Πλάι στο νεκρικό της κρεβάτι, στεκόταν ο σύζυγος και ο φίλος της. Θλιμμένοι και οί δύο, με κατεβασμένα τα μάτια. Έξαφνα είδαν στο λαϊκό της νεκρός ένα κομψό, γουστό μενταγιόν. Ο Σαιν-Λαμπέρ το πήρε στα χέρια του και τό άνοιξε, και ο σύζυγος έσκυψε από πάνω του, για να έδη τι είχε μέσα. Μά το μενταγιόν δεν περιείχε την εικόνα ούτε του συζύγου, ούτε του φίλου. Άλλα την εικόνα του Ρουσσώ!

—Ορίστε μία περιπέτεια, είπε τότε ο ποιητής, άποτεινόμενος στον κόμητα, που δεν τιμά ούτε σ'ας, ούτε εμένα!

Είχε όμως άδικο, ό,τι και άν υπέθεσε. Η τουφερή συμπάθεια, η άδελφική, που έτρεφε η ώραία Φραγκίσκη προς τον διάσημο συγγραφέα, ήταν ανώτερη από όλες τις ύποψίες που πέρασαν εκείνη τη στιγμή από το μυαλό του Σαιν-Λαμπέρ...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ ;

Ένας Γερμανός φυσιοδίης, έβγαλε τελευταίως ένα διελίο για να αποδείξει ότι και τα ζώα αυτοκτονούν, καθώς ο άνθρωπος.

Είπε γνωστό, ότι πολλές φορές θοήκανε σκύλους υόφιους από την πείνα και τη δίψα πλάι στα πτώματα των κυρίων τους, οί όποιοι πεθάναν άξαφνα σ' έρμηικά μέρη. Τόν θάνατο των σκυλιών αυτών τον θεωρούσαν οι περισσότεροι φυσιοδίφες ως τότε ως αυτοκτονία. Ο Γερμανός έπιστήμων όμως, άρνείται τον χαρακτηρισμόν αυτόν, λέγοντας πως το σκυλί δεν μπορεί να ξέρει πως αν δεν εσά θά φοφήση, πράγμα που είνε απαραίτητος προϋπόθεσις της αυτοκτονίας.

Τα ζώα που αυτοκτονούν—με την αυστηρή έννοια της λέξεως—είνε τα περισσότερα. Τα περισσότερα, όταν προσασθανθούν το τέλος τους, σηκώνονται ψηλά όσο μπόρουν κι' απομακρύνονται προς την θάλασσα. Όταν φτάσουν πάνω απ' αυτόν, κάνουν ένα μενάλο κύκλο κι' έπειτα κλείνουν τα σπασά τους και θουτούν από το ύψος που θοισκονται μέσα στή θάλασσα και πνίγονται. Η αυτοκτονία των περιστερών, έκτός του ότι είνε συγκινητικότατη και ποιητική σ' αφάνταστο βαθμό, αποδεικνύει και την ανώτερη νυνόσι που έχουν τα περισσότερα για την ζωή από τ' άλλα πούλα.

Κι' ο έλέφας, το νοσημότερο απ' όλα τα ζώα, αυτοκτονεί κι' αυτός και μάλιστα μ' έναν τόπο καταπληκτικό!... Όταν ο έλέφας πεισθεί ότι δεν έχει να ελπίζει τίποτε πια απ' την ζωή, μένει νησιτικός μερικά μέρες κι' έπειτα πηγαίνει και παραινούει έξω από μιά απ' τις φυλές ενός είδους γιγαντιαίων μυμηγκιών, που τρώνε πτώματα. Καταπίνει, λοιπόν, μερικά απ' αυτά, δηλητηριάζεται και θοίσκεται έτσι το πιο φοικτό τέλος.

Αναφέρουμε ακόμη κι' ένα πείραμα το σφοδρό έπιστήμονος, το όποιο αποδεικνύει ότι κι' ο σκορπιός αυτοκτονεί. Μία μέρα, στή μέση ενός κύκλου από άναμμένα κάρβουνα, έβαλε έναν σκορπιό. Ο σκορπιός στην άρχή προσπάθησε να φύγει μέσα απ' τον κύκλο κλειό του, αλλά όταν θεβαιώθηκε πως αυτό ήταν αδύνατο, ύψωσε την ουρά του και με το κεντρί που είνε στην άκρη της, τρύπησε το κεφάλι του κι'έτσι θανατώθηκε μόνος του.

Ο ΓΟΛΓΟΘΑΣ ΜΙΑΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΣ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

Η ΘΕΙΑ, Η ΥΠΕΡΟΧΗ ΚΟΜΗΣΣΑ ΝΤΕ ΚΑΣΤΙΛΙΟΝΕ

[Η ζωή της ωραιότερας γυναίκας της Δευτέρας Αυτοκρατορίας]

ΛΟΙ οί ιστορικοί αναγνωρίζουν, ότι η περίοδος της Δευτέρας Γαλλικής Αυτοκρατορίας, η οποία άρχισε τον Δεκέμβριο του 1852 και έληξε ύστερ' από την άτυχη έκβαση του Γαλλο-γερμανικού πολέμου του 1870, στάθηκε πρό πάντος μία εποχή αποθεώσεως της ωμορφιάς, της χάριτος, της εφύφας, της πολυτελείας, —ή βασιλεία της γυναίκας καλλονής», κατά την επιτυχημένη έκφραση του μυθιστοριογράφου Όκταβίου Φεγιέ. Και πώς μπορούσε να συμβεί διαφορετικά, αφού τον τόνο της κοσμικής κινήσεως τον έδινε τότε η θρυλική αυτοκράτειρα Εδγενία, η μοναδική αυτή γυναίκα, που ήξερε να λατρεύη το ωραίο σ' όλες του τις εκδηλώσεις; Τα ανάκτορα του Κεραμεικού, της Κομπιέννης, του Σαιν-Κλου, του Φονταινεμπλώ, είδαν τότε συγκεντρώσεις, στις οποίες έλαμπαν —περισσότερ' και από τα διαμάντια, και από τους πολυελαίους, και από το δόχρυσα έπιπλα, και από τις άσπρες μεταξωτές άμυγνίες, και από τα —αράσημα—, γυναίκες ιδεώδους ωμορφιάς, γυναίκες όνειρώδους τελειότητας. Απ' όλα, όμως, τα έξαισία αυτά σάρκινα λουλούδια που στολίζανε τότε με την εμφάνισί τους και ευδιάζαν με το άρωμά τους τα σαλόνια των ανακτόρων, ξεχώριζε με την καταπληκτική, τη θαμπωτική ωμορφιά της η κόμησσα Βιργινία Βεράσι ντε Καστιλιόνε, αυτή την ήπιοιαν έπωνόμασαν «θεία Κόμησσα».

Αυτής λοιπόν της γυναίκας τη ζωή, το φεγγαρόλο πέραςμα από τ' ανάκτορα του Κεραμεικού, τις κοσμικές επιτυχίες της, τις παραξενιές της, τις κακιές της—γιατί, αλλοίμονο! η πανωμορφη κόμησσα δεν είχε καρδιά στα στήθη της!—καθώς και τη θραδεία άγωνία του θανάτου της, που άσταξε τριάντα αλόκληρα χρόνια, θα σας εξιστορήσουμε σήμερα:

Η κόμησσα ντε Καστιλιόνε γεννήθηκε στα 1838 στη Φλωρεντία και ήταν κόρη του μαρκιζού Όλντοβι, πρώην ακόλουθου στην πρεσβεία της Μαδρίτης. Σε ηλικία δεκατριών μονάχα χρόνων, η Βιργινία ήταν περιζήτητη σ' όλες τις κοσμικές συγκεντρώσεις. Όταν έκανε περίπατο στους δρόμους της Φλωρεντίας, η γυναίκοι της, εκστατικές, μπρός στην ωμορφιά της και την άποκαλούσαν Παναγία. Και η αλήθεια είναι, ότι η Βιργινία έμοιαζε με Παναγία, ζωγραφισμένη από ένα μεγάλο τεχνίτη της Αναγεννήσεως, με το επιληπτικό άσπασμά της, με τις άφλογες γραμμές του σώματος και του προσώπου της, με τη φιλιτισμένα επιδερμίδα της, με τα θαθεία μάτια της, με τα καστανά μαλλιά της και με το θελκτικό χαμόγελό της, που άφηνε να φαίνονται δυο σειρές μαργαριταριών.

Καταλαβαίνετε τώρα, πόσοι θαύμασταί περιτριγύριζαν την παιδούλα αυτήν, η οποία έγινε γυναίκα, πριν ακόμα περάσει από τη νεανική ηλικία...

Σε ηλικία δεκαπέντε χρόνων, η Βιργινία διάλεξε μεταξύ του μεγάλου κύκλου των ύποψηρίων γαμπρών, ένα νεαρό και ωραίο ευγενή από το Πιε-δεμόντο τον κόμητα Βεράσι ντε Καστιλιόνε, άκόλουθο του βασιλέως Βίκτωρος Έμμανουήλ. Ο κόμης λίγο έλειψε να παραφρονήσει από τη χαρά του για την προίτιση που του έδειξε η ωραιότερη γυναίκα της Ιταλίας. Μά δεν άργησε να παραπονεθεί για την ανέλπιστη αυτή τύχη του. Η Βιργινία ήταν τόσο πολυδάπανη, ή άλλε-πάλι, ήταν τόσο πολυτροπική της άπαιτούσαν τόσο έξοδα, ώστε ύστερ' από λίγο καιρό, ο Καστιλιόνε είχε κατασπαταλήσει όλη την μεγάλη περιουσία του. Ωστόσο, είχε το άλογό του, πριν τον θάλαση για χρέη... Η Βιργινία έμεινε σε ηλικία δεκαοχτώ χρόνων χήρα μ' ένα άγοράκι, για το οποίο όμως δεν έδειξε ποτέ το παραμικρό ενδιαφέρον.

Η κακές γλώσσες λένε, ότι ο ίδιος ο βασιλέας Βίκτωρ Έμμανουήλ, προθυμοποιήθηκε να παρηγορήσει την ωραία χήρα... Τίποτε όμως δεν είναι ιστορικά εξακριβωμένο. Το μόνο θέσπισμα, ότι ο βασιλέας, έκτιμώντας την ωμορφιά και την ποιητική της νεαρής κομής, την έστειλε στο Παρίσι με ειδικές εντολές—να προσπαθήσει δηλαδή να πλέξη στα δίχτυα της τον πανόχρυο τότε αυτοκράτορα της Γαλλίας και να τον κάνει να ενδιαφερθεί για την Ιταλία.

Η κόμησσα ντε Καστιλιόνε έκαμε την πρώτη της εμφάνιση στους επίσημους κύκλους της Γαλλικής πρωτεύουσας σ' ένα χορό μεταμφιεσμένων που δόθηκε στ' ανάκτορα του Κεραμεικού, τον Φεβρουάριο του 1857. Ένεφανίσθη στις δυο από τα μεσάνυχτα, συνοδευόμενη από τον κόμητα Βαλέσκο, και ντυμένη Ρωμαία πατρική. Και από την πρώτη στιγμή, κατέκτησε την άριστοκρατία των Παρισίων με την ωμορφιά της και με τους περήφανους τρόπους της. Πολλοί από τους ευγενείς, καταπατώντας τους νόμους της έθιμοτυπίας, ανέβαιναν στις καρέκλες, για να θαυμάσουν καλύτερα την όνειρώδη αυτή εμφάνιση! Και πρέπει να σημειωθεί, ότι στα σαλόνια των ανακτόρων του Κεραμεικού υπήρχαν εκείνο το θράδυ δεκάδες γυναίκες, που δεν ύστερουσαν και πολύ από την κόμησσα, ούτε σε καταγωγή, ούτε και σε ωμορφιά...

Η άφιξη αυτής της γόησσας στο Παρίσι, έθεωρήθη το σημαντικότερο γεγονός της χρονιάς. Η έφημερίδες περιέγραφαν καθημέρα το ντύσιμό της, τις συνήθειές της, τις ιδιοτροπίες της. Η κόμησσα έπληρε η πρώτη γυναίκα του καιρού εκείνου, ή οποία τόλμησε να καταργήσει τον κορσέ, —γνωρίζοντας πως είχε στήθος υπέροχο,—η πρώτη γυναίκα που είχε το θάρρος να σηκώνει το φουστάνι της όταν καθότανε, για να δείχνει τις καλ-λίστρας κνήμες. Παρ' όλες όμως αυτές τις ελευθεριότητες της, κανείς δεν έπαυσε το θάρρος να έρωτοτροπήσει μαζί της, γιατί το βλέμμα της είχε μία έκφραση που επέβαλε άμείωτος τον σεβασμό στο συνομιλητή της.

Ο αυτοκράτορας, ο οποίος δεν εύρισκε καμμία δυσκολία ν' άπατήση την γυναίκα του κάθε φορά που του παρουσιαζόταν ή κατάλληλη ευκαιρία, δεν ύπό-πασε ν' άντισταθεί στα θέλη-τρα της «θείας Κομής». Ύ-πέκυψε, λοιπόν, στον πειρασμό—μά για λίγο καιρό. Η ω-ραία Φλωρεντινή δεν ύπόρρεσε να καταλάβει έστω και την πα-ραμικρή θέσι στην καρδιά του... Η αυτοκράτειρα Εδγενία πλη-ροφορήθηκε την άπιστία αυτή του συζύγου της. Μά είτε έπει-δή ήταν πειά συνηθισμένη με αυτό του είδους τα παραστρα-τήματα του Ναπολέοντος, είτε έπειδή δεν ήθελε να δημιο-υγήσει σκάνδαλο, έκανε πως δεν κατάλαβε τίποτα...

Το θλιβερό, όμως, με την κόμησσα είναι, πως ούτε ή έξυπ-δα της, ούτε ή καλσύνη της κακοδιάς της θρσκόντουσαν στο ύψος της ωμορφιάς της. Ήταν έγωίστρια σ' άφάνταστο βαθ-μό. Γι' αυτήν, τίποτ' άλλο δεν ύπήρχε στον κόσμο, εκτός από την ωμορφιά της. Άπέφυγε τη συντροφιά των γυναικών—που τις χαρακτήριζε όλες «ζώα και ζηλιάρες»—και έκανε παρέα μ-νάχα με άντρες, έπειδή την με-θύουσανε τα εγκώμια που της έπλεκαν, ή έκφραση της λα-τρείας τους... Για κανένα δικασ-τή από τους πολυπληθείς θαυμα-στάς της δεν έδειξε ξεχωριστό

Η κόμησσα Καστιλιόνε

ένδιαφέρον. Θα μπορούσε κανείς να πη πως ή γυναίκα αυτή δεν θεωρούσε κανένα άνδρα Ικανό να την κατακτήσει...

Μοναδική της έγνοια ήταν ή περιποίηση της ωμορφιάς της. Την νύχτα, πλάγιαζε σε σεντόνια από μαύρο μεταξωτό ύφασμα, για να κάνει πιο ζωηρή την λάμψη της άσπρης επιδερμίδος της. Πιστεύοντας βαθειά ότι ή καλλονή της άποτελούσε μία μοναδική εξαίρεση στον κόσμο, φρόντιζε να δείχνεται όσο το δυνατό πιο λίγο στην κοινωνία. Είχε την έντύπωσι, ότι κάθε φορά που έμφανίζτανε σε μία κοσμική συγκέντρωση, προσέφερε στους άλλους μία σπάνια απόλαυση, επιτρέποντάς τους να την θαυ-μάσουν για λίγα λεπτά της ώρας. Και ύστερα εξαφανίζτανε, για να κάνει τους άντρες να μένουν με την άναπνοή πιασμένη, γλυκά θαυσιμασμένοι από την άνάμνησι της φευγαλέας εμφάνι-σώς της! Και όταν εναγυρνούσε στίπτι της, κλειδωνότανε δι-ρες δόλοκληρες στο μεγάλο μπουντουάρ της, του οποίου όλοι οι τοίχοι ήσαν σκεπασμένοι με καθρέφτες, και αποθαύμαζε το σώ-μα της σ' όλες τις στάσεις, χωρίς να χορταίνουν τα μάτια της το έξαισιο αυτό θέαμα!... Ο ναρκισσισμός της είχε πάρει πα-βολογική πειά μορφή.

Η πεποίθησι, ότι ή ωμορφιά της άποτελούσε ένα μοναδικό φαινόμενο, που δεν ύπορούσαν να το άπολαύσουνε τα μάτια του πρώτου τυχόντος θνητού, την έκανε να γίνη άθέατη, να δγαίνη πάντοτε έξω με το πρόσωπο σκεπασμένο από πυκνούς πέπλους.

—Όποιος με βλέπει, παρά τη θέλησί μου,—συνήθιζε να ληη,—είναι το ίδιο, σαν να με κλέβη!

Από τη στιγμή, όμως, που ή «θεία Κόμησσα» πάτησε τα τριάντα, άρχισε ένας ατέλειωτος και δδυνάτος Γολγοθάς γι' αυτή την γυναίκα. Η ωμορφιά της άρχισε ξαφνικά να χαλάη.

Και ή γυναίκα, ή οποία πέρασε σαν φωτεινό μετέωρο από το Παρίσι, κλειστήκε από τα 1872 στο μέγαρό της, αφού έσπασε όλους τους κα-θρέφτες για να μη σπαράξη ή καρ-διά της, βλέποντας τον άφανισμό της ωμορφιάς της... Καί σκέπασε το πρόσωπό της με τρεις πυκνούς πέπλους, θάβοντας έτσι τα έρεπία μιας καλλονής, που είχε θαμπώσει τον κόσμο! Άν ή κόμησσα είχε μεγάλη καρδιά, θα μπορούσε να έρθη μία παρηγοριά σε φιλανθρωπι-κά έργα, στην άνακούρσι της δυ-στουχίας των φτωχών. Μά για την Βιργινία, τίποτα δεν ύπήρχε στον κόσμο, εκτός από την ωμορφιά της. Και αφού έχασε το θείο αυτό δώ-ρο, τί την ήθελε πειά τη ζωή...

Τριάντα δόλοκληρα χρόνια θάστα-ξε ή άγωνία της «θείας Κομής»!... Στο διάστημα αυτό, ή Βιργινία δεν έδωγαν έξω, παρά μονάχα την νύχτα. Τέλος, μία μέρα, στα 1902, ο θάνατος την λυπήθηκε και ήρθε και την πύ-ρε—νεκρή όμως από πολλά χρόνια, από την έποχή που μαρά-θηκαν τα ρόδα της εξαίσιας καλλονής της...

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΕΣ

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

—Μην πάρης ποτέ δούλο που ήταν άλλοτε άφέντης.
—Η τιμή, ή άσώτης και ή χρόνος, είναι χαθούν, δεν ξανα-ποκτώνται.

—Οι καλύτεροι φίλοι μας μπορούν να γίνουν οι πιο έπικιν-δυνοι έχθροί μας.

—Τίποτε δεν μοιράζουμε με τόση άφθονία, όσο τις συμβουλές.
—Είναι χειρότερο να δυσπιστή κανείς στους φίλους του παρά να τους άπατά.

—Μην έπιδιώκεις ν' φανής σοφώτερος από κείνους με τους όποιους συναναστρέφεται.

—Η πραγματική άξία προκαλεί τον φθόνο, όπως το σίδερο την σκουριά.

—Γέρος χωρίς άξιοπρέπεια, είναι ό,τι και γυναίκα χωρίς ντροπή.

—Όποιος θέλει να πλουτίσγ σ' ένα χρόνο, άξίζει να κρεμα-στή μέσα σ' έξη μήνες.

—Η φιλοφροσύνη είναι νόμισμα που δεν ζημιώνει εκείνον που το δίνει κ' εύχαριστεί εκείνον που το παίρνει.

—Η χλεύη είναι άστραπή του μίσους.

—Το να μην έμποδίζη κανείς το κακό, ενώ μπορεί, είναι σαν να το κάνει ο ίδιος.

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μία σαρανταπεδαρούσα μέσα στην έμελέττα του Ζεράρ ντε Νερβάλ!... Ο ύποχρεωτικός φίλος του Σάμ. Πού κατοικούν οι ποιητάι. Ο Λουδοβίκος Ηος και οι αλλικοί του. Ένας μετρί-φρων καγκελλάριος, κλπ. κλπ.

Ο Γάλλος ποιητής Ζεράρ ντε Νερβάλ, τρώγοντας κάποτε σ' ένα ξε-νοδοχείο, βρόκε μέσα στην έμελέττα του μία σαρανταπεδαρούσα. Έ-κάλισε τότε άέσως το γκαρσόνι και του είπε δυνατά:

—Γκαρσόν, άλλη φορά τις σαρανταπεδαρούσες να μου τις σερβίρης χωριστά!...

Ο Γάλλος γελοιογράφος Σάμ έκάλεσε κάποτε ένα φίλο του σε γεύ-μα. Ο φίλος του αυτός από άπροσέξια του έσπασε μία καρέκλα. Και την άλλη μέρα έστειλε στον Σάμ μία καρέκλα καινούρια.

Ο Σάμ τότε του έγραψε την εξής χαριτωμένη επιστολή:

«Άγαπτιέ φίλε,
«Εύχαριστώ για την καινούρια καρέκλα. Όταν ξανάρθης, έχουμε πολλά πρά-γματα παλιά για σπάσιμο.
Σάμ»

«Υ. Γ.—Όταν έφευγες, καθώς μοδαγγίζες το χέρι, μου έσκόπηκε το ένα γάτσι. Έλπίζω πώ, θάχης την καλσύνη να μου στειλής ένα ζευγάρι καινού-ριας.

Ο μεγάλος Άγγλος ήθοποιος Γκάρις έπαιξε κάποτε ένα έργο του ποιητού Μόρφν, το όποιον είχε μεγάλη επιτυχία. Λίγες μέρες κατόπιν

πήγε να έπισκεφθή τον ποιητή στο σπίτι του, μαζί με τον δόκτορα Μόνσεϊ. Ο-ταν έφτασαν στο σπίτι, ο δόκτωρ Μόν-σεϊ άρχισε ν' άνεβαίνει γρήγορα—γρή-γορα τις σκάλες.

—Πού πάτε, δόκτωρ; του φώναξε τότε ο Γκάρις. Ο Μόρφν κάθεται εδώ στο ισόγειο.

—Στο ισόγειο; είπε κατάπληκτος ο δόκτωρ. Κι' εγώ ένόμισα πως ο Μόρφν, καθώς όλοι οι ποιητάι, κάθεται στη σο-φίτα!...

Κάποιος έδώρησε κάποτε στον βασιλέα της Γαλλίας Λουδοβίκο Ηος, 10.000 χρυ-σά σκούδα, ποσό μεγάλο για την έποχή του. Ο Λουδοβίκος άράδιασε τους σο-ρούς των χρυσών νομισμάτων σ'ένα τρα-πέζι, έκάλεσε τους αλλικούς του και τους είπε:

—Κύριοι, αυτό το χρυσάρι μου τόκαμε κάποιος δδωρο. Δεν θέλω όμως να το κρατήσω. Όποιος λοιπόν από σας έχει τη συνείδησή του άναταινιμένη πως με ύ-πηρετήσε πιστά, δεν έχει παρά να μι-λήσει.

Όλοι άρχισαν τότε να εξαίρουν ή-περοβολικά τις υπηρεσίες τους στον βασιλέα. Μόνον ο καγκελλάριος Μορβιγιέρ σιωπούσε, αν και ήταν πάντοπος.

—Κύριε καγκελλάριε, τον ρώτησε τότε ο βασιλέας, γιατί σεις δεν μι-λάτε; Δεν μούχετε προσφέρει καμμία ύπηρεσία ή δεν καταδέχεσθε να ζητήσετε άμοιβή;

—Μιγαλειότητα, άπάντησε ο Μορβιγιέρ, πριν σας ζητήσω νέαν ά-μοιβή, θέλω πρώτα να τρανώ με τις ύπηρεσίες μου άξιοι για όσες ένε-ργειες μούχετε κάνει ως τώρα...

—Άστε ο καγκελλάριός μου δεν έχει ανάγκη από τίποτα! έλεπν ο βασιλέας. Είμαι πολύ εύχαριστημένος τότε, γιατί έχω έναν άνθρωπο τόσο πλούσιο στην ύπηρεσία μου...

Οι άλλοι αλλικοί, άκούγοντας αυτά τα λόγια, χαϊρόντουσαν, γιατί ο καγκελλάριος θάβγανει έτσι από τη μοιρασιά των χρυσών σκούδων.

Μά ο Λουδοβίκος, παίρνοντας όλα τα χρυσά σκούδα, τάδωσε στον καγκελλάριο, λέγοντας:

—Κύριε καγκελλάριε, δέξου κι' αυτά τα...όλίγα χρήματα, για ν' αμείψης την περιουσία σου!...

Γροβίζοντας δε κατόπιν στους άλλους αλλικούς, συνέχισε:

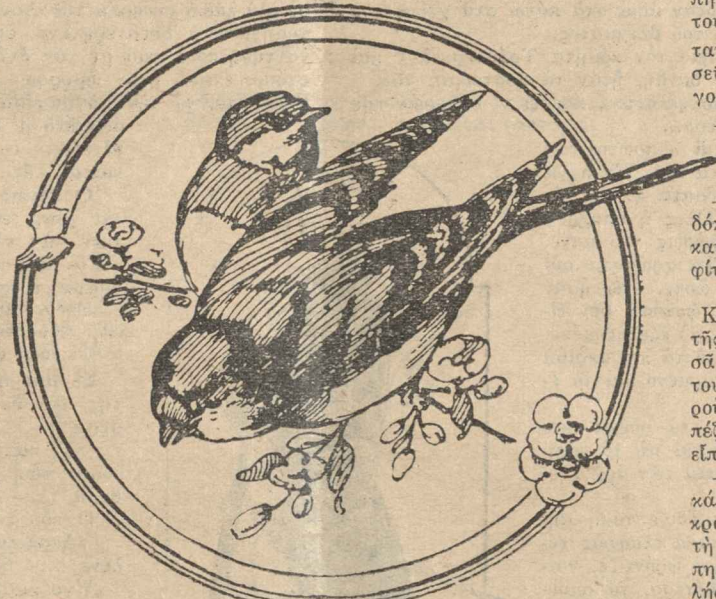
—Όσο για τις δικές σας ύπηρεσίες, κύριοι, είναι τόσο πολλές και τόσο μεγάλες, ώστε θα περιμένω καμμία άλλη καταλληλότερη ευκαιρία για να τις άνταμείνω...

Κόκκαλο οι κόλακες αλλικοί.

Ο άρχαίος Άθηναίος σοφός Σόλων έχασε κάποτε ένα παιδί του και έκλαψε.

—Σόλων, τί κλάεις; του είπε κάποιος. Τα δάκρυά σου δεν θ' άνα-στήσουν το παιδί σου...

—Γι' αυτό και δεν σταματούν! άπάντησε ο Σόλων.

ΟΙ ΔΙΑΣΗΜΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΣΕΣΤΕΡΦΙΛΝΤ, Ο ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΑΓΓΛΟΣ ΔΑΝΔΗΣ

Ένας δαναυγώνιστος γυναικοκατακτητής. Τι έλεγε ο ίδιος για την κομψότητα και για το ντύσιμο. Πώς κατακτάται η ζωή. Τό σπινθηρόετο πνεύμα του Τσέστερφιλντ. Η βασιλική δυσμένεια. Η άτυχής δεσποινίς Μπουσέ. Πώς την εκδιχώθηκε ο Τσέστερφιλντ. Η διαθήκη του, κλπ. κλπ.

Ν στις αρχές του 19ου αιώνα ο περίφημος δανδής Τζωρτζ Μπουσέλ έπεσε σε δλους άνεξαιρέτους τούς δανδής της εποχής του, κατά τον 18ον αιώνα κανένας άνδρας στην Αγγλία δέν μπορούσε να συγκριθεί στην κομψότητα, στους χαριτωμένους τρόπους και στο λεπτό και ραφινάτο γούστο, με τον Φίλιππο Ντόμπερ Στάνχοπ, τέτατον κόμητα της αριστοκρατικής οικογενείας των Τσέστερφιλντ.

Ο Τσέστερφιλντ, το χρόνο που πέθανε ο πατέρας του, ένας μισάνθρωπος, που ζούσε αποτραβηγμένος στον πύργο του, βοσκόταν στην καλύτερη στιγμή της ζωής του. Ήταν τριάντα ενός χρόνων. Κοτός μάλλον και αδύνατος, αλλά με σώμα συμμετρικότατο, κομψότατο και λυγρό, είχε πρόσωπο λεπτό και κανονικό.

Αλλά εκείνο που έδινε ένα άκατανόητο θέλητρο στον Τσέστερφιλντ και τον έκανε τρομερό γυναικοκατακτητή, εράμιλλο του Κασανόβα και του Βύρωνα, ήταν τό ύψος του : Είχε μια έκφραση, που ήταν όλη ένα εξαίσιο παιχνίδι χάμους και χαμόγελου. Τά βαθνύλανα, άμυγδαλωτά μάτια του χαμογελούσαν πάντα με αυταρέσκεια και με κάποια έλαφρη ύπερφωφία και τό χαμόγελο που πλανόταν αδιάκοπα πάνω στα χείλη του άμυγνίζονταν τέλεια με τό χαμόγελο του βλέμματος.

Μά εκείνο ίδιος που έκανε περίφημο τον κόμητα Τσέστερφιλντ και του έδωκε μια αήγη άσυναγώνιστον δανδή, ήταν τό κοστούμια του.

—Γιά τό ντύσιμό μας, έλεγε ο Ένα φίλο του, πρέπει ν' άφιερώνουμε τό λιγώτερο τσέστερες ώρες την ήμέρα...

Μά και ή έφευρετικότητα όμως και ή πρωτοτυπία και τό γούστο που είχε στα κοστούμια του. Έν πρό- τοις, δέν χρησιμοποιούσε, παρά χρώματα γλυκά, ά- παλά, που ξεκουράζουν τό μάτι : Όλες ή αποχρώ- σεις του γαζίζου και όλες ή αποχρώσεις του μπλε.

Ανοιχτοκίτρινα και ανοιχτοκόκκινα. Τά χρώματα α- τά τό συνδυάζε με τέτοιο τρόπο, ώστε, ενώ ήταν ιδιόρρυθμα και τοιμηρότατα κάποτε, ώστόσο, δέν ε- λχαν τίποτε τό χτυπητό, τό υπερβολικό, τό έξεζητημένο.

Επίσης, μολονότι ήταν καμωμένα από τά πιο άκριβά ύφασματα, δέν είχαν τίποτε τό ξεπασμένο και τό έ- πιδεικτικό.

—Πρέπει, έλεγε ο Τσέστερφιλντ, τό ρούχα μας νά τραβούν τό βλέμμα, αλλά και νά μή τό πλη- γώνουν, όπως τά φανταχτερά φορέματα των άρχοντο- χωριωτών και των νεοπλούτων.

Έντοίτοις, ο δανδής αυτός, που έδινε τόση ση- μασία στο ντύσιμό του, κάθε άλλο παρά έλαφρός τυ- πος άνθρωπου ήταν. Τό ντύσιμό του τό φρόντιζε, για- τί τό θεωρούσε ένα από τά σπουδαιότερα, τό σπου- δαιότερο ίσως, μέσον κοινωνικής επιτυχίας.

«Κομψά και άνεπίληπτα ντυμένοι, έγραφε στο γυό του, έχουμε πιθανότητες 99 ο)ο ν' άρέσουμε στις γυ- ναίκες, δηλαδή πιθανότητες 99 ο)ο νά επιτύχουμε στη ζωή».

Η επιτυχία, έρωτική, κοινωνική, πολιτική, ήταν ο μεγάλος σκοπός του Τσέστερφιλντ. Από την έφηβική του άόκη ηλικία, την είχε επιθυμεί με όλη του την ψυχή, την είχε κινήσει με όλη τη δύναμή του.

Ένας γέρος, φίλος της οικογενείας του, ο λόρδος Γκάλογουν, του είχε πη :

—Νεαρέ φίλε μου, διαβάσω στα μάτια σου ότι είσαι φοβερά φιλόδοξος. Έ, λοιπόν, αν θέλεις νά επιτύχης στη ζωή, νά ξεπλές πάντα νωρίς τό πρωί. Είναι ο μόνος τρόπος νά τό προφταίνης όλα...

Τη συμβουλή αυτή την άκολούθησε πιστότατα ο Τσέστερφιλντ. Σε όλη του τη ζωή είχε σύστημα. Χειμώνα -καλοκαίρι, είτε περνούσε περίοδο γλεντιών, είτε περίοδο εργασίας, ξυπνούσε πάντα μεταξύ πέντε και έξη τό πρωί. Είχε κάνει θαυμάσιες σπουδές, τόσο τέλειες, ώστε στο Πα- νεπιστήμιο του Κέιμπριτζ, όπου είχε σπουδάσει, αγαπούσε νά επιδεικνύη τις γνώσεις του όχι από ξιπασιά, αλλά γιατί σε όλα ήθελε νά είναι ο πρώτος.

Με τον θάνατο του πατέρα του συνέπεσε κα' ο θάνατος του βασιλέως της Αγγλίας Γεωργίου του Α'. Ο Τσέστερφιλντ, πάντα υπολογιστικός, προβλέποντας τό θάνατο Γεωργίου του Α', είχε αποκτήσει την είνωια του διαδόχου, ο οποίος βοσκότανε στα μαχαίρια με τον Βασιληά. Μά ο διάδοχος, μόλις έγινε βασιλιάς, άλλαξε άμέσως τακτική άπέναντι του Τσέστερφιλντ. Στερομένος ο ίδιος από έξυπνάδα, δέν πολυσυμπαθούσε την έξυπνάδα του κομψού κόμητος. Για νά τον ξεφορτωθεί, λοιπόν, τον δώρισε πρέσβι στην Χάγη.

Όπως ήταν φυσικό, ο νέος Άγγλος πρέσβης κατέκτησε πολύ γρή- γορα με την γοητεία του την αριστοκρατία της Χάγης. Τόπως ή γυναί- κη

και ήταν ξετρελλαμένος μαζί του.

Την εποχή εκείνη βοσκόταν στην Χάγη και κάποια Γαλλίδα διαμυ- τρωμένη, ή δεσποινίς Μπουσέ, που οι θεοσευτικοί διαγωγοί της Γα- λλίας την είχαν αναγκάσει νά καταφύγει στην Όλλανδία. Η δεσποινίς Μπουσέ, νέα και όμορφη, αλλά και πολύ σεμνότερη, είχε προσληφθεί ως παιδαγωγός σε μια αριστοκρατική οικογένεια. Όταν άκουσε νά μ- λούν ή κυρίες που γνώριζε με θαυμασμό για τον κόμητα Τσέστερφιλντ, θυώσε και άρχισε νά λέγει ότι ήταν ένας έξε επαγγέλματος ξελογιστής και ότι μια φρόνημη γυναίκα δέν έπρεπε νάχη καμιά σχέση μαζί του.

Όπως είναι φυσικό, τά λόγια αυτά της δεσποινίδος Μπουσέ τά πήρε φορηθήκε ο Τσέστερφιλντ και άποφάσισε νά εκδικηθεί.

Την γνώρισε, σχετίστηκε στενά μαζί της, προσποιήθηκε ότι την είχε έρωτευθεί τρελλά, της ύποσχέθηκε ότι θα την παντρεύταν, ώπου ή δε- σποινίς Μπουσέ έγινε δική του. Ο Τσέστερφιλντ δέν κράτησε την ύπο- σχεσί του. Και σαν νά μην έφθανε αυτό, έμαθε ύστερα από λίγο ότι ο Τσέστερφιλντ την είχε κοροϊδέψει, ότι όχι μόνο δέν την αγαπούσε, αλλά και ότι είχε στοιχηματίσει πως θα την κατακτούσε.

Ντροπισμένη, απογοητευμένη, διωγμένη από τό σπίτι, όπου παρόμοια μαθήματα, ή δεσποινίς Μπουσέ αναγκάστηκε, μ' ένα άποράκι που άπο- κτήσε έντομηταξύ, νά φύγει από τη Χάγη. Πήγε και εγκαταστάθηκε σε μια λαϊκή σενονία του Λονδίνου, όπου έζησε μ' ένα έπίδομα, που της χορηγούσε ο Τσέστερφιλντ, έρημη και εγκαταλελειμένη, χωρίς νά σ- ναντηθεί ποτέ πειά με τον άνδρα που την είχε καταστρέψει. Αλλά, έ- στόσο, επειδή ήταν όμορφη, άνέθεσε ο Έναν έκακιστό ζωγράφο, τον Ροζάμπα, νά την ζωγραφίσει και τοποθέτησε τό πορτραίτο της, πλο- σισμένο μ' ένα θαυμάσιο χρυσό κάδρο, πάνω στη β- βλιοθήκη του. Ήταν ή μόνη τιμή που έκανε στην γυ- ναίκα, της οποίας είχε κηλιδώσει την τιμή...

Ο κόμης Τσέστερφιλντ δέν ήταν μονάχα δανδής και γόης, είχε και μια έξυπνάδα, που τοιμητούσε πο- ποτε σαν τό κεντρί της μέλλουσας.

Γιά μια κυρία, την όποιαν δέν χώνευε καθόλου, έ- γραψε τούς έξης σατιρικούς στίχους :

«Μόλις σηκώνεστε από τό κρεβάτι σας, ζητάτε τη ράπη σας. Φοβάστε την ψυχρότητα των πρωινών ώρών, γιατί τί στήθος σας είναι ήδη αρκετά παγερό!»

Σε μια ήθοσιού δέ, περίφημη για την έλάνη ζωής της, την δεσποινίδα Τσάντλετ, ή όποια του έλεγε μια μέρα :

—Τί κακός που είναι ο κόσμος ! Φαντασθήτε, πώς κόμης, πώς λένε για μένα ότι έχω γεννήσει δύο θέ- διμα !...

Ο κόμης Τσέστερφιλντ άπάντησε καυστικότητα :

—Δεσποινίς, δέν πιστεύω, παρά τό μου άρ' ότι λένε !...

Λίγο καιρό πριν πεθάνει, γέρος πειά και άρρωστος, είχε βγει μια μέρα νά κάνει περίπατο. Ήταν ή πρω- τη φορά που έβγαινε ύστερα από ένα χρόνο. Ένας φίλος του, που τον συνάντησε, τον ρώτησε πώς τό κατάφερε έτσι και άποφάσισε νά βγει έξω.

—Αγαπητέ μου, άποκρίθηκε ο Τσέστερφιλντ, κά- νω τίς γενικές δοκιμές για την κηδεία μου !...

Χιουμοριστής ως τό τέλος, συνέταξε και τη διαθή- κη του με τον πιο χιουμοριστικό τρόπο. Μεταξύ των ποσών που κληροδοτούσε σε διάφορα πρόσωπα, άφη- σε πεντακόσιες λίρες και στην δεσποινίδα Μπουσέ, όπως άμυγνίζ, έλεγε, του άδικήματος που της είχε κάνει. Μά ή δεσποινίς Μπουσέ βρήκε τη δωρεά α- νήκε.

Τη προσβλητική και την επέστρεψε πριν άόκη πεθάνει ο Τσέστερφιλντ. Τότε ο έτοιμοθάνατος χαμογέλασε και με φωνή σβασμένη είπε :

—Η γυναίκες πειράζονται για πράγματα, που ή ηλικία τους θέλει νά τις είχε κάνει από καιρό νά τάχουν ξεχάσει...

Έννοούσε την δεσποινίδα Μπουσέ, ή όποια δέν βοσκότανε πειά ότι στην τρίτη νεότητα...

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ένας επαρχιώτης στο μελόδρομα :

—Βρε αδελφέ, αυτά τά βιολιά (ή ορχήστρα) δέν μας άφήνουν ν' ά- κούσουμε τί λένε αυτοί οι χριστιανοί έκεπνάνο στη σηνή !...

—Τί ώραίο μπαστούνι ! Δέν μου τό χαρίζεις ;

—Αδύνατον. Είναι τό μπαστούνι με τό όποιον ο πεθερός μου έδωκε την πεθερά μου.

ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ ΣΚΙΤΣΑ

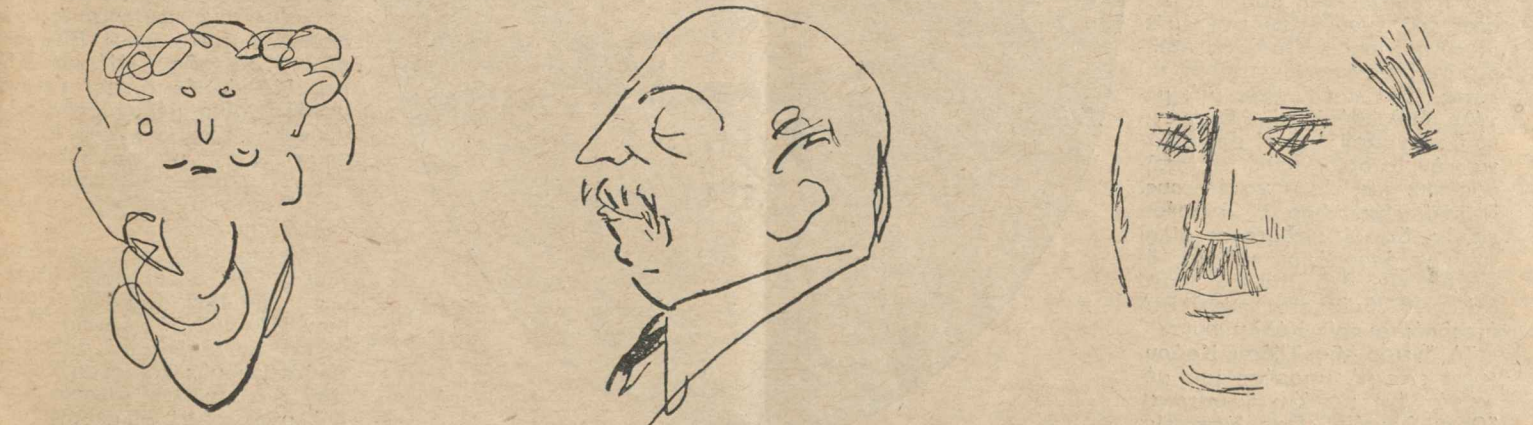
ΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ... ΜΕΓΑΛΟΙ ΖΩΓΡΑΦΟΙ!...

Ο γλύπτης κ. Μιχ. Τέμπρες, αυτοκιστάρισμα, ο αρχιτελός κ. Άλέξανδρος Φιλαδελφός, αυτοκιστάρισμα, και ο γλύπτης κ. Άντώνιος Σώχες, αυτοκιστάρισμα.

Ο στρατηγός κ. Θεόδωρος Πάγκαλος,ήρωικόν αυτοκιστάρισμα, ο διευθυντής της «Καθημερινής» κ. Γεώργιος Βλάχος, κομψόν αυτοκιστάρισμα, και ο ήθεποις κ. Γλυνές,βλεσυρδόν αυτοκιστάρισμα !...

Ο τώος ύπευργός της Ύγιεινής και Προνοίας κ. Άπέστολος Δοξιάδης, ...έξωφρενικόν αυτοκιστάρισμα, ο πρωθυπουργός κ. Παναγής Τσαλδάρης, σκίτσος τεύ...στρατηγού κ. Α. Παρασκευοπούλου, και ο ζωγράφος κ. Γουναρέπουλος, αυτοκιστάρισμα.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η "ΛΟΞΕΣ" ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ"

[Ένα αποκλειστικό άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου Jeanne Roudot για παράξενες μανιές των γοητών και των «βεντετών» της φιλμοβιογραφίας]

Ι «άστερες» του Χόλλυγουντ, όσο κι' αν δουλεύουν σκληρά στο κινηματογραφικό στούντιο από το πρωί ως το βράδυ, όσο κι' αν παραπονιούνται για την «ανυπόφορη» ζωή τους, έχουν ώριμες μέρες που χαίρονται μακάρια μία ευτυχισμένη τεμπελιά. Τέτοιες μέρες οι «άστερες» ξεκουράζονται: περνούν τις διακοπές τους. Ανάμεσα σε δυο φίλμ, βρίσκουν πάντα την ευκαιρία να παρατήσουν το στούντιο για ένα, δυο μήνες και ν' αφοσιωθούν με τρελλό πάθος στις μικρές και μεγάλες μανιές τους, στις εξωφρενικές ιδιοτροπίες τους, στην ικανοποίησή τους, γιατί έχουν κι' αυτοί τις δικές τους, όπως κάθε μεγάλος καλλιτέχνης ή κάθε άνθρωπος...

Ο Ραμόν Νοδάρο, παραδείγματος χάριν, ξεκουράζεται μ' έναν πολύ περίεργο τρόπο: δίνει μαθήματα πιάνου και φωνητικής μουσικής στα χαριτωμένα παιδιά των συναδέλφων του. Ο Ραμόν είναι ένας περίφημος «μουσικοδιδάσκαλος». Μή ξεχνάτε άλλωστε ότι το μοναδικό όνειρό του ήταν να γίνει μία μέρα μεγάλος μουσικός και μεγάλος άοιδος της όπερας. Γι' αυτό, μόλις θρή την ευκαιρία, είτε κατά τις διακοπές του, είτε ύστερ' από την εξαντλητική δουλειά του στούντιο, «καλλιεργεί» διαρκώς τη φωνή του κι' ετοιμάζεται για το μεγάλο «κονσέρτο» της ζωής του, που ίσως θα μείνει άπραγματοποίητο, όπως κάθε όμορφο και χιμαϊρικό όνειρο της ζωής μας...

Η Μαίρη Ντρέσλερ, η πιο ηλικιωμένη από τις «βεντέτες» της θόδνης, είναι συγγραφέας αίσθηματικών μυθιστορημάτων! Έργάζεται όμως τόσο πολύ στο στούντιο, ώστε δεν της μένει ποτέ αρκετός καιρός να γράψει το δεύτερο του δυνάμει της. Φαντασθήτε, ότι το πρώτο μυθιστόρημά της, που το τύπωσε το 1924, το είχε αρχίσει το 1918, κι' ότι το δεύτερο βιβλίο της κυκλοφόρησε μόλις αυτές τις μέρες. Η Μαίρη Ντρέσλερ ωστόσο δεν παραπονιέται, γιατί έχει την γνώμη, ότι τα καλά αίσθηματικά μυθιστορήματα δεν γράφονται βιαστικά, αλλά ύστερ' απ' ώριμη σκέψη και χιλιάδες δυο ύπολογισμούς...

Ας είναι! Αυτή η «λόξα» της ηλικιωμένης καλλιτέχνιδος, όχι μόνο δεν είναι επικίνδυνη, αλλά είναι και πολύ προσοδοφόρος. Έκτός από τα μυθιστορημάτα της, η Μαίρη Ντρέσλερ γράφει κι' ένα σωρό άρθρα στις «Αμερικανικές εφημερίδες για την γυναίκα» μόδα, για το νοικοκυριό και για τα ζητήματα της καρδιάς...

Ο Ουάλλας Μπέρν, όταν δεν έχει δουλειά στο στούντιο, αφοσιώνεται με πάθος στην...αεροπορία! Ο μεγάλος «άστερας» έχει πάρει δίπλωμα πιλότου κι' έχει δικό του ένα μεγάλο αεροπλάνο έξη θέσεων με το οποίο κάνει συχνές πτήσεις στις διάφορες πολιτείες. Οι επιβάτες του είναι πάντα φίλοι του ή συνάδελφοί του και φυσικά του έχουν απόλυτη εμπιστοσύνη, γιατί ο Ουάλλας Μπέρν είναι ένας πρώτης τάξεως πιλότος. Έπι πλέον έχει μία μεγάλη βιβλιοθήκη μ' ότι σχετικό έχει γραφή για τ' αεροπλάνα, την ιστορία τους, τις πτήσεις τους και τις μηχανές τους. Περιττό είναι τώρα ν' αναφέρω κανείς ότι οι καλύτεροι φίλοι του είναι αεροπόροι, κι' ότι, όταν δεν είναι στο στούντιο ή στο σπίτι του, βρίσκεται πάντα στο αεροδρόμιο του Χόλλυγουντ.

Το όνειρο της Τζόαν Κράουφορντ είναι να μπορέσει μία μέρα να γίνει μεγάλη γλύπτρια! Όταν, λοιπόν, έχει διακοπές, φοράει μία άσπρη μπλούζα και κλείνεται ώρες ολόκληρες μέσα στο «άτελιέ» της. Εκεί μέσα με το ξυμφο τολάντο πηφιάχνει χαριτωμένα προπλάσματα από πηλό, που προκαλούν τον θαυμασμό των συναδέλφων της. Η Τζόαν Κράουφορντ λιστα, έχει ακόμη μία περίεργη ιδιοτροπία αυτής της...ιδιοτροπίας της. Μεταχειρίζεται πάντα ως γλύπτρια ένα μόνο θέμα: το χορό! Όλα τ' αγαματάκια της παριστάνουν χορεύτριες διάφορες στάσεις. Η χορεύτρια αυτής επί πλέον της μοιάζει καταπληκτικά. Είναι τα όμοιά της! Η γοητευτική «βεντέτα» της θόδνης έχει ως μοντέλλο τον ίδιο τον εαυτό της. Τζόαν Κράουφορντ, λοιπόν, φτιάχνει διαρκώς το άγαλμα της Τζόαν Κράουφορντ!

Ο Ουίλλιαμ Χάινς έχει μανία με τα παλιά έργα τέχνης «άστερες» τον λένε: «Χαίινς ο αρχαιοπώλης». Και δεν είναι άδικο. Ο Χάινς ξέρει με κάθε λεπτομέρεια όλα τα στάλ, όλους τους παλιούς ζωγράφους και την τεχντροπία τους, όλες τις παλιές και πολύτιμες πορσελάνες και μπορεί άμεσα να πεί αν ένα έργο τέχνης είναι αυθεντικό ή απ'...δεύτερο χέρι. Αυτό το πάθος του Ουίλλιαμ Χάινς στην αρχή ήταν για τον μια απλή διασκέδαση. Σιγά-σιγά όμως, από απορρόπηση τόσο, ώστε ο Αμερικανός καλλιτέχνης έφτασε στο σημείο ν' νοιζή ένα από τα πιο μεγάλα και πιο πλούσια...παλαιολογικά του Χόλλυγουντ.

Όσο τώρα για την κοινή «λόξα» των αδελφών Μπάρνερ, του Λιονέλ και του Τζών, θα την ξέρετε ασφαλώς. Κι' οι δυο τους ασχολούνται με τη ζωγραφική, μ' δεν έχουν πιασει τους στο χέρι πινέλλο. Ξέρετε δέ γιατί; Γιατί τόσο ο Λιονέλ όσο κι' ο Τζών, αγαπούν με πάθος την ελαιογραφία!

Ο Τζών Τζιλμπερτ είναι μακρινός φίλος. Ξέρει απ' έλ, όλες τις γενεαλογίες των καθαροαίμων άλγων της Αμερικής κι' ενδιαφέρεται για ό,τι γράφεται για τις κόρες. Τ' άσπρη του είναι ν' αποκτήσει κι' αυτός έναν δικό του «σταύλο» με μερικά καθαρόαιμα κι' έχει κίολας ένα, τον περίφημο «Σουίτς II», ένα Αγγλικό άλογο...αριστοκρατικής ράτσας, που έχει πάρει δυο πρώτα θραύειά στις κόρες του λόρδ «Αντίλες», άγαπημένους «αρτενάρ» της Γκρέτας Γκάρμπο, άσπρος, δέ βρίσκεται σήμερα σε άνηρη οικονομική κατάσταση για να έ καταστήσει στη θύλα του ένα τόσο πολυέρο «σταύλο», όπως είναι τ' όνειρό του. Τι κάνει λοιπόν; Περνάει τις διακοπές του προγυμνάζοντας τον «Σουίτς II», το καθαρόαιμο άλογο που για να κερδίσει το Γκράν-Πρι του Χόλλυγουντ...

Η Νόρμα Σήρερ, έκτός από τις χρηματιστηριακές υποθέσεις της, με τις οποίες άσχολείται διαρκώς κι' όταν ακόμη «κινείται» στο στούντιο, έχει και μ' άλλη περίφημη «λόξα»: σχεδίζει ζει φιγουρίνια!

Ο «άστερας» των ποικίλων και των δακτυλογράφων, είναι μία από τις «βασιλίσσες» της κομψότητας του Χόλλυγουντ. Η πρωτότυπος τουαλέττας της τόσο στην θόδνη, όσο και στην ιδιωτική της ζωή, θαυμάζεται απ' όλο τον κόσμο και περισσότερο από τους ειδικούς της το «σίκ» τους και για τις «ροχες γραμμές τους! Είναι το περίεργο δέ, πως η Νόρμα Σήρερ δεν άνοιξε ακόμη κανένα μεγάλο όικο μόδας στην ούπολη. Έχει ένα τόσο επιρρηματικό πνεύμα, που θ' άνηταν άλλη μία φορά θαύμαστη μ' αυτό το δεύτερο έπιγελμά της.

Την πιο περίεργη, άσπρη «λόξα» απ' όλους τους «άστερες», την έχει ασφαλώς η Μαίρη Ντάβις. Η «εαυθία» της τέττα άσολείται με πάθος την άνοχομία και φυσικά έπι την πιο όμορφη «σέρρα» του Χόλλυγουντ. Η φίλες της νουν έκθαμδες μπροστά στα νέζικα δεινράκια της, όταν

Η γλυκαία σάρ της «Μέτρο-Γκόλντμιν-Μάγιερ» Μάρνη Ο' Σούλλιβαν

Μεξικανικούς κάκτους της και στα σπάνια είδη των όρχεωνιδών της, που τα έχει φέρει από τις Άντιλλες και από τα νησιά της Ωκεανίας.

Ο Κλάρκ Γκέμπλ είναι αξιοθαύμαστος... σκοπευτής! Έχει τρελλό πάθος για τα πιστόλια και η ασύγκριτη σκοπευτική δεινότητά του κάνει όλες τις όμορφες γυναίκες του Χόλλυγουντ ν' ανατριχιάζουν από το φόβο τους... Ο Κλάρκ Γκέμπλ δεν συγχωρεί ποτέ του μία άπιστία! Μέχρι σήμερα όσοςσος καμιά φίλη του δεν τόλμωσε να τον άπατήσει κι' έτσι δεν ξέρουμε αν ο «διάδοχος του Βαλεντίνο» θ' άφταν ίκανός να γίνει ήρωας ενός έρωτικού δράματος στην πραγματικότητα πειά κι' όχι μόνο στην θόδνη... Ο μεγάλος «άστερας» λοιπόν έχει μια περίφημη συλλογή από πιστόλια κάθε παληού και καινούργιου συστήματος, άνάμεσα στα όποια βρίσκονται και μερικά «ιστορικά» πιστόλια «γκάγκωστερς», όπως ένα από τα πιστόλια του Τζάκ Ντάιμοντ.

Η Μάρνη Ο' Σούλλιβαν έχει μία πολύ πρωτότυπη «λόξα». Άσολείται διαρκώς με τις «θιταμίνες», τα «φυσικά κολλυντικά», όπως τις λέει. Η «αρτενάρ» του Τζόνν Βαίρμολλερ ξεπρνάει κι' αυτήν ακόμη την Άντια Πάιητς, τον πιο φιλάθλο «άστερα» του Χόλλυγουντ, στις γνώσεις της «διαιτητικής». Είναι ένα είδος «γιατρού» της όμορφιάς και γι' αυτό άκριώς όλες η «βεντέτες» καταφεύγουν στις συμβουλές της Μάρνη Ο' Σούλλιβαν, της παράξενης Ιρλανδής καλλιτέχνιδος, όταν θέλουν να τονίσουν τις γραμμές του σώματός τους ή να ζωηρέσουν το χρώμα του προσώπου τους. Η Μάρνη Ο' Σούλλιβαν είναι η πιο επικίνδυνη αντίπαλος των Ινστιτούτων Καλλόνης του Χόλλυγουντ...

Έλος, η Τζίν Χάρλοου είναι ο μόνος από τους «άστερες» που ξεκουράζεται στ' όληθεια ή μάλλον που δεν ξεκουράζεται έιόλου, γιατί έχει μία άπερίγραπτη μανία με το...μπόξ!

Η «βεντέτα» με τα πλατινένια μαλλιά, έχει έναν περίφημο δάσκαλο, τον ποτασθητή της πυγμαχίας Τόμμου Μάκ Λάρντον και περνάει πάντα τις διακοπές της μ' έ-ξαντλητικές προπονήσεις στο μπόξ, διοργανώνοντας μάλιστα και μικρά φιλικά μάτς με την Άντια Πάιητς και την Τζόαν Μπλόντελ.

Όπως βλέπετε, λοιπόν, κι' οι «άστερες» του Χόλλυγουντ έχουν τις «λόξες» τους, όπως κάθε μεγάλος καλλιτέχνης ή κάθε άνθρωπος...

JEANNE ROUDOT

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Άφου του έδωσε την πεντάρα, ο φιλοσπλαχνος κύριος, ρώτησε το ζητιάνο:

—Είσαι τυφλός έκ γενετής;

Και δ...τυφλός ζητιάνος, άφου τσέπωσε την πεντάρα, άπαντά:

—Όχι, κύριε, είμαι τυφλός... έξ επαγγέλματος!

—Επιασεσ ποτέ τον σύζυγό σου να έργολαβή;

—Μά έγώ... με την έργολαβία τον έπιασα!

Στο δρόμο:

Ο διαβάτης—Καύμενε, θά σοδ κάνη κακό θέθαια να ζητάς έλεημοσύνη, έ;

Ο τυφλός.—Τί να κάνω; Δεν θγαζώ απ' το έπάγγελμά μου άρκετά.

Ο διαβάτης.—Τί έπάγγελμα κάνεις;

Ο τυφλός.—Επιδιρθώνω ρολόγια!

Γιατί άργεις όταν άκούς το κουδούνι;

—Είνε ή συνήθειά μου, κύριε!

—Τί θές να πής;

—Μά, δεν σάς είπα πως ήμουν πρίν υπάλληλος...του Τηλεφω-νικού Κέντρου;!

Σκέψης υπάλληλος:

—Πρέπει επιτέλους, να πάρω τη σύνταξί μου. Κοιμάται κανείς καλύτερα στο σπίτι του, παρά στο γραφεσίο!...

Μία θλιβερή άνάμνησις:

—Αυτές ή τρίχες που έχετε στο μενταγιόν σας, είναι ένθμιο, κυρία;

—Μάλιστα, είναι τοδ άνδρός μου.

—Ο άνδρας σας ζή;

—Ναι, μά ή τρίχες του έχουν πέσει πρό πολλού!

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η Ε' ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ",

Οι κερδίσαντες άριθμοί και τα δώρα

Στις 5 μ.μ. της περασμένης Τετάρτης 27 Δεκεμβρίου έγιναν εις τα Γραφεία μας ή Ε' κλήρωσις διά την διανομήν των δώρων του Έβδομαδιαίου Λαχείου του «Μπουκέτου», παρισταμένων των λογίων και δημοσιογράφων κ. κ. Κλ. Παράσχου, Κ. Σταματοπούλου, Ι. Κότσινα, των άναγνωστών μας κ. κ. Δημ. Σούτση, Γ. Μαμάτση, Μιχ. Λαμπροπούλου, κλπ.

Από την κληρωτίδα, εις την όποιαν είχαν τεθή όλοι οι άριθμοί οι δημοσιευθέντες εις τα φύλλα του «Μπουκέτου», άνεσθέρησαν από την μαρούσαν Στέλλαν Άστέρη οι κάτωθι άριθμοί :

Ο α' άριθμός 15602 ο οποίος κερδίζει δραχ. 500, ο β' άριθμός 43561 ο οποίος κερδίζει δραχ. 150, ο γ' άριθμός 13765 ο οποίος κερδίζει δραχ. 100, ο δ' άριθμός 678 ο οποίος κερδίζει δραχ. 50, ο ε' άριθμός 27741 ο οποίος κερδίζει δραχ. 50, ο σ' άριθμός 49743 ο οποίος κερδίζει δραχ. 50, ο ζ' άριθμός 48166 ο οποίος κερδίζει δραχ. 50 και ο η' άριθμός 4101 ο οποίος κερδίζει δραχ. 50.

Επίσης πάντες οι άριθμοί, οι λήγοντες εις 02 (ήτοι εις τα δύο τελευταία ψηφία του πρώτου άριθμού 15602), κερδίζουν από ένα Ημερολόγιον του «Μπουκέτου» της άρσευείας των.

Οι άναγνώσται μας, οι έχοντες φύλλα με τους άνωτέρω άριθμούς, πρέπει να τα φέρουν εις τα Γραφεία μας, διά να πάρουν τα δώρα των, έχοντες μαζί των και δελτίον ταυτότητας.

Όσοι εκ των επαρχιών κερδίζουν χρηματικά ποσά, πρέπει να μάς άποστείλουν τα δελτία, των όποιων οι άριθμοί κερδίζουν, και θά λάβουν τα δώρα των.

Η Σ' κλήρωσις του Έβδομαδιαίου Λαχείου του «Μπουκέτου» θά γίνει και πάλιν εις τα Γραφεία μας (Λέκα 7) την 5 μ.μ. της Τετάρτης 3 Ιανουαρίου. Όσοι έπιθυμούν, δύνανται να παρερρθούν εις αυτήν.

Επίσης όσοι εκ των άναγνωστών των επαρχιών κερδίζουν βιβλία, πρέπει να μάς στείλουν τα σχετικά δελτία με τους κερδίζοντας άριθμούς, άναγράφοντας έπι του δελτίου και το όνομά των καθαρά. Θά παραλάβουν δέ τα βιβλία των από τα Ύποτροκτορεία της επαρχίας των, εις τα όποια θ' άποσταλή — έπι τούτω — μετά σχετικού καταλόγου, και έπεξηγηματική εγκύκλιος.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Κατά τας τελευταίας κληρώσεις του Έβδομαδιαίου Λαχείου «Μπουκέτου» — «Οικογενείας», έκέρδισαν οι κάτωθι άναγνώσται μας :

Του «Μπουκέτου».—Οι κ. κ. Δημ. Σαροής Χαλάνδρι, Κώστας Παπαφώτης Άρτα, Ι. Χίνος Δερβένιον (Κορινθίας) άνά έν Ημερολόγιον του «Μπουκέτου».

Οι κ. κ. Θ. Παπαργυρίου Καστοριά, και Π. Κανάκης Σύρος, άνά έν αντίτι-πον του μυθιστορήματος του Ρ. Στήνεσον «Ο Δόκτωρ Τζένι» — Ο

άνθρωπος με τη διπλή ζωή.

Οι κ. κ. Α. Μπάλλης Πειραιεύς, Σ. Παπαδημητρίου Τζαβέλλα 94

Πειραιεύς, Α. Χριστόπουλος Κονσταντινούπολις, Δημ. Άγγελόπουλος

Τραπεζα Έλλάδος Πάτρας, Μ. Τσούγκρης Χανιά Κρήτης, Α. Λαζα-ρίδης Ίπποκράτους 120 Ένταθα, Ζήκος Άρ. Γιώσης Πρέβεζα, άνά έν

αντίτιπον του μυθιστορήματος της Γκρεβίλ «Η Σόνια».

Της «Οικογενείας».—Οι κ. κ. Θ. Δημητρίου Ίπποδαμίου 5 Ά-

θήναι, Τσακοπούλου τέγμα Πατησίων 127 Άθήναι, Άγγ. Χρυσόγος

Πειραιεύς, Στ. Μπενάκης Κοντινλή Θεσσαλονίκη, Σωτ. Γκιζας Κα-

λαμιώτων 14β Άθήναι, Ντίνα Άντωνάτου Τεοφαντών 12 Άθήναι,

Κωνστ. Κλεμαντάκης Πραξιτέλους 9 Άθήναι, Α. Καραγιάννης Σα-

λαμιάς, Ίφιγένεια Κυφονίδου Πόντου 5 Άθήναι, Δημ. Κοντογιάννης

Γ' Σεπτεμβρίου 15 Άθήναι, Π. Κομνηντζής Άριστοτέλους 3 Άθήναι,

Μαρίνα Βουρδαζά Ν. Φιλαδέλφεια Άθήναι, άνά έν αντίτιπον του μυ-

θιστορήματος του Όνοριού Μπαλζάκ «Η Πληγωμένη Καρδιά».

Επίσης οι κ.κ. Ι. Σουσσός Κηφισιά, Σπ. Μιχαηλίδης Μενελίου 11

Καλλιθέα, Στέργιος Στεργίου Χαροκόπου, Α. Μπαμπολάκης Χανιά,

Άρρ. Καλετσοπούλου Έπιμ. Μπενάκη 8 Άθήναι, Κ. Μαιτασιώτης Ά-

γίων Πάντων 22 Καλλιθέα, Χρ. Μαρμάς Φωτομάρα 42 Άθήναι, Ένρ.

Τακίδης Τούμα Θεσσαλονίκη, άνά έν αντίτιπον του μυθιστορήματος

του Ίουλιόν Βέρν «Η Σφιγγή των Πάγων».

Οι κ.κ. Στέλ. Μαλαμάκης Βόλος, Ν. Δημόπουλος Αίγιον, Κατίνα

Βράβλα Πάρονθος 32 Πειραιεύς, άνά έν αντίτιπον του μυθιστορήμα-

τος δ «Κατετάν Βρυκόλακας».

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ Η. WATSON

ΤΟ ΜΕΤΑΞΩΤΟ ΓΟΒΑΚΙ

(Πρωτοχρονιάτικο Διήγημα)

—Πάρε με, πάρε με μαζί σου!...

Είμαστε πέντε αδέρφια, από πέντε χρόνων ως δεκαέξι, και φαντάζεστε πως παρ' όλη την καλή μου θέληση — ήμουν η μεγαλύτερη — δύσκολα κατώρθωνα να συγκατατήσω τ' αδελφάκια μου για να μη κάνουν αταξίες και κουράσουν τους δυο γέροντες.

Για να μās διασκεδάσει, ή για να μās έδειχνε ένα σωρό περιεργα πράγματα, που είχε στο σαλόνι, ενθάρρυνε από τα μακρινά ταξείδια, που είχε κάνει στα νεύρα της με τον παππού.

Κάθε τί που μās έδειχνε, είχε την ιστορία του, εύθυμη, συγκινητική ή τραγική. Μονάχα για ένα μεταξωτό γοβάκι, που ύψιρχε μέσα σε μια βιτρίνα, δεν μās είχε πει τίποτε άξιωμα.

Έκείνη την παραμονή της Πρωτοχρονιάς, μόλις βράδυνσε και καθήσαμε γύρω της, περιεργία ν' ακούσουμε κανένα άλλο ανέκδοτο της ζωής της, πήρα το θάρρος να την ρωτήσω, δείχνοντάς της το γοβάκι: — Γιατί, το γοβάκι αυτό, που βλέπω μέσα στη βιτρίνα, θα έχω ασφαλώς την ιστορία του. Γιατί δεν μās την είπατε ποτέ;

— Δεν δυσκολεύομαι να σου την πω, μικρούλα μου, μωό άπάντησε ή γιαγιά με τό γλυκό χαμόγελό της.

Και με φανερή συγκίνηση, άρχισε να διηγείται:

— Ο πατέρας μου ήταν άξιωματικός στο στράτευμα των Ινδιών, όπου έζησε τα περισσότερα χρόνια της ζωής του. Είχε γνωρίσει εκεί με τις οικογένειες των άλλων άξιωματικών κι' είχε παντρευτεί με την κόρη του συνταγματάρχου του. Τό νεαρό ζεύγος ζούσε εντυχιμένως και απέκτησε τέσσερα παιδιά. Έπειδή τό κοριτσάκι τους ήταν ντελικάτο και είχε πρόωρο ανάπτυξι, οι γονείς του φοβήθηκαν για την υγεία του και αποφάσισαν να τό κλείσουν σ' ένα σχολείο στην Άγγλία, όπου να μεγαλώσει και να μορφωθεί. Διότι έβλεπαν λοιπόν ένα από τα καλύτερα παιδαγωγεία στη μικρή πόλη του Μάιδστον, στο Κέντ, κι' εμπιστευτήκαν τό παιδί τους στις δυο διευθύντριες του σχολείου, δυο καθώς πρέπει γεροντοκόρες.

— Τα χρόνια περνούσαν γρήγορα... Τό κοριτσάκι τελείωσε τις σπουδές του, είχε γίνει μιά γερή κοπέλλα και με λαχτάρα περίμενε να πάνε οι γονείς της να την πάρουν.

— Αλλά διάφορα δυσάρεστα περιστατικά, ανάγκασαν τους γονείς της ν' αναβάλουν διαρκώς τό ταξίδι τους. Η νέα ήταν πια δεκαεπτά χρόνων — μεγάλη ήλικία για μιά κόρη στα χρόνια εκείνα — και ή δυο διευθύντριες δεν ήξεραν τί να κάνουν!...

— Έφθασαν ή διακοπές των Χριστουγέννων. Όλα τα κορίτσια είχαν φύγει, για να περάσουν τις γιορτές με τους γονείς τους και μόνο ή Λύδια είχε μείνει στο σχολείο.

— Λίγες μέρες προητέρω, ή δυο διευθύντριες είχαν λάβει μιά πρόσκληση από την Κοινότητα της πόλεως για ένα φιλικότατο χορό, που θα δινόταν την παραμονή της Πρωτοχρονιάς. Η δυο γεροντοκόρες σκέφτηκαν και μελέτησαν πολύ τό ζήτημα. Τέλος αποφάσισαν να πάνε στο χορό και να πάρουν την Λύδια μαζί τους.

— Είπε κοίμα, είπαν, να στερηθώ αυτή ή νέα μιά αθώα διασκέδασι της ήλικίας της.

— Η Λύδια τρελλανόταν για χορό και για μουσική. Μόλις τέκονσε λοι-

πόν αυτό, δεν ήξερε πως να συγκαταστή τη χαρά της...

— Την ώραμένη βραδεία ή Λύδια, ντυμένη μ' ένα όμορφο άππο μωταξωτό φορεματάκι, με άσσορτί λευκά γοβάκια και με μιά γαλάζια καρδέλλα στα καλοχτενισμένα μαλλιά της, ξεκίνησε για τό χορό, με τις δυο γεροντοκόρες.

— Η Λύδια χόρευε με τον πρόεδρο της Κοινότητας κι' αυτές της στήσανε κατόπιν έναν νεαρό γιατρό, γιού ενός φίλου του φαρμακοποιού. Από εκείνη τη στιγμή οι δυο νέοι χόρευαν διαρκώς μαζί και φανότανσαν ενθουσιασμένοι ό ένας με τον άλλον.

— Η γεροντοκόρες σκανδαλίστηκαν για τη φανερή αυτή προτίμηση, φοβήθηκαν για τις συνέπειες που μπορούσε ναχη αυτή ή γνωριμία και σε μιά στιγμή που ή Λύδια περνούσε κοντά τους, της είπαν πως ήταν ώρα να φύγουν πια.

— Κάνανε άσχημα που ήλθαμε, είπε ή μιά αδελφή στην άλλη. Πάρε τώρα να λάβουμε τα μέτρα μας, να μη συναντηθούν πια!...

— Η Λύδια άκουσε την παρατήρησι της διευθύντριας του σχολείου και από κείνη τη στιγμή δεν σκεφτόταν άλλο, παρά πως... να συναντήσει πάλι με τον νέο.

— Ακούσατε τι είπαν; ρώτησε τον γιατρό.

— Να! άποκρίθηκε ο νέος. Μά εγώ έννοω να ιδωθώμε πάλι. Άλλά πως;

— Άν τό λέτε αυτό με την καρδιά σας... τότε, άκούστε με... Την ώρα που θα φύγω, ψάξτε... και να φροντίσετε να μωφ φέρετε εκεί που θα βρήςτε. Μόνο πρέπει να έμεινε να μωφ τό δώσετε έμένα της ίδιας... Μωφ τό ύπόσχεσθε;

— Να! είπε ο νέος με συγκίνηση.

— Οι δυο νέοι αντάλλαξαν ένα βλέμμα γεμάτο ύποσχέσεις και χωρίστηκαν. Η Λύδια έφυγε με τις δυο γεροντοκόρες κι' ο νεαρός γιατρός που τις παρακολούθουσε από μακριά, έσκυψε σε λίγο και σήκωσε ένα λευκό μεταξωτό γοβάκι. Τό έφερε στα χείλη του και κατόπιν τό έφίλη με προσεκτικά στην τσέπη του, στο μέρος της καρδιάς του.

— Την άλλη μέρα πήγε στο σχολείο. Ζήτησε να ιδή την διευθύντρια και την παρακάλεσε να του επιτρέψη να ιδή την Λύδια, για τις δώσις καί που είχε χάσει τό προηγούμενο βράδυ στο χορό.

— Αποφύγαι, άποκρίθηκε αυστηρά ή γεροντοκόρη, μά είνε αδύνατο να σας επιτρέψω να ιδήτε την μαθητριά μου. Μπορείτε να μωφ δώσετε αυτό που βρήκατε και θα της τό επιστρέψω.

— Θέλοντας και μη ή γιατρός, αναγκάστηκε να δώσει τό γοβάκι. Κατάληκτες ή δυο γεροντοκόρες τό πήραν και τό άναγνώρισαν. Τόν έπαιζαν και ο άτυχής νέος αναγκάστηκε να φύγη, χωρίς να μωφ χαρίστηκαν και ο άτυχής νέος αναγκάστηκε να φύγη, χωρίς να μωφ ορέση να ιδή την Λύδια. Θλιμένος, μά έξροντας τί να κάνει, ο νεαρός έρωτευμένος περπατούσε σullenισμένος, ακολουθώντας τό μονοπάτι που τόιχο του σχολείου. Σαφώς άκουσε ένα θρόισμα άνεμος στα φυλλώματα των δένδρων κι' ένα έντικείμενο έπεσε μπροστά στα πόδια του. Κατάληκτος ο νέος τό πήρε, και είδε πως ήταν τό λευκό γοβάκι της Λύδιας, μ' ένα μικρό σημείωμα, καρφωμένο πάνω. Τό ξεδίπλωσε και διάβασε:

«Άδριο τέτοια ώρα ή μικρή πόρτα πού κήπου θα είνε άνοιχτή».

— Όπως φαντάζεσε, ο νέος πήρε την έπομένη και στάθηκε κοντά στην πόρτα του κήπου. Η Λύδια δεν έβγινε να φανή κι' από κείνη την μέρα οι δυο νέοι συναντιόντουσαν πικτικά. Άλλά μιά μέρα, όταν ή Λύδια θέλησε να ξαναμνηστών στο πο, βρήκε την πόρτα κλειδωμένη. Άνυποκτος ο περιολόγης, την έβγαλει κλειδί έξω.

— Τώρα, φώναζε ή Λύδια τριούνη μένη, τί θα γίνει;

— Πρέπει να γυρίσει από τη μεγάλη εισοδα, άπάντησε ο νέος στενωχωρημένος. Γιατί θα περάσουν πολλές μέρες, ώπου να έλθη ή άπάντησι των γονέων σου στο γοβάκι που τους έγραφα.

— Μά ή Λύδια δεν ήθελε να τό κοιτά.

— Δεν τολμώ! Όχι! όχι! να πάω. Πάρε με μαζί σου! Δεν μωφ ρω πια να γυρίσω και να μωφ κλεισμένη στο σχολείο!...

— Μάταια ο νέος προσπαθούσε να την πείσει πως αυτό δεν μπορούσε να γίνει. Η Λύδια έπαινε τόσο πολύ

Χόρευε με τό γιού του φαρμακοποιού...

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

ΤΖΑΚ Ο ΑΝΤΕΡΟΒΓΑΛΤΗΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου και τέλος)

Βοηθός του Σέρλοκ Χόλμς, γρήγορος σαν αστραπή, έφτασε σε μιά στιγμή μπροστά στην άνοιγμένη πόρτα του άμαξιού, απ' την οποία κατέβαινε ή Ρουθ Φίτζεραλντ. Κι' άφου της έκανε μιά υπόκλιση, της ψιθύρισε:

— Κυρία, σας έξορκίζω να μ' άκολουθήσετε! Έλάτε γρήγορα μαζί μου!... Άλλοίμονο άν θραδύνουμε έστω και μιά στιγμή!...

Η κυρία Ρουθ Φίτζεραλντ κυττάζοντας κατάπληκτη τόν συμπαθητικώτατο άγνωστο σ' αυτήν νέο, από της μιλούσε έτσι, του άποκρίθηκε:

— Δεν σας καταλαβαίνω, κύριε!... Τί θέλετε να πής;... Ποιός είστε;

— Σας παρακολουθεί ο σύζυγός σας, κυρία! της άπάντησε ο Χάρρυ. Ο κύριος Φίτζεραλντ τά ξέρει όλα!... Άν δεν έρθετε μαζί μου, θα είνε τρομερό τό τέλος σας!... Ο σύζυγός σας είνε έξω φρενών!...

— Θεέ μου!... Τά ξέρει, είπατε, όλα;... ψιθύρισε τρέμοντας ή άμορφη κυρία.

— Όλα, κυρία!... Ξέρει πως θα συναντηθήςτε άπόψε με τόν λογαρό Θέμψον! Κ' ύπάρχει φόβος να έρθη έδώ, από στιγμή σε στιγμή! Μη διστάσετε λοιπόν να μωφ δείξετε έμπιστοσύνη! Σας έξορκίζω σ' ό,τι έχετε ιερότερο, κυρία, άκολουθήστε με και σας δίνω τόν λόγο μου πως θα σας σώσω άπ' τό τρομερό κι' άγριο μίσος του συζύγου σας!...

Τά λόγια αυτά του Χάρρυ, δεν ήσαν δυνατόν παρά να επιτύχουν τό αποτέλεσμα που έπείδακε. Ο τόνος με τόν όποιο είπωθήκανε, ήσαν ειλικρινής κι' επιβλητικός συγχρόνως. Αυτό έπέδρασε πολύ στην ευαίσθητη ψυχή της κυρίας Ρουθ. Άλλά δεν ήταν μονάχα αυτή ή αίτια, που ή διατυχημένη γυναίκα έπνιξε κάθε δισταγμό μέσα της. Η Ρουθ Φίτζεραλντ είχε νωπή ακόμα την έντύπωση της θάρραρης σκηνης, που γίνηκε πρό όλίγου μέσα στο σπουδαστήριο του συζύγου της. Άποφάσισε, λοιπόν, να άκολουθήσει τόν Χάρρυ Ταρν.

— Κύριε, του είπε με τρεμάμενη φωνή, πιστεύω να μην μετανιώσω που θα σας άκολουθήσω!... Δεν σας ξέρω ποιός είστε. Κι' όμως τό παρυσιαστικό σας κι' ο τόνος της φωνής σας μωφ έπιθάλουν να σας έμπιστευθώ! Λοιπόν, είμαι έτοιμη να σας άκολουθήσω!...

— Έδωραστό για την τιμή που μωφ κάνετε, κυρία! της ψιθύρισε τότε ο νεαρός άστυνομικός, κατασυγκινημένος. Σας θεοβάλω, ότι δεν θα μετανιώσετε, που με θεωρήσατε άξιο της έμπιστοσύνης σας!

Και προτείνοντάς της τό μπράτσο του, πρόσθεσε:

— Έλάτε!... Είνε τρομερά έπικίνδυνο να χάνουμε τόν καιρό μας!...

Η κυρία Ρουθ στηρίχτηκε στο μπράτσο του άγνωστου της νέου και στρίβανε στη στροφή του δρόμου. Ο μετεφιεμένος δέ γυναίκα Σέρλοκ Χόλμς, άφησε τότε την πόρτα όπου κρυφτή και με μικρά γυναικεία θήματα προχώρησε προς τ' άμαξί της Ρουθ. Μπαίνοντας μέσα σ' αυτό, είπε στον άμαξά, μ' άλαμμένη φωνή:

— Μην ξεκινήσης! Θα περιμένουμε λίγην ώρα και μετά θα φύγουμε!...

— Όπως θέλετε, κυρία!... του άπάντησε ο άγαθος άμαξάς.

ώστε στο τέλος ο νέος ήποχώρησε. Την πήρε μαζί του, την παρουσίασε στους γονείς του και τους είπε:

— Δέξου και περιποιησου την άρραβωνιαστικιά μου, καλή μου μητέρα, ώπου να νάρθουν οι γονείς της και να μωφ έρω να την πάρω γυναίκα μου.

— Λέγοντας τά λόγια αυτά ο νέος, φίλησε την Λύδια κι' έφυγε από τό σπίτι!...

— Έτσι τελειώνει ή ιστορία, γιαγιά; ρώτησαν τά παιδιά. — Μετά λίγες μέρες, έξακολουθούσε ή γιαγιά με συγκίνηση, οι γονείς της Λύδιας έφθασαν στην Άγγλία. Ζήτησαν πληροφορίες για τόν νεαρό γιατρό και με όλη τους την καρδιά έδωσαν την κόρη τους στον έρωτευμένο νέο. Ο γάμος έγινε με κάθε έπαισημότητα και μεταξύ των καλεσμένων ήσαν φυσικά και ή δυο καλές γεροντοκόρες...

— Λοιπόν, δεν την έλεγε! είπαν τά παιδιά με άπορησμένα.

— Όχι, παιδιά μου, ο νέος αυτός φέβηκε τίμια, όπως πρέπει να φέρεται κάθε νέος. Περιττό να προσέσω πως έζησαν εντυχιμένοι!...

— Όστε ή Λύδια ήταν!...

— Εγώ, παιδιά μου, και ο έρωτευμένος νέος ήσαν ο παππούς σας! Τά παιδιά κίτταξαν με άπορία τόν γέρο, που έξακολουθούσε να κενίη ήζονα την πίπα του. Κατόπιν ένα- ένα τόν πλησίονσαν και, φιλώντας με σεβασμό τό χέρι του, ψιθύρισαν:

— Καλήνυχτα, παππού, και καλή Πρωτοχρονιά!...

νομίζοντας ότι μιλούσε στην κυρία, την όποια είχε μεταφέρει πριν από λίγες στιγμές.

Κι' όταν άκουσε να κλείνη ή πόρτα του άμαξιού, ψιθύρισε: — Παράδειση γυναίκα, μά την άλήθεια! Δεν πέρασε ένα λεπτό πουφυγε μαζί με τό φίλο της και πάλι ξανάφθε. Άλλά έξασα πως στον έρωτα όλα μπερδεύονται σαν τά μαλλιά της τρελλής!... Θα περιμένουμε, λέει, λίγο!... Ποιός ξέρει όμως άν δεν άργήση κι' ολόκληρη ώρα νάρθη ο λεγάμενος... Άς άνάψω, λοιπόν, την πίπα μου κι' άς άφήσω τόν κόσμο να κάνει ό,τι θέλει ή καρδιά του.

Και θγαζοντας την κανοσακκούλα του, άρχισε να γεμίζει την πίπα του.

Ο Σέρλοκ Χόλμς έντωμεταξύ δεν κάθισε ούτε στιγμή ήσυχος. Είχε κατεβάσει τό τζάμι της πόρτας του άμαξιού, που ήταν προς τό πεζοδρόμιο και κίτταζε με προσοχή άπάνω-κάτω. Άέσφανα, θλέποντας νάρχεται προς τό άμάξι ένας γενειοφόρος κουρελιάρης, ψιθύρισε:

— Αύτός είνε!...

Κι' άμέσως έγχε από τ' άμάξι κι' άρχισε να θαδίζει σαν γυναίκα.

Σε λίγες στιγμές, ο άλήτης με την γενειάδα πλησίασε. Τότε ο Σέρλοκ Χόλμς γύρισε σκοπίμως και τόν κίτταξε.

Ο γενειοφόρος άλήτης, που δεν ήταν άλλος άπ' τόν δόκτορα Φίτζεραλντ μεταμφιεσμένο, μόλις είδε τό πρόσωπο του μεταμφιεσμένου άστυνομικού, έμεινε για μιά στιγμή άκίνητος, με γουρλωμένα μάτια, τραυλίζοντας:

— Η γυναίκα μου!... Η Ρουθ!... Πρέπει να πεθάνη!...

Κι' άμέσως ρίχτηκε σαν άγριμύ άπάνω στον άστυνομικό και τόν άρπαξε άπ' τόν λαιμό ούρλιάζοντας:

— Θα σου ρουφήξω τό αίμα, άθλί!...

Η δύναμι του Φίτζεραλντ δεν ήταν τυχαία. Ο Σέρλοκ Χόλμς τά χρειάστηκε. Μόλις μπόρεσε να κρατηθώ στα πόδια του.

— Θα πέ σκοτώσω, άτιμη!... μούγκρισε πάλι ο Φίτζεραλντ, καταφέροντας τό χειρουργικό του μανζιρί στην κοιλιά του Σέρλοκ Χόλμς.

Ένα άπαίσιο τριζοβόλημα άκούστηκε τότε και τό μαχαίρι έξέφυγε άπ' τό χέρι του κακούργου. Ο θώρακας του Σέρλοκ Χόλμς είχε κά- νει περίσπια την δουλειά του.

Ο Σέρλοκ Χόλμς δεν άφησε την ευκαιρία αυτή να τό ξεφύγη. Πήδησε πάνω στον κακούργο και με μιά έπιτυχημένη τρικλοποδιά, τόν έβριξε κατάγχε.

— Σε κρατώ γερά, έπιτέλους, τέρας, που τρομοκράτησες τόσον καιρό τό Λονδίνο! του φώναξε γονατίζοντας άπάνω στο στήθος του. Κάτω ή μάσκα, γιατρέ Φίτζεραλντ!... Όμιολόγησε πως είσαι ο άπαίσιος δολοφόνος Τζάκ ο Άντεροβγάλτης!...

Ο Φίτζεραλντ άφησε ένα υπόκωφο μούγκρισμα κι' έπαψε ν' άντιστάκεται. Ο Σέρλοκ Χόλμς τόν έδεσε τότε πισθάγκωνα και τόν ύποχρέωσε να μνη μέσα στον άμαξί.

— Άμαξά, φώναξε, μπαίνοντας κι' ο ίδιος μέσα, στην Διεύθυνσι της Άστυνομίας, γρήγορα!...

Τη στιγμή ακριβώς που ο Σέρλοκ Χόλμς έφτασε στο γραφείο του Διευθυντού της Άστυνομίας του Λονδίνου, ο κ. Ουάρν μιλούσε με τόν άρχηγό της Μυστικής Άστυνομίας.

Ξαφνικά ή πόρτα του γραφείου άνοιξε άπότομα, κι' οι δυο άστυνομικοί, θλέποντας μιά γυναίκα να σπρώχνη προς τά μέσα έναν γενειοφόρο άλήτη, έμειναν άναυδοι.

— Κύριε Ουάρν! φώναξε δυνατά ο Σέρλοκ Χόλμς, κλείνοντας την πόρτα πίσω του, ο Τζάκ ο Άντεροβγάλτης δεν θα τρομοκρατή πια τό Λονδίνο!...

Κι' άποσπώντας την περούκα και την γενειάδα του Φίτζεραλντ, πρόσθεσε: Σας τόν παρουσιάζω!...

— Ο δόκτωρ Φίτζεραλντ!... φώναξαν κι' οι δυο άστυνομικοί. — Ναί, αυτός είνε!... ξανάπε ο δαιμόνιος άστυνομικός.

— Κύριε Χόλμς, φώναξε τότε ο Μούρφυ, έχασα τό στοίχημα... Κι' όμολογώ, πως στον κόσμο όλο δεν ύπάρχουν δυο Σέρλοκ Χόλμς! Άπόψε λοιπόν θα πιούμε στην υγεία σου!...

— Έτσι έθριαμβεύσε για μιά ακόμα φορά ο Σέρλοκ Χόλμς και λυτρώθηκε τό Λονδίνο άπ' τόν άπαίσιο θραχνά του.

Ο γιατρός Φίτζεραλντ κλείστηκε σε φρενοκομείο, όπου ύστερα από δυο μήνες πέθανε.

ΤΕΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ:

“Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΥ,”
Νέα καταπληκτική περιπέτεια του Σέρλοκ Χόλμς

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΩΝ

Η ΖΩΗ ΚΑΙ Τ' ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ Γ. ΜΟΥΡΟΥΖΗ

[Η μόνη αυθεντική βιογραφία του γενναίου Έλληνα πρίγκηπος]

ΟΤΕ ένας έπιλοχίας, γιά νά προλάβη έπεισόδια, έπενεθε:

—Δέν παίρνουμε, κύριε Ίλαρχε, σ'ό μεταξύ, καμιά σαρδελίτσα άρμυρή με πιπεράκι, νά πιούμε λίγα έκατοστάρáκια γιά όρεκτικό;

—Έστώ! έπτε ο Μουρούζης.

Άμέσως ο κάπελας έφερε σαρδελίτσες με πιπέρι και ρετοίνα. Ο μεζές αυτός τούς άνοιξε περισσότερο τήν όρεξη. Μά τó γκιουβέτσι άργοϋσεν ακόμα...

Ο Μουρούζης άρχισε νά χάνη πειά τήν ύπομονή του. Καί οί ύπαξιωματικοί όμως άνυπομονούσαν... Η ώρα είχε περάσει πολύ.

Τότε ο Μουρούζης έπλησίασε τόν κάπελα:

—Πού είνε αυτός ο φούρνος; τόν ρώτησε. Πρέπει νά πάω μόνος μου ως εκεί.

—Θά σάς πάω εγώ, κύριε Ίλαρχε, έπτεν ο κάπελας και έβγήκαν έξω, μαζί με τόν Μουρούζη.

Σέ λίγο ήσαν σ'ό φούρνο.

—Πού είνε ο φούρναρης; ρώτησεν ο Μουρούζης.

—Εγώ, έπτεν ένας χονδρός Ήπειρώτης. Τί θέλετε;

—Ένα γκιουβέτσι... έπτεν ο κάπελας. Τό ξέρετε ποιά είνε;

—Θά ναι σέ λίγο έτοιμο. Έχετε λίγη ύπομονή, απάντησεν ο χονδρός φούρναρης.

—Τί; Ύπομονή; ξεφώνισε ο Μουρούζης.

—Μάλιστα, κύριε.

—Άνοιξε άμέσως τó φούρνο! τόν διάταξεν άσπτηρά ο Μουρούζης.

Ο φούρναρης τόν έκύτταξε περίεργα.

—Τί θέλετε νά κάμετε, καπετάνιε; ρώτησε.

—Αυτό πού σοι λέω! φώναξεν ο Μουρούζης.

—Άνοιξε γρήγορα τó φούρνο και θγάλε έξω τά γκιουβέτσια!...

—Όλα νά τά θγάλω;

—Όλα! διάταξεν άγρια ο Μουρούζης.

Ο φούρναρης φοβήθηκε, άνοιξε τó φούρνο, πήρε τó φουρνόξυλο κι άρχισε νά θγάζη ένα-ένα τά γκιουβέτσια.

Ο Μουρούζης διάταξε τόν κάπελα νά κυττάξη τά γκιουβέτσια και νά τού ύποδειξη ποιά είνε τó δικό τους.

—Μάλιστα, κύριε Ίλαρχε. Θά σάς τó δείξω... έπτεν ο κάπελας.

—Ένα-ένα τά γκιουβέτσια έθγαίναν τώ-ρα άγνιστά-άγνιστά από τó φούρνο. Καί ο Μουρούζης, χωρίς νά χάνη καθόλου καιρό, τά άρπαζε και τά πετούσεν από τó παράθυρο σ'ό δρόμο!...

—Τί κάνεις εκεί; φώναξεν έντρομος ο φούρναρης και τού έπτεσε τó φουρνόξυλο από τά χέρια.

—Εσύ νά κάνης τή δουλειά σου! τόν διάταξεν ο Μουρούζης.

Βγάλε και τ' άλλα γκιουβέτσια!...

Ο φούρναρης φοβήθηκε κι έξακολούθησε νά θγάζη τά γκιουβέτσια, τά όποια ο Μουρούζης πετούσε, τ'ένα πάνω σ' άλλο, σ'ό δρόμο.

Τέλος θνήκε και τó γκιουβέτσι τής παρέας τού Μουρούζης.

—Αυτό είνε! έπτεν ο κάπελας.

—Πάρτο! διάταξεν ο Μουρούζης.

Έπειτα γύρισε πρós τόν τρομαγμένον φούρναρη και άρχισε νά γελά... Ο φούρναρης όμως τά είχε χαμένα πειά και έκλαιγε και ώδύρετο.

—Τί θα γίνει τώρα; μουρμούριζε.

—Πόσα γκιουβέτσια έπέταξα; τόν ρώτησεν ο Μουρούζης.

—Δέν ξέρω... Σεις ξέρετε...

—Ναι, καλά, ξέρω... Έπέταξα άκοιθώς δεκαπέντε. Είνε καλά πληρωμένα πιστεύω, από πενήντα δραχμές τó ένα...

—Καλά είνε, έπτεν ο φούρναρης.

Και όμως ήσαν αδύνατον κάθε γκιουβέτσι εκείνη τήν έποχή νά είχε περισσότερο από δέκα δραχμές.

Όπότε ο Μουρούζης έθγαλε τó πορτοφόλι του και έπτεσε σ'ό φούρναρη:

—Πάρε έφτακόσιες πενήντα δραχμές.

Και ρίχνοντας τά χαρτονομίσματα άπάνω σ'ό τεζάκι τού φούρναρη, έγύρισε στήν ταβέρνα, γελώντας, γιά νά συνεχίση τó γλέντι του, ενώ ο φούρναρης έκπληκτος ακόμα σταυροκοπιότανε!...

Τό θράδυ αυτό, τó γλέντι έξακολούθησε στήν ταβέρνα ως τά ξημερώματα. Άργησε και τó θρυλικό γκιουβέτσι, ήταν και καλή ή ρετοίνα. Έλεπετε... Όταν, λοιπόν, ήταν ώρα νά κλεισθή τó μαγαζί, ο κάπελας τóκλεισε και ο Μουρούζης με τήν παρέα του έμειναν μέσα, γλεντώντας ως τó πρωί...

Φυσικά τó άλλο πρωί ο Ίλαρχος Μουρούζης άργησε νά πάη στήν ύπηρεσία του, γιατί σηκώθηκε πολύ άργά. Ο γέρος άντισυνταγματάρχης, πού ήταν τότε διοικητής τής Ταξιαρχίας Ίππικού, ήταν πολύ τυπικός και άσπτηρός. Έπλησίασε λοιπόν τόν Μουρούζη και τού έκαμε παρατήρησι:

—Σας παρακαλώ, κύριε Ίλαρχε, άλλοτε νά είσθε τακτικός στήν ώρα σας, τού έπτε.

Ο Μουρούζης προσεπάθησε νά δικαιολογηθή:

—Κύριε διοικητά.

—Παρακαλώ... Παρακαλώ... απάντησεν έκείνος με έπιθλητικόν τόνο και έφυγε, χωρίς νά περιμένη απάντησιν.

Αυτό έπείραξε τόν Μουρούζη. Καί ήταν έτοιμος νά κάνει έπεισόδιο... Έπειτα όμως συλλογίστηκε τήν ήλικία τού άντισυνταγματάρχη.

—Είνε γέρος, έπτε... Τί νά τού κάμω, πού ντρέπομαι τά γηρατειά του... Άλλοιώς θάθελτε!...

Και θγήκεν από τόν στρατώνά θυμωμένος. Έκει, σ'ό προαύλιο, συνήντησε τόν ύπiλαρχο Μίμη Σπανίδη κι' έχαιρετίσθησαν φιλικά. Μά ο Σπανίδης άντελήφθη ότι ο Μουρούζης ήταν άγριέμένος.

—Τί έχεις, Γιώργο; τόν ρώτησε.

—Άφησέ με, φίλε μου... Πάλι τά ίδια είχαμε με τó διοικητή... Πιαστήκαμε πρωί-πρωί.

—Μή τόν συνερίζεσαι. Είνε γέρο-παράξενος...

—Ακριβώς γιατί είνε γέρος δέν τόν παραξενεύει...

—Αν μάθαινε και τά χθεσινά μας, τότε δέν ξέρω πού θάφτανε ή παραξενιά του...

—Αλήθεια! έπτεν ο Μουρούζης, και ο θυμός του διαλύθηκε, μόλις θυμήθηκε τó φούρναρη. Στή στιγμή, ή μορφή του έλλαξε και άρχισε νά γελά με τήν καρδιά του.

Όχι μονάχα έγλεντούσε με τούς ύπαξιωματικούς και με τούς στρατιώτες τού ο Μουρούζης, μά τούς βοηθούσε κι' έφρόντιζε γι' αυτούς σάν πατέρας τους. Όπως ήταν άγαθός και γενναίος, ούτως ή και τούς αδύνατους και φτωχούς, έτσι ήταν και σ'όις στρατιώτες του. Η άγάπη του πρós τούς στρατιώτες του είχε γίνει παροιμιώδης...

—Ένα θράδυ, ενώ έκάθητο σ' ένα γαλακτοπωλείο σ'ά Χαυτεία, είδε νά πλησιάση τός ήταν άρχος κι' έφαινετο φτωχός και κουρασμένος. Μπορεί νάτ'ον και κακοδιάθετος.

Ο Μουρούζης τó άντελήφθη αυτό και άμέσως φώναξε τó γκαρσόνι.

—Νά δώσης ένα καλό γάλα σ'ό στρατιώτη, διάταξε.

Τό γκαρσόνι έπήγε σέ λίγο τó γάλα σ'ό στρατιώτη και τού έπτε, ότι τó παράγγειλεν ο κύριος Ίλαρχος. Ο δυστυχής ίππέας άνεγνώρισε τόν Μουρούζη, τόν ευχαρίστησε κι' έδέχθηκε τó γάλα.

Ενώ όμως τó έπινεν, ο Μουρούζης τού έστειλε με τó γκαρσόνι κι' ένα κλειστό φάκελλο. Ο ίππέας τόν άνοιξε με περιέργεια και θρήκε μέσα ένα καινούργιο πεντακοσάριο. Δι'αυτή δόλοκληρη περιουσία. Δέκα χιλιάδες περίπου σημερινές δραχμές!

—Κάποιο λάθος θάκαμε ο κύριος Ίλαρχος, έπτε και σηκώθηκε. Έπλησίασε σ'ό τραπέζι τού Μουρούζης και τού έπτε:

—Κύριε Ίλαρχε, σάς ευχαριστώ γιά τó δώρο σας. Μά μήπως έκάματε λάθος;

—Γιατί;

—Είνε πολύ μεγάλο δώρο γιά μένα αυτό...

—Τί ήταν; Πεντακοσάριο;

—Μάλιστα, κύριε Ίλαρχε... Πεντακοσάριο... Μιά δόλοκληρη περιουσία!...

Ο Μουρούζης χαμογέλασε και έρώτησε τόν ίππέα:

—Έχεις μητέρα;

—Μάλιστα, κύριε Ίλαρχε. Τήν έχω κι' είνε άρρωστη και προσπατεύω ακόμα και δυό άδελφές άνύπαντρες...

Τώρα ο Μουρούζης συγκινήθηκε.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!...

ΜΕ ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

Κρατάτε τήν Τύχη σ'ά χέρια σας. Είνε τó πιό άπλό και πιό πλούσιο λαχείο άπ' όλων τών περιοδικών και τών έφημερίδων.

ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΩΡΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ!... ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Ο Πρώτος αριθμός θά κερδίξη	δρχ. 500	Ο Πέμπτος αριθμός θά κερδίξη	δρχ. 50
Ο Δεύτερος » » » »	150	Ο Έκτος » » » »	50
Ο Τρίτος » » » »	100	Ο Έβδομος » » » »	50
Ο Τέταρτος » » » »	50	Ο Όγδοος » » » »	50

Επίσης πάντες οί αριθμοί οί λήγοντες εις τά δύο τελευταία ψηφία τού πρώτου αριθμού θά κερδίσουν άπό ένα Ήμερολόγιον τού «Μπουκέτου», όποιουδήποτε έτους δέλουν, εκ τών εύρισκομένων εις τήν βιβλιοθήκην τού «Μπουκέτου»

Οι εν Άθήναις κερδίζοντες χρηματικά ποσά θά φέρνουν τó φύλλο με τόν εν αυτό δελτίον, σ'ά Γραφεία μας και θά παίρνουν τά κέρδη των.

Οι εν ταίς έπαρχίαις κερδίζοντες θ' άποκόπτουν και θά μ'ας στέλνουν τά δελτία των και θά λαμβάνουν οι μ'έν τó χρηματικόν δώρον τους δι' έπιταγής, οι δέ τó Ήμερολόγιον τής άρεσκείας τους δια τού Ταχυδρομείου.

Η κληρωσις θά γίνεται κάθε Τετάρτην τήν 5 μ. μ. εις τά Γραφεία μας, παρουσία Έπιτροπής, και ή παράδοσις τών δώρων θά είνε άμεσος.

Κάθε άναγνώστης δύναται ν' αγοράζη και δυό και τρία και περισσότερα φύλλα, γιά νά έχη περισσότερες έλπίδες κέρδους.

Στήν κληρωτίδα θά μπαινουν όλοι οι εις τά φύλλα δημοσιεύμενοι αριθμοί. Θά συμμετέχουν δηλαδή σ'ό Λαχείο όλοι οι άναγνώσται μας — και τής πρωτεύουσας και τών έπαρχιών — με μεγάλες έλπίδες κέρδους έκαστος.

Τά άποτελέσματα τών κληρώσεων δημοσιεύονται κάθε έβδομάδα σ'ά φύλλα τού «Μπουκέτου».

Οι κερδίζοντες πρέπει νά σπεύσουν νά παραλάβουν τά δώρα τους έντός τριών μηνών, άλλως δέν ευθύνόμεθα σχετικώς.

Ουδέποτε έλληνικόν περιοδικόν προέβη εις τόσον σπουδαίαν καινοτομίαν

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΟΥ
"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ," * 000323
ΚΛΗΡΩΣΙΣ 7^Η
ΔΩΡΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, 4 Ιανουαρίου 1934

Μέσα σ'ίς
σελίδες του
κρύβεται ή
τύχη σας!...

ΘΡΥΛΟΙ ΤΗΣ ΗΛΙΟΛΟΥΣΤΗΣ ΠΡΟΒΗΓΚΙΑΣ

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΤΖΙΤΖΙΚΑ

[«Όταν ο τζιτζίκας τραγουδά ύστερ' από το ήλιοθασίλεμα, κάποιος θα πεθάνη την άλλη μέρα το πρωί».
(Παροιμία της Προβηγκίας)]

ΤΗΝ Προβηγκία, την φωτόλουστη αυτή χώρα, όλη τη μέρα, από την ανατολή ως τη δύση του ήλιου, ο τζιτζίκας τραγουδάει σαν μεθυσμένος στις έλμες, στις μουριές, στις συκιές, στις κερασιές, στις καρυδιές—τραγουδάει και λέει το τραγούδι της χαράς, της ξενοιασιάς. Όταν ο ήλιος κάνει τη γη ν' άχνιζει, όταν ή πέτρες λυώνουν από τη ζέση, όταν κι αυτά ακόμα τα καυατέρω λιποθυμούν στους κάμπους και ψυχή ζωντανή δεν φαίνεται στα χωράφια, ο τζιτζίκας γεμίζει μόνος τον ολόκληρο την ήλαιο με το μονότονο, ρυθμικό τραγούδι του.

Στην Προβηγκία, τη φωτόλουστη αυτή χώρα, θεωρούν τον τζιτζίκα ως ιερό και δεν τον πειράζουν ποτέ. Όταν κανένα χωριατόπουλο πιασει ένα τζιτζίκι, τον κρατάει με προσοχή στα χέρια του, τον φέρνει κοντά σ' αυτό του για ν' ακούσει καλύτερα το τρομαγμένο πιά τραγουδί του κ' ύστερα τον αφήνει. Ήθελο—ή τον χαρίζει σε μια συνομήλικη χωριατοπούλα του, για την οποία χτυπά ή καρδιά του, χωρίς να ξέρη ούτε ο ίδιος γιατί, πιστεύοντας ότι της δίνει την ωραιότερη απόδειξη της υπακοής του...

Όταν όμως, στην Προβηγκία, τη φωτόλουστη αυτή χώρα, είνε κανείς άρρωστος, ξαπλωμένος στο κρεβάτι του, κι' ακούσει, ύστερ' από το ήλιοθασίλεμα, ένα τζιτζίκι να τραγουδάει έξω από το παράθυρό του, νοιώθει ένα δυνατό ρίγος στην ψυχή του, κόβεται ή άναπνοή του και νομίζει πως βλέπει κιόλας ζωντανό το χάρο μπροστά του...

Μια παλιά Προβηγκιανή παροιμία, λέει:

«Όταν ο τζιτζίκας τραγουδά ύστερ' από το ήλιοθασίλεμα, κάποιος θα πεθάνη την άλλη μέρα το πρωί...»

Και όλοι πιστεύουν σ' αυτή την παροιμία, γιατί—χιλιάδες χρόνια τώρα, από τον καιρό που ο καλός Θεός έφτιαξε γενναίωρα το φως του στην Προβηγκία—θαίνει πάντοτε αληθινή...

Σε κοινό αυτό έξοχικό σπίτι, με τη μικρή θερμάτα, την σκεπασμένη από κληματαριές, στο σπίτι αυτό που φαίνεται σαν να χαμογελά στην άκρη του δρόμου, όλοι είνε ανήσυχοι και λυπημένοι... Η μητέρα θρικόσκει στο κρεβάτι θα-ρείς άρρωστη.

Τού κάκου, με τον έρχομό του καλοκαιριού, τα τζιτζίκια άρχισαν και πάλι να λένε το άσώ-παστο τραγουδί της ύγείας και της χαράς. Η μητέρα είνε ακόμα ξαπλωμένη στο κρεβάτι, ά-χρη και μαρμαρμένη, με πρόσωπο πιο άσπρο κι' από το σεντόνι της, με χέρια που αντίφεγγουν, με μάτια θολά, σβυσμένα. Δεν θγαίνει λέξη από το στόμα της, παράπονο δεν ακούγεται από τα χείλη της, ένα πονεμένο χαμόγελο άπλώνεται στην όψη της... Μά, όποιος την βλέπει, καταλα-βαίνει πως ή ζωή της αφήνει σιγά-σιγά, πως άργολούνει σαν κερύ...

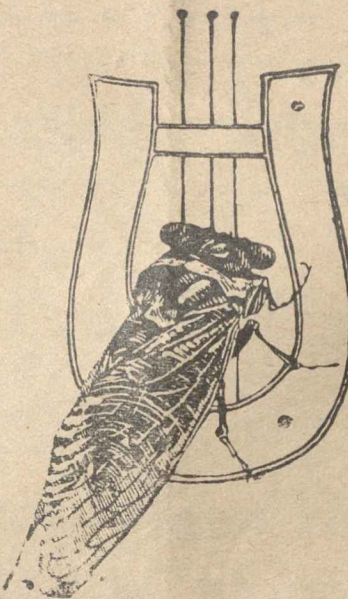
Ο γιατρός πηγαίνει και την βλέπει δυο φορές τη μέρα. Νά, και τώρα είνε μέσα στο δωμάτιο της υπέροχης. Η γκουθεοάν-τα είπε στον Τοτό και τη Μώντ, τα δυο παιδάκια της άρρω-στης:

—Πηγαίνετε να παίξετε έξω... Μην πότε, όμως, πολύ μα-κρύνετε, γιατί θα σάς φωνάξω σε λίγο...

Ο Τοτός, τριεσάρων χρόνων,—και ή Μώντ,—έξη χρόνων,—πίδονται από το χεράκι και θγαίνουν έξω, άμילητοι και λυ-πημένοι. Τί παράξενα πράγματα συμβαίνουν τώρα τελευταία στο σπίτι, που αντίπαλουμε άλλοτε από γέλια και φωνές... Η μοιά είνε ξαπλωμένη πάντοτε στο κρεβάτι. Η γκουθεοάντα δεν τ' αφήνει να την δουν, να την φιλήσουν... Ο μπαμπάς δεν άνοίγει διόλου το στόμα του. Και οι συγγενείς που έρχονται να δουν την άρρωστη, μόλις θγουν από το δωμάτιό της, άφή-νουν τα δάκρυά τους να κυλίσουν ελεύθερα από τα μάτια τους.

Ο Τοτός και ή Μώντ δεν έβρουν ακόμα πολλά πράγματα από τη ζωή. Ξέρουν όμως πολύ καλά, χωρίς να τους τ' πη-καίνει, ότι οι άρρωστοι πεθαίνουν... Μήπως πεθάνει κ' ή μαμά;

Ο ήλιος πάλι να βασίλει, να κάνει άνυπόφορη ζέση... Θά-χουμε τροχή τη νύχτα... Η γη άχνίζει. Οι χωριάτες σκεπάζουν τα σπαρτά τους με μεγάλους μουσαμάδες, για να μη τα κατα-στρέψει ή θύελλα. Μιά άόρατη άδειλιά είνε χυμένη στην άτμό-σφαιρα. Τα καυατέρω μουγκρίζουν ανήσυχά, γυρνώντας το κε-φάλι τους δεξιά και άριστερα... Ωστόσο, μέσα στη θαραιά ά-

τμόσφαιρα, τα τζιτζίκια συνεχίζουν το χαρούμενο τραγου- τους, άδιάφορα και άμέριμα.

—Άκουσε τα τζιτζίκια, λέει ή Μώντ στον Τοτό.

—Ο Τοτός στέκεται άκίνητος, θάζει το δάχτυλό του στο σπί- μα του, μένει λίγο σκεπτικός και ύστερα ρωτά:

—Θυμάσαι τί μας είπε ή κυρά Μπρυγιέρ, όταν πέθανε ο Ζάκ, που έρχότανε και παίζαμε μαζί;

—Τί μας είπε ή κυρά Μπρυγιέρ;

—«Όταν ο τζιτζίκας τραγουδά ύστερ' από το ήλιοθασίλε- μα, κάποιος θα πεθάνη την άλλη μέρα το πρωί...» Και ή μαμά είνε άρρωστη...

Η Μώντ άρχίζει να φοβάται και αυτή... Καταλαβαίνει, έ- μως, ότι σαν μεγαλύτερη που είνε, πρέπει να δώσει θάρρος στον άδελφό της.

—Μά ο ήλιος δεν βασίλει ακόμα! τοό άπάντα.

Σιγά-σιγά, θαυοί ίσκιος άπλώνονται στον κάμπο. Η θα- λανιδιά φαίνεται τώρα πιο μεγάλη. Και τα νερά του ποταμού, πέρα, στο βάθος, που γυάλιζαν ως τώρα από τις άχτινες του ήλιου, άρχισαν να γίνονται θαμπά, σκούρα...

Ο ήλιος πάλι να βασίλει... Ο κάμπος έρημώνεται. Η πε- πέλεις τραγουδάει, γυρνώντας στις καλύδες τους. Και τα κα- ματέρω μουγκρίζουν χαρούμενα, καταλαβαίνοντας πως έφτα- η στιγμή να ξαποστάσουν στο σταύλο τους. Μιά παράξενη σπ- η πέφτει σιγά-σιγά στην πλάσι. Θά έλεγε κανείς ότι και αυτές τα δένδρα φαίνονται έτοιμα να γείρουν στη γη και να κομψ- θούν...

Ο Τοτός και ή Μώντ πιάνονται πιο σφιχτά έ- π'ό το χέρι, κυριευμένοι από ένα άνεξηγητο ά- σθημα φόβου μπρός στο θέαμα της μέρας που άρπονθεβαίνει. Ωστόσο, τα τζιτζίκια έξακολου- θούν να τραγουδάνε, μεθυσμένα, με μεγαλειώ- ρο κέφι, με νότες πιο δυνατές.

Ξαφνικά, μία άπέραντη πυρκαϊά πορφύρα- τον όρίζοντα. Τα σύννεφα θάφθηκαν στο αίμα. Έ- νω, πιο ψηλά, άλλα σύννεφα έγιναν γρυαά, θα- θυγάλας, σχηματίζοντας ένα ξωτικό τεράστιο μπουκέτο άνάμεσα ούρανο και γης. Και ο ή- λιος, μεγάλη κόκκινη σφαίρα, χωρίς λάμψη, χε- ρίς θερμότητα, άρχισε να πέφτει γοργά, να με- τωκρύνεται πίσω από τα βουνά, να χάνεται σε- νά-σιγά, να εξαφανίζεται...

Ο ήλιος δεν φαίνεται πια στον ούρανο.

—Βασίλει ο ήλιος! ψιθύρισε ή Μώντ.

—Μά όχι, όχι! άποκρίθηκε ο Τοτός. Γι' άκου- σε!

—Το τραγουδί του τζιτζίκι;

—Ναι... Δεν άκούε τα τζιτζίκια που τραγου- δούν; Πώς λέει ότι ο ήλιος θασίλει, άφού το τζιτζίκια τραγουδούν ακόμα; Έκτός άν...

—Τί θέλεις να πης; ρωτά ανήσυχη ή Μώντ.

—Εκτός άν είνε αλήθεια εκείνο που μας είπε ή κυρά Μπρυγιέρ! ψιθύρίζει ο Τοτός.

—Σάπα, Τοτό! φωνάζει φοβισμένη ή Μώντ.

Μά τα τζιτζίκια έξακολουθούσαν να τραγουδάνε, άδιάφορα— τας άν χάθηκε ο ήλιος πίσω από τον όρίζοντα.

—Γυρνάμε σπίτι, Τοτό; ρωτά ξαφνικά ή Μώντ.

—Ναι...

Και τα δυο άδελφάκια γυρνούν σπίτι, στο σπίτι που είνε το- σο θλιμμένο τώρα τελευταία, νοιώθοντας ένα κόμπο στο λαϊμό, μία πέτρα στην καρδιά. Δεν τολμούν να μιλήσουν για το ζή- τημα που τους θασανίζει το μυαλό. Είνε, βλέπετε, ή μεγαλιώ- τερη δύναμη το χέρι του Τοτού. Είνε, βλέπετε, ή μεγαλιώ- τερη άδελφή και πρέπει να του δώσει θάρρος.

Νυχτώνει.

«Ένα-ένα, τ' άστρα άνάθουν στον ούρανο. Μά τα τζιτζίκια έξακολουθούσαν να τραγουδάνε άνάμεσα στις φυλλωσιές των δέν- δρων, που φαίνονται μαύροι και σκεπτικοί όγκοι. «Ω! τζιτζί- κια, μήπως τονίζετε τώρα καμιά σερενάτα σ' άστρα ή μή- πως λέτε κανένα μοιρολόι, γύρω από ένα νεκρό;

Ο Τοτός και ή Μώντ σταμάτησαν κάτω από τη θαλανιδιά, στην όποια τραγουδούσανε τα τζιτζίκια. Και, ξαφνικά, άρχισαν να κουνάει μαζί τα χέρια τους και να φωνάζουν:

—Πάψτε, κακά τζιτζίκια!... Δεν έξερετε πως ή μαμά είνε άρ- ρωστη; Μη τραγουδάτε πια άλλο, γιατί όλοι στο σπίτι κλαίνε...

Μά τα τζιτζίκια, άδιαφορώντας για τις παρακλήσεις της Μώντ και του Τοτού, έξακολουθούσαν να σκεπίζον μες στη νύχτα το ξαύλο, το εφιαλτικό—το σαρκαστικό τραγουδί τους.

Τα τζιτζίκια έχουν δική, φτωχά παιδιά! Αύριο, όταν θα έ-

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΙ' ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Το Μεξικανικό αίμα θράζει σαν «μού- στος γλυκοπίπερος».

Η άδελφή της Μεξικανίδος θεντέττας Λούπε Βελές, Ίωσηφίνα, συνελήφθη στο Χόλλυγουντ, δικάστηκε και καταδικάστη- κε «δια θανατούς ύβρεις, έκστομισθεί- σες εν μέσω όδω» έναντιόν δυο άγνώστων.

Την έπείραξαν δηλαδή στο δρόμο κι' αυτή άνοιξε το στομα- τάκι της και τούς...έτρεψεν εις φυγήν με τις θριοιές της. Τέτοιο ήταν το όρισόλδι της, ώστε επενέδη ή άστυνομία προς προστα- σίαν της...δημοσίας αιδούς.

Ο Ραμόν Νοβάρο έτοιμάζεται να παίξη «Τόσκα» με την Άλλυ Πόντ.

Ευτυχής τόπος! Στην Αυστραλία ή εισπράξεις των κινημα- τογράφων αύξηθήκαν τώρα τελευταία κατά πενήντα τοίς εκα- τόν. Κι' αυτό γιατί υπερτιμήθηκαν τα μαλλιά—το σπουδαιότερο προϊόν της μεγαλονήσου—και εισήχθη πολύ ξένο συνάλλαγμα, που επέτρεψε να ξαναρχίσουν κι' άλλες δουλειές που είχαν στα- ματήσει με την κρίσι.

Οι ζωόφιλοι συγκεντρώθηκαν από τα μαρτύρια που τραβούν διάφορα ζώα στα σπυντίνια, για το γύρισμα ταινιών με σκηνές ζώων. Κι' ο «Άγγλος δουλειτής σέρ Ρόμπερτ Κόγουερ υπέ- βαλε πρό ήμερών στη Βουλή των Κοινοτήτων πρό- τασιν νόμου, που άπαγορεύει επί ποινή φυλακι- σεως, την κακομεταχείρισι ζώων στα κινηματο- γραφικά σπυντίνια.

Η χήρα του Λόν Τσάνεϋ, που επέθανε ποό- λίγου καιρού, άφησε στο σασφέρ της 500.000 φράγκα, γιατί τον καιρό που ήταν άρρωστη της έπρότεινε...να την παντρευτεί! Η καυμένη ή χήρα δεν έζησε να του δώσει το χέρι της. Του έδωσαν όμως την περιουσία της. Τύχη μία φο- ρά!...

Η Λιλ ή Νταμιτά είνε από τις πιο ένδοξες θεν- τέττες κι' όμως δεν είνε εύχαριστημένη από τον κινηματογράφο.

—Ότε στον έγχρό μου δεν θά συμβούλευα να γίνη ήθοποιός κινηματογράφου! έλεπε. «Ο κι- νηματογράφος άπαιτεί τόσες θυσίες, που δεν τις ίσασταμίζουν ούτε ή δόξα, ούτε τα πλούτη που δίδει σ' ό- σους πετύχουν. «Όλοι οι έργάτες έπέτυχαν να δουλεύουν ένα όκτάωρο την ήμέρα. Έμείς, έξερετε πόσο δουλεύουμε; Δεκα- τέσσερες ώρες την ήμέρα! Μά το χειρότερο είνε, που πρέπει, όποιος άφοσιώνεται στον κινηματογράφο, να θυσιάση την καρ- διά του και όλο του το «είναι». Έγώ, που με βλέπετε, άρρα- θωιάστικα τρεις φορές με ανθρώπους εκτός του έπαγγελια- τός μου, και όπως έξερετε ακόμα μένω...άνυπόφορη... Δεν θρή- κα, δηλαδή, άνδρα διατεθειμένο ν' άρκεσθί στα ψυχία του έαυ- τού μου, που περισεύουν από τον κινηματογράφο. Άλλοίμονο! Μήπως όρίζουμε τον έαυτό μας; Πάνω στη δουλειά μας δεν έχουμε ούτε ένός λεπτού καιρό να κυττάζουμε τον άνδρα που αγαπούμε. Κι' όταν, μετά τη δουλειά, τσακισμένες από την κόπωση κι' ένκευρισμένες, γυρίζουμε στο σπίτι, το μόνο που ποθούμε, είνε να πέσουμε να κοιμηθούμε. Ποό δρεξι για φίλια και γάδια; Ο κινηματογράφος! Σκυλοδουλειά! σάς λέω.

Μά, αν ή Λιλ ή Νταμιτά, μία από τις θασιλίσσες της θόνης, έχει αυτά τα παράπονα, τότε τί να πούν ή άλλες, που έκαναν τις ίδιες και μεγαλιότερες θυσίες για τον κινηματογράφο, χω- ρίς εις αντίλλαγμα να έπιτύχουν ούτε μεγάλο μισθό, ούτε δόξα;

Πησέτε, τοό κάκου θα φωνάζετε: —Μαμά!...

Η μαμά σας δεν θα ζή πειά να σάς άκούση!

Την άλλη μέρα, το μεσημέρι, μία γειτόνισσα πήρε τον Τοτό και τη Μώντ στο σπίτι της.

—Η μαμά σας, τους είπε, έφυγε για ένα μακρυνό ταξείδι...

Και ύστερα, έντυσαν τα δυο άδελφάκια στα μαύρα...

...Στην Προβηγκία, τη φωτόλουστη αυτή χώρα, όλοι πι- στεύουν στην παλιά παροιμία, που λέει:

«Όταν ο τζιτζίκας τραγουδά ύστερ' από το ήλιοθασίλεμα, κάποιος θα πεθάνη την άλλη μέρα το πρωί...»

[Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολιό]

Ο Ουάλλας Μπέρν, ο κωμικός του κι- νηματογράφου, πρίν γίνει «άστήρ», έκα- νε διάφορα έπαγγέλματα. Μεταξύ των άλλων εργάστηκε και σ' ένα ίπποδρό- μιο ως κλόουν. Στο ίπποδρόμιο αυτό, εί- χεν άναλάθει να γυμνάζη και τους έλ- φαντες!...

Πώς άλλάζουν οι καιροί στον κόσμο έδω κάτω!...

Τα ιστορικά φίλμ είνε της μόδας. Ο Μπερνάρ Ντεσάν έτοι- μάει μία ταινία σχετική με τη Γαλλική Έπανάσταση, με τον τίτλον «Υπό τον πέλεκυν».

Θά πρωταγωνιστήση ή Μαρί Μπέλλ.

Έπίσης έτοιμάζεται ο «Καζανόβας», νέο φίλμ, θγαλμένο από τα Άπομνημονεύματα του θρυλικού τυχοδιώκτου και κα- τακτητού γυναικίδων.

Ο Πάνσο Βίλλα ήταν ένας Μεξικανός ληστής, που έσκότω- σε καμιά πενήνταριά ανθρώπους κ' έλάσπεσε καμιά πεντακο- σαριά. Οι σεναρίστες λοιπόν του Χόλλυγουντ, ήντησαν ως τώ- ρα από την ρομαντική και περιπετειώδη ζωή του Μεξικανού αυτού ληστήρχου τα θέματα πολλών φίλμ, τα όποια έσημειού- σαν μεγάλες εισπράξεις στην Άμερική.

Μά εκείνο που θ' άποτελέση σωστό θρίαμβο, θά είνε ένα νέο φίλμ, που γυρίζεται τώρα στο Χόλλυγουντ με τον τίτλο «Ζήτω ο Βίλλας». Το φίλμ αυτό έχει το έξις έξαιρετικό: Το ρόλο του ληστήρχου, όταν ήταν παιδί, θά τον παίξη ο μικρός γυιός που άφησεν ο Βίλλας πεθαί- νοντας!...

Συνήθως ή γυναίκες κρύβουν τα έκ κλεψιγα- μίας παιδιά των. Μά καμιά φορά το κάνουν αυτό και οι άνδρες και ιδίως όταν είνε κινημα- τογραφικοί άστέρες, όπως ο Ζώρζ Ράφτ.

Όταν ο Ράφτ παρουσιάστηκε στο Χόλλυ- γουντ και διεκρήθη ως ήθοποιός της θόνης, οι διαφημιστά της κινηματογραφικής εταιρείας, που έπαιζαν, έγιναν έξω φρενών, μόλις έμαθαν πως είχαν ένα γυιό δώδεκα έτών, προϊόν ένός συντόμου έρωτός του στη Νέα Υόρκη.

—Θά σάς πάρη για γέρο ο κόσμος, αν μάθη πως είχατε τόσο μεγάλο παιδί, τοό έλεπαν.

—Τί να το κάμω; Νά το πνίξω; άπάντησεν ο Ράφτ.

«Έτσι, ο Ζώρζ Ράφτ έκράτησε μέν το γυιό του, αλλά τον παρουσίαζεν ως άνεψιό του. Μά το πράγμα έγνώσθη τελευ- ταιώς, όταν ο Ζώρζ Ράφτ άρνήθηκε διαρρήδην να παίξη το ρό- λο ένός κακοποιού. Οι κριτικοί του έπετέθησαν γι' ατή του την άρνησι, την όποιαν δεν μπορούσαν να έξηγήσουν. Τότε ο Ράφτ έξοιολογήθηκε υπό ένευμάθειαν σ' ένα δημοσιογ- ράφο, ό- τι δεν ήθελε να παίξη το ρόλο του κακοποιού για νό μην τον ίδι ή γυιός του και σχηματίση φρικτή ιδέα για τον πατέρα του. Ο δημοσιογράφος το έγραψεν αυτό...υπό ένευμάθειαν κ' έ- ται όλος ο κόσμος έιαθε πως ο Ζώρζ Ράφτ είνε πατέρας ένός γυιού δεκαπέντε πειά έτών.

Η χαριτωμένη Τζίν Χάρλου, ή θεντέττα με τα «πλαινές» μαλλιά, τρεις φορές ως τώρα παντρεύτηκε, μά τόν...μήνα του μέλιτος δεν τον άπήλασε ακόμα. Στον πρώτο γάμο της, ο σύ- ζυγός της, ένας νεαρός χρηματιστής του Σικάγου, έπειδή συ- νέεσε τις ήμέρες των γάμων του μία χρηματιστηριακή κρίσι, δεν άδειαζε για ταξείδι μέλιτος.

Τη δεύτερη φορά, ο σύζυγός της, ήθοποιός του κινηματογρά- φου κι' αυτός, ήταν άγκαζαρισμένος με συμβόλαιο και δεν μπορούσε ν' άπομακρυνθί από το Χόλλυγουντ. Μετά δυο μήνες δέ άυτοκτόνησε!

Πρό λίγου καιρού ή Χάρλου παντρεύτηκε για τρίτη φορά με τον όπερατέρ Χαλλ Ρόσον, στις 4 π.μ. Ο διευθυντής της κινηματογραφικής εταιρείας, στην όποια εργάζεται ή Τζίν Χάρλου, της προσέφερε για γαμήλιο δώρο τα έξοδα και τα μέσα ένός ταξειδίου του μέλιτος ως το Χονολουλού. Μά την τε- λευταία στιγμή, ή Χάρλου προσεβλήθη από κρίσιν σκαλικοει- δίδους και τον μήνα του μέλιτος τον πέρασε στο νοσοκομείο.

Για τρίτη φορά, δηλαδή, έχασε το μήνα του μέλιτος.

...Στον τέταρτο γάμο της ίσως είνε τυχερώτερη.

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — 'Ο πλούσιος 'Αθηναίος μεγαλέμπορος Μπριλλάντης βρίσκεται οικονομικός στο χέλος του κρημνού. Έχει πτωχεύσει, χρωστάει μεγάλα ποσά, τον περιμένει η δυστυχία, η φυλακή, ή άτιμία!... Ένα μόνον μέσον σωτηρίας υπάρχει: Νά παντρευτή η κόρη του Φλώρα — Ένα εξωτικό λουλούδι ωμορφιάς — τον βαθύπλουτο βιομήχανο Κωστή 'Αρτέμη, έναν εξηγέρτη χήρο, πουχει πεθάνει η γυναίκα του με τη σκληρότητα και την απαιθρησία του κι έχει παιδί είκοσι ετών. 'Ο 'Αρτέμης, που λατρεύει τη Φλώρα, κάνει την πρόταση αυτή στον Μπριλλάντη. Κι' ο δύστυχος πατέρας, μετά νυχτιές αγωνίας, καλεϊ ιδιαιτέρως την κόρη του και της τ' αποκαλύπτει όλα, με βουρκωμένα μάτια. 'Η Φλώρα ερσιφιάζεται, κλαίει, σπαράζεται, μά δέχεται στο τέλος να θυσιαστή χάριν του πατέρα της, χάριν της οικογένειάς της. Καί την μεθεπομένη συναντά έναν νέο, τον Μίμη, με τον οποίο είχε αρχίσει να πλέκει τον τελευταίο καιρό ένα Ιδανικό ειδύλλιο, και αποφασίζει να του ανοίξη την καρδιά της και να τον χαϊρέται για τελευταία φορά. Μά ο Μίμης δεν συγκινείται καθόλου και η Φλώρα γυρίζει σπίτι της πιο απελπισμένη και απογοητευμένη απ' όλα. Αποφασίζει δέ πλέον ν' αυτοκτονήσει την παραμονή 'Ακριώς του αιώριαστού γάμου της και κλέβει για τ' σκοπό αυτό ένα περιστρόφο απ' το σαρτάρι του πατέρα της. Στό μεταξύ αυτό επισκέπτεται τη Φλώρα ο 'Αρτέμης και' επανόλην. Στην τελευταία του μάλιστα επίσκεψη παίρνει μαζί του και τον γιού του, τον Λεάνδρο. 'Ο Λεάνδρος 'Αρτέμην κάνει πολύ καλή εντύπωση στη Φλώρα. Είνε μία χρυσή και πονεμένη καρδιά, σαν τη δική της. Μά ενώ μιλούν, η Φλώρα αντιλαμβάνεται άσφανα τον 'Αρτέμη να κιντά το γιού του με ζήλεια, με κακία. Αυτό την τρομάζει, της γεννάει διάφορες υποψίες και αποφασίζει να μάθω λεπτομερώς πόν ό,τι αφορά τον 'Αρτέμη. Πηγαίνει της μακαρίτισσας ούζου του 'Αρτέμη, 'Απ' την Ρεντίδη μαθαίνει η Φλώρα όλη την τραγωδία της γυναίκας του 'Αρτέμη, την οποία ο άνδρας της σκοτώσε ένα βράδυ, χωρίς άφορη σχέδον, γιατί την ζήλευε φρικτά. Τό τρομερό αυτό κακούργημα έμεινε κρυφό, γιατί η ίδια η ετοιμοθάνατη ζήτησε να μη καταγγείλουν τον φονιά ούζου της, χάριν του παιδιού της... 'Απελπισμένη πιο πολύ τώρα η Φλώρα, γυρίζει σπίτι της, με την απόφαση ν' αποσύνη την ένωσή της με τον 'Αρτέμη. Τις σκέψεις της όμως αυτές τις ανατρέπει μία άπρόσπετη συνάντησή της με τον Λεάνδρο.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

—'Οχι, Λεάνδρε, δεν πειράχτηκα. Τό ένδιαφέρον σου για μένα είνε πολύ ευγενικό και σάς ευχαριστώ, ω σάς ευχαριστώ πολύ! 'Αλλά...

—'Αλλά;
—Γιατί ζητάτε να μάθετε τις σκέψεις μου; Τί σάς ενδιαφέρει μία πονεμένη καρδιά;

—Τί μ' ένδιαφέρει, λέτε;
—Ναί.

—Είσατε άδικη, δεσποινίς. Μ' ένδιαφέρει γιατί η πονεμένη αυτή καρδιά είνε δική σας.

—Κι' όμως...
—Τί θέλετε να πητε;

—Είμαι μία ξένη για σάς.
—Ξένη!... Σεις ξένη!... Δέν...

—Τί θέλετε να πητε;
—...

—Δέν μιλάτε; Κι' όμως μαντεύω τη σκέψη σας.

—Τήν μαντεύετε; Τόσο τό καλύτερο.

—Ναί, κ. Λεάνδρε. Θέλατε να πητε πώς πρόκειται να γίνω αύριο μητέρα σας.

—'Ακριβώς. Αυτό ήθελα να πώ.

—Κι' άν αυτό πού πιστεύετε κι' έλπίζετε, δέν συμβή;

—Δέν είνε δυνατόν. Δέν μιλάτε σοβαρά.

—Μιλώ πολύ σοβαρά.

—'Οχι, όχι, δεσποινίς Φλώρα. Σας παρακαλώ, σάς ίκετεύω, μην τό λέτε αυτό, μην τό σκέφτεστε καθόλου. 'Αλλάξατε γνώμη;

—'Οχι, όχι, δέν πρέπει...δέν πρέπει...

—Ενδιαφέρεστε, λοιπόν, τόσο για τον πατέρα σας;

—Τόν πατέρα μου; 'Οχι.

—Τότε;

Στό σημείο αυτό της συνομι-

Βαθεία συγκινημένος, μου φίλησε το χέρι...

λίας μας, ο Λεάνδρος σταμάτησε σαστισμένος.

—Γιατί σωπάσατε; τόν ρώτησα. Ζητάτε να σάς ανοίξω την καρδιά μου κι' όμως κρατάτε κλεισμένη τη δική σας καρδιά.

'Ο Λεάνδρος αναστέναξε.

Τόν κύτταξα στά μάτια, περιμένοντας να μιλήση. "Ήθελα, τό ήθελα πολύ να μάθω τις σκέψεις του.

Ευτυχώς οι δισταγμοί του δεν κρατήσαν πολύ. Κούνησε λυπημένα τό κεφάλι του και μου είπε:

—'Εστω... Θά σάς πώ τί σκέφτομαι. Θά σάς ανοίξω την καρδιά μου, πού τόσα χρόνια κρατάω κλειστή. Θά σάς μιλήσω με ειλικρίνεια. Θά σάς πώ τί έλπίζω. Και τότε...τότε είμαι θε- θαιος, πώς θ' αλλάξετε και σεις γνώμη.

—Λέτε;

—'Ω, είμαι θεθαίος, δεσποινίς.

—'Εστω, σάς άκούω.

'Ο Λεάνδρος έσκυψε τό κεφάλι του κι' άρχισε να μιλά, με φωνή άργη, βαθεία και συγκινημένη:

—Δέν είχα ως τώρα, δεσποινίς, μου είπε, κανένα πόθο. Είμαι νέος κι' όμως ζούσα ως χτές μηχανικά. Ζούσα μοιραία. Πο- λές φορές μάλιστα σκεφτόμουν με άνακούφισι τη λύσι της αυτοκτονίας. Ναί, θέθελα να πεθάνω και να θρεθώ κοντά στη μητέρα μου, στον κόσμο πού ζή μακριά απ' τη ζωή αυτή, την τόσο μαύρη και χυδαία. Είχε τόσο ριζώσει μάλιστα η ιδέα αυτή στο μυαλό μου, ώστε δέν θ' άργοΰσα να πεθάνω μία μέ- ρα μ' έναν οποιοδήποτε τρόπο. Μην τά πάρετε όλ' αυτά για ρωμαντισμούς. Σας λέω την αλήθεια κ' ίσως όχι δολόκληρη...

—Σας πιστεύω, Λεάνδρε.

—Με πιστεύετε;

—Ναί, σάς πιστεύω απόλυτως.

—Σας ευχαριστώ, δεσποινίς Φλώρα. Σας ευχαριστώ πολύ.

'Ετσι λοιπόν είχαν τά πράγματα, σ' αυτό τό σκοτάδι της απογνώσεως θρισκόμουν, όταν, τελευταία, ο Θεός έφριξε και πάνω σέ μένα μία άκτίνα φωτός, μία άκτίνα παρηγορίας. Και τό φώς αυτό, η παρηγορία αυτή, η γλυκειά αυτή έλπίδα είσα- στε σεις!...

—'Εγώ;

—Ναί, σεις.

—Πώς; Τί θέλετε να πητε;

—Είνε άπλούστατο, δεσποινίς. 'Απ' τη στιγμή πούμαθα πώς πρόκειται να γίνετε μητέρα μου, άρχισα να έλπίζω. Δέν σάς είχα δη άκόμα. Δέν σάς γνώριζα. Κι' όμως έλπίζα. Κι' όταν ήρθα με τόν πατέρα μου σπίτι σας, όταν σάς γνώρισα, είδα πώς δέν είχα πείσει έξω. 'Η έλπίδα μου μεγάλωσε. Τό θάρρος μου για τη ζωή ετώνώθηκε. Ξαναγεννήθηκα, δεσποινίς, κι' αυτό τό χρωστώ σέ σάς, μονάχα σέ σάς. 'Η σκέψη πώς θα γινό- σαστε μητέρα μου, μ' έκανε να θέλω πειά τη ζωή άραία. 'Αν θέλω λοιπόν να γίνετε γυναίκα του πατέρα μου, η επιθυμία μου αυτή, ο μοναδικός μου αυτός πόθος δέν έχει καμμία σχέση με τόν άνθρωπο πού θα γίνη σύζυ- γος σας. Δέν φροντίζω για την ευτυχία κανενός άλλου. πού μονάχα για την δική μου.

—Μου έπιτρέπετε να σάς δια- κόψω;

—Μάλιστα.

—Δέν νομίζετε, πώς η επιθυ- μία σας αυτή είνε λιγάκι εγω- στική;

—'Οχι, δεσποινίς Φλώρα. Θά ήταν εγωισμός εκ μέρους μου, άν έρχόμουν και σάς έλεγασά καλά καθόμμενα: «Παντρευήτε τον πατέρα μου! 'Εχω ανάγκη από μία μητέρα». Μά δέν συνέ- θη τίποτε τέτοιο. Τά πράγματα ήρθαν μόνα τους έτσι. Μήπως έ- χω άδικο;

—'Οχι. 'Αλλά άγνοείτε ίσως τούς λόγους πού μ' αναγκάζου-

να παντρευτώ τόν πατέρα σας.

—Δέν τούς άγνοώ, δεσποινίς.

—Τους ξέρετε;

—Ναί, τούς ξέρω.

—Κι' εξακολουθείτε να επιμένετε, πώς ένας τέτοιος γάμος, είνε ευτυχία για μένα;

—'Ισως... Πούος ξέρει; 'Επειτα εκεί πούφτασαν πειά τά πράγματα, δέν χωράει καμμία άρνησις. Κι' είμαι θεθαίος πώς θα κάνετε ως τό τέλος τό καθήκον σας. Σας παρακαλώ γι' αυτό, μ' όλη μου την καρδιά. Γενήτε μητέρα μου. Θά μου χαρί- ζετε την πιο μεγάλη χαρά του κόσμου...

Τά λόγια του με συγκίνησαν βαθεία.

—'Οστόσο, δέν ήξερα τί ν' άπαντήσω.

Κρατούσα σκυμμένο τό κεφάλι μου κι' όμως έμάντευα ότι με κυττούσε κατάματα, ότι κρεμόταν απ' τά χείλη μου...

Πέρασαν έτσι αρκετά δευτερόλεπτα σιωπής.

'Η καρδιάς και τών δύο μας χτυπούσαν μ' άγωνία.

Τέλος τόν άκούσα να μου ψιθυρίζει:

—Δέν μου άπάντατε, δεσποινίς Φλώρα;

—Θέέ μου, τί νά σάς πώ;

—Σας έλύπησα, μήπως, χωρίς να τό θέλω;

—'Ω, όχι, κάθε άλλο μάλιστα.

—Δέν συνηγορώ για τόν πατέρα μου, δεσποινίς, πιστέψτε με.

Μιλώ για σάς, για μένα. Δεχθήτε τόν γάμο αυτόν. Δεχθήτε τον για τόν πατέρα σας. Και σάς υπόσχομαι, πώς θα ευτυχίσετε.

Θά βρίσκωμει πάντα στο πλευρό σας και κανέναν δέν θα τολ- μήση να σάς λυπήση. Θά σάς σέσωμαι και θα σάς λατρεύω...

—Παιδί!... ψιθύρισα.

—'Ω, μή με λέτε παιδί!... 'Υπόφερα πολλά! Είμαι σέ θέσι να καταλαβαίνω τί θα σάς χρωστώ, για τό καλό πού θα μου κάνατε...

—Κι' όμως, ξεχνάτε κάποιον, κ. Λεάνδρε.

—Ποιόν;

—Τόν πατέρα σας.

—Δέν τόν ξεχνώ. Ξέρω όμως καλά, πώς θα σάς αγαπά. Σας αγαπά κιόλας...

Κούνησα τό κεφάλι μου άδιά- φορα.

—'Εχετε δίκιο να άμφισβάλ- λετε, μου είπε. Ναί, ο πατέρας μου φάνηκε σκληρός ως τώρα. Μαζύ σας όμως θ' αλλάξη. Εί- μαι θεθαίος γι' αυτό. 'Αφήστε με λοιπόν να έλπίζω. Σας παρα- καλώ...

Τά λόγια του ήσαν γεμάτα πόνο.

Και σέ μία στιγμή, χωρίς να καλοσκεφτώ τί λέω, του ψιθύρισα:

—'Ελπίζετε!

'Η χαρά πούλαμψε στά μάτια του, μόλις άκουσε τη λέξη αυτή, πού τόσο σιγανά την ψιθύρισα, ήταν άνεκφραστη. Τρελλός από χαρά, μη γνωρίζοντας κι' αυτός τί κάνει, πάνω στην παραφορά του, σηκώθηκε, και βαθεία συγ- κινημένος, μου φίλησε τό χέρι.

Κοκκίνισα δολόκληρη κι' άρχι- σα να τρέμω. Μά ο Λεάνδρος δέν πρόσχε πειά σέ τίποτε. 'Αρ- χισε να μιλά, να μιλά, παραζαλισμένος από ευτυχία:

—Θά ήθε, δεσποινίς Φλώρα, μου είπε, πώς θα ήρθε την ευ- τυχία, εκεί πού δέν την περιμένετε. Θά είσθε η μητέρα μου, η αγαπημένη μου μητερούλα. Δέν θα φεύγω στιγμή από κοντά σας. Δέν θα σάς λυπήσω ποτέ. Ναί, ο πατέρας μου είν' από- τομος. Πολλές φορές μου μιλάει, σαν να μην είμαι παιδί του. Μά τό μέλλον είνε δικό μας. Είμαι μεγάλος πειά και δέν θα του έπιτρέψω να σάς λυπήση. Θά ζω πειά μονάχα για σάς. Για- τί γίνετε ατία να πραγματοποιηθή τό μεγαλειότερο όνειρο της ζωής μου. 'Αποκτώ μία μητέρα, τη μητέρα πού δέν έχάρηκα...

Τά μάτια του βουρκώσανε.

Είχα συγκινηθή κι' εγώ τόσο, ώστε μουρχόταν ν' άρχίσω να κλαίω. Λίγο άκόμα άν εξακολουθούσε να μιλά, θα με παίρ- νανε τά δάκρυα, τά όποια με δυσκολία συγκρατούσα. Γι' αυτό, για να δώσω ένα τέλος στην πονεμένη του φλυαρία, του είπα:

—Σωπάτε πειά. 'Ας μη μιλάμε γι' αυτό τό ζήτημα. Θά γίνη ό,τι είνε μοιραίο να γίνη.

'Η λέξη «μοιραίο» τόν εξάνισε.

Γύρισε και με κύτταξε παράξενα.

—'Οχι ό,τι είνε μοιραίο, είπε, αλλά ό,τι πρέπει, ό,τι είνε σωστό.

—'Εστω, ό,τι είνε σωστό.

'Η όρα είχε περάσει.

Κ' η σκέψη μου πήγε άξαφνα στον 'Αρτέμη. Τί θα έλεγε, άρα-

γε, τί θα σκεφτότανε, άν μας έθλεπε αυτή τη στιγμή, άν άκου- γε όλα όσα είπώθηκαν μεταξύ μας;

Είχα την ύποψία, ότι ο 'Αρτέμης δέν άδιαφορούσε μόνον για τό γιού του, αλλά και τόν εξήλευε...

"Όλες αυτές η σκέψεις μ' έκαναν να φοβόμυαι και να δι- στάζω...

'Ο Λεάνδρος, με την άφέλειά του και την καλή του καρδιά, μου μιλούσε για την μελλοντική μου ευτυχία, χωρίς να σκέπτε- ται τόν χαρακτήρα του πατέρα του, τό μίος πού ύπήρχεν ά- ναιμέσ ότους.

Τί θα γινόταν άν στο μέλλον ο 'Αρτέμης άρχισε να ζηλεύη φανερά και σοβαρά πειά τό γιού του;

Τό σίπι θα καταντούσε, για όλους μας, σωστή κόλασις!...

—Τί σκέπτεσαι, δεσποινίς Φλώρα; με ρώτησεν ο Λεάνδρος.

—Φοβόμυαι! του άπάντησα σιγά.

—Φοβόσαστε; Τί;

—Τά πάντα... Τό μέλλον... Τους ανθρώπους...

—'Ω, δέν έχετε δίκιο. Οι φόβοι σας αυτοί είνε υπερβολικοί, πιστέψτε με. 'Η επιθυμία όλων μας είνε να γίνετε ευτυχισμένη και θα γίνετε...

—Είσατε παιδί, κ. Λεάνδρε. Δέν είνε τόσο εύκολο πράγμα η ευτυχία. Είνε ζήτημα άν ύπάρ- χει καθόλου. 'Εκείνο πού λέμε ευτυχία, δέν είνε παρά η στιγμή, η λίγες στιγμές πού κοπάζει μέ- σα μας ο πόνος και η συμφορά.

Τά λόγια μου τόν έλύτησαν.

Τό κατάλαβα καλά αυτό. Και για να μην τόν άφήσω να φύγη λυπημένος, του είπα:

—'Ας είνε... Κανέναν δέν μπο- ρεί να ξερή τί του έπιφυλάσσει τό μέλλον. Πιστεύω στα λόγια σας, βασίζομαι στις υποσχέσεις σας κι' έλπίζω να πραγματοποι- ηση ο Θεός τούς πόθους σας...

'Η έλπίδα είνε τό καλύτερο πράγμα στη ζωή. 'Ας έλπίζουμε...

Είχα κουρασθή.

Αισθανόμουν την ανάγκη να μείνω μόνη.

'Ο Λεάνδρος τό κατάλαβε. Ση- κώθηκε, με χαίρετσε κι' έφυγε.

[Απ' τό 'Ημερολόγιο της Φλώρας Μπριλλάντη]

Συνέχεια.—

Είνε ζήτημα άν θρέθηκε ποτέ καμμία νέα στη δύσκολη και τρα- γική θέσι μου. Πρέπει να διαλέ- ξω ένα από τά δύο. 'Η τό γάμο ή τό θάνατο!... Κι' όμως δέν τολ- μώ να πάρω μία άπόφασι.

Χθές με κάλεσε πάλι ο πατέ- ρας μου στο γραφείο του. Μου εξήγησε πώς καταλασθαίνει και συναισθάνεται τη θυσία μου και

με παρεκάλεσε ν' άρχίσω να ετοιμαζόμυαι για τόν γάμο.

—'Εκτός...άν αλλάξες γνώμη, παιδί μου, μου είπε στο τέλος, θαθέλα να πώ όχι, να τού άνοίξω την καρδιά μου, να τού πώ όσα μου διηγήθηκε η κ. Ρεντίδη, μά δέν είχα τό θάρρος, δέν είχα τη δύναμη.

—Σέ βλέπω πολύ λυπημένη τόν τελευταίο καιρό, Φλώρα, συ- νέχισε ο πατέρας μου. Και καταλασθαίνω την άφορη της λύ- πης σου. 'Αν λοιπόν δέν θέλεις να γίνη ο γάμος αυτός... 'Αν δέν τό θέλεις, άς γίνη τό θέλημα του Θεού!...

'Εσκυψα και του φίλησα τό χέρι.

—Σας υποσχέθηκα να παντρευτώ τόν άνθρωπο πού διαλέξα- τε για σύζυγό μου, πατέρα, άπάντησα, και θα κρατήσω τό λό- γο μου.

—Φτωχό μου παιδί!... Κι' όμως ύποφέρεις...

Προσπάθησα να τόν καθησυχάσω και να τόν πείσω, ότι δέν σκέπτομαι πειά αυτό τό πράγμα, ότι έχω πάρει πειά την από- φασι μου.

Κι' ο πατέρας μου με πιστέψε ή έκανε πώς με πιστέψε.

—Λοιπόν... Τά Χριστούγεννα, μου είπε.

—Ναί, τά Χριστούγεννα.

—Μπορώ να τό πώ στους φίλους μας, μπορώ να τό άνακοι- νώσω έπισήμως;

—Ναί, πατέρα.

—Σ' ευχαριστώ, κόρη μου!

Και με φίλησε, βαθεία συγκινημένος.

20 Δεκεμβρίου.—'Όλα είνε έτοιμα για τό γάμο.

Πολλοί και πολλές με συγχάρουν από τώρα. Κι' εγώ κάνω ψεύτικο κούράγιο και τούς ευχαριστώ για τις ευνέες τους.

Τά δώρα του κ. 'Αρτέμη πέφτουν άπάνω μου θροχή

(Ακολουθεί)

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΑΝΔΡΟΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΤΡΑΙΝΟΥ

ΤΟΥ ΤΟΜ ΓΑΛΛΟΝ

Η Μπέλλα κατέβηκε τρεχάτι τις σκάλες

Πειθή δεν ήθελε να πιάνη κουβέντες με άγνωστους, δ' "Εδουαρδ' ακούμπησε το κεφάλι του στο μαξιλάρι, σκέπασε τα πόδια του με μία κουβέρτα και προσποιήθηκε πως κοιμόταν. Ο "Εδουαρδ' Τόβει ήταν υπάλληλος σε μία μεγάλη Τράπεζα του Λονδίνου κ' οι προϊστάμενοί του τον έκτιμούσαν πολύ. Είχε δημιουργήσει με την αξία του μία αξιόλογη καριέρα και τον τελευταίο καιρό είχε έρωτευη τρελλά την Μπέλλα, την κόρη του Ντάμερ Ντάουνινγκ. Η αλήθεια είναι, πως ο πατέρας της Μπέλλας θarıόταν την συντροφιά του "Εδουαρδ', μα έπειδή ήταν πολύ υποχρεωμένος σ' αυτόν, για τις πολλές εκδουλεύσεις που του είχε προσφέρει, αναγκάστηκε να τον προσκαλέσει για να περάσει τις γιορτές των Χριστουγέννων στη θύλα του, στο Κρίκμορ. Εκεί πήγαινε τώρα ο μίστερ Τόβει και με αγωνία αναρωτιόταν αν θα καθάρθωνε αυτή τη φορά να υπερνικήσει τη θεία του και να ζητήσει σε γάμο την αγαπημένη του Μπέλλα... "Ω! Είχε πεπονηθεί, πως η Μπέλλα δεν θα έλεγε «όχι», αλλά ο πατέρας της; "Ισως να όνειρευόταν κάποιον καλύτερο γαμπρό για την κόρη του!... Μ' αυτές τις σκέψεις που τον βασάνιζαν, ο "Εδουαρδ' αποκοιμήθηκε! "Όταν έπειτα από άρκετη ώρα ξύπνησε, έριξε ένα βλέμμα γύρω του και άνοιξε διάπλατα τα μωρικά μάτια του.

Οι τρεις έπιτάκια είχαν κατέβει στους ένδιαμέσους σταθμούς, αλλά και πάλι δεν ήταν μόνος του στο θάγνι. Στην άλλη άκρη του διαμερίσματος, αντίκρυ του, καθόταν ένα περίεργο άτομο. Ήταν μία γυναίκα τεραστίων διαστάσεων και κάθε άλλο παρά όμορφη ήταν! Είχε άδρα χαρακτηριστικά, τεράστιες πλάτες, τεράστια πόδια και χέρια! Το ντύσιμό της ήταν φριχτό. Φορούσε ένα αλλόκοτο καπέλλο στραβοθαμένο, ένα πολύχρωμο σάλι και μία φούστα κουρελιασμένη και θρώμικη. Κρατούσε τα χέρια της σταυρωμένα πάνω στο στήθος της και είχε το βλέμμα της καρφωμένο επίμονα πάνω στον "Εδουαρδ'. Ο μίστερ Τόβει ζάρωσε στη γωνιά του κ' έκλεισε πάλι τα μάτια του. Μα άμέσως τ' άνοιξε πάλι. Η αλλόκοτη γυναίκα είχε σηκωθεί και πήγε και κάθισε απέναντί του. Με θαυμάσια ανδρική φωνή, του είπε τότε:

—Αρκετά κοιμήθηκες, μικρούλη μου... Δεν όφειλε να κοιμάται κανείς τόσο πολύ.

—Κυρά μου, την διέκοψε με αξιοπορέπεια ο "Εδουαρδ', δεν σ' έρώτησα, ούτε σ' ενδιαφέρει τί κάνω!...

—Μη θυμώνεις, μικρούλη μου, για το καλό σου στο είπα...Μου φαίνεσαι ευκατάστατος νέος. Μήπως σου θρίσκει κανένα

"Αρχισε να καπνίζει με απόλαυση..."

πούρο;...

—Πώς;... Πούρο! ρώτησε σαστισμένος ο μίστερ Τόβει. Θέλεις να καπνίσω, κυρά μου; Ερίσκω αυτή τη συνήθεια πολύ άταίριαστη για μία γυναίκα...

—Αυτό να μη σ' ενδιαφέρει! "Αφησε τα πολλά λόγια και έρε ένα πούρο και τον αναπήρα σου! όπάντησε η ανδρόγυνα, με άγριο ύφος.

Θέλοντας και μη, ο μίστερ Τόβει συμμορφώθηκε με τη θέλησή της. Με το ένα πόδι πάνω στο άλλο, η ανώστη, αφού άγκασε την άκρη του πούρου, τόν άναψε και με απόλαυση άρχισε να καπνίζει. Σε λίγο είπε:

—Κοιμόσουν, μικρέ μου, όταν μπηκά κρυφά στο θάγνι. Λέω «κρυφά», γιατί πρέπει να σου όμολογήσω, πως δεν έχω εισιτήριο και τα ρούχα αυτά που φορά είναι τα μόνα που έχω. "Αν δεν ήσουν ένας...τόσος δά ανθρώπινος, θα σου πρότεινα να κάνουμε αλλαξιά... Μα δυστυχώς δεν είναι δυνατόν! πρόσθεσε η άγνωστη σαρκαστικά, θέλοντας το τρομαγμένο βλέμμα του "Εδουαρδ'. Ξέρεις ποιος είμαι;

—Πώς θέλεις να ξέρω;

—Μάθε λοιπόν, πως είμαι μέλος ενός θιάσου που περιούει σ' αυτή την επαρχία, όπου έπρόκειτο να δώση μερικές παραστάσεις. Τα ρούχα που θέλεις, είναι ένα από τα κοστούμια της πρωταγωνίστριας. Τα φόρεσα, γιατί χθες το θράδυ, την ώρα που κάναμε πρόβες, το θεατρό μας πήρε φωτιά και...τα ρούχα μου μαζύ. Πλυτώσαμε ως εκ θαύματος από φριχτό θάνατο και τώρα...να με!

—Λυπούμαι πολύ, κυρά μου.

—Τί κυρά μου και ξεκυρά μου! Είμαι άνδρας...

—... "Ανδρας!!!...

—Ναι, θάλακα!... Βλέπεις λοιπόν τα χάλια μου, παραμονή Χριστουγέννων να γυρίζω στους δρόμους μασκαρεμένος... "Ω, στόσο, ήμουν τυχερός που σέ συνάντησα! Σ'ύ, που πηγαίνεις;

—Μά... τραύλισε ο μίστερ Τόβει, σε μία οικογένεια που με προσκάλεσε να περάσω τις γιορτές μαζύ τους.

—Περίφημα! Πώς λέγεται η οικογένεια;

—Ντάμερ Ντάουνινγκ...

—Σ'ώπα δά! Τί καλή σύμπτωση!... "Εχω άκουστά αυτή την οικογένεια. Είναι καλοί άνθρωποι και δεν θα άρνηθούν να με δεχθούν... Θά με πάρης λοιπόν μαζύ σου!...

—Αδύνατον! φώναξε μ' άπελπισία ο μίστερ Τόβει. Πολύ δυνατόν, μάστιγα!... Μη με διακόπεις, σε παρακαλώ, όταν όμιλώ, εξακολουθήσε ο άγνωστος με άγρια φωνή. Θά με παρουνιάσεις ως άδελφή σου...

—Μά ξέρουν πως δεν έχω άδελφή.

—Τότε...ως φιλιναδέστα σου...

—Μά, κύριε, επιτέλους! Τί θέλετε να πητε; "Η οικογένεια Ντάουνινγκ είναι καθώς πρέπει!...

—Ως θεία σου, λοιπόν, διάβολε!... θροντοφώνησε ο άγνωστος... "Ως εξαδέλφη σου, διάλεξε, επιτέλους... "Αλλά σου τ' λέω για να τ'ό ξέρης, πεινώ έλεεινά, είμαι ησυχικός από άχες και δεν έννοώ και σήμερα ή μέρα που είναι, να μείνω ησυχός! Κατάλασες;

—Μά... τόλμησε να πη ο "Εδουαρδ', πρέπει να σάς πω, πως ο κ. Ντάουνινγκ έχει μία κόρη...

—"Ω! έτσι, έ! Κατεργάρι, κατάλαθα! είπε ο άγνωστος κλείνοντας το μάτι. Σου εύχομαι λοιπόν καλή έπιτυχία, μα αυτό δεν έμποδίζει νάρθω μαζύ σου... "Εχεις άπάνω σου χρήματα;

—"Εχω, άποκρίθηκε ο μίστερ Τόβει, φοβισμένος.

—Λοιπόν, θά πληρώσης το εισιτήριό μου, σάν φθάσω... "Εκείνη τη στιγμή, το τραίνο έμπαινε στο σταθμό του Κρίκμορ και σε λίγο σταμάτησε. Ο μίστερ Τόβει έκανε μία άπεγνωσμένη προσπάθεια να πηδήξει από το θάγνι και να τ'ό βάλει στα πόδια. Μα το θαύρο χέρι του άγνωστου έκλεισε σάν σιδερένιος κλοιός άπάνω στο μπράτσο του και τον άνάγκασε να προχωρήσει ήσυχα δίπλα του. "Ο σωφέρ του κ. Ντάουνινγκ, που περίμενε μπροστά στο

σταθμό, έριξε ένα βλέμμα άπορίας στην περίεργη αυτή γυναίκα, μα δεν τόλμησε να πη τίποτε, μόνο σήκωσε το κασκέτο του με σεβασμό.

—Άκουσε! ψιθύρισε σε λίγο ο μίστερ Τόβει, σκουπίζοντας το ιδρωμένο από άγωνία μέτωπό του. Θά σου δώσω μία λίρα... δύο αν θέλεις...άλλά φύγε, πριν φθάσουμε στη θύλα!

—Δεν γίνεται αυτό! άποκρίθηκε ο άγνωστος με άπάθεια. Θάρθω μαζύ σου.

Το περίεργο ζεύγος δεν άντάλλαξε πειά λέξι, ώσπου έφθασαν στη θύλα. "Εκεί, ο μίστερ Τόβει, αναγκάστηκε να συστήση τον σύντροφό του ως εξαδέλφη του στον κ. Ντάουνινγκ, ο όποιος κύτταζε κατάπληκτος την περίεργη αυτή γυναίκα.

—Χαίρω πολύ! είπε ο οίκοδεσπότης με καταφανή δυσάρεσκια. Πώς είπατε το όνομα της εξαδέλφης σας;

—"Αμέλια! τραύλισε ο "Εδουαρδ' κοκκινίζοντας.

—Μεγάλη τιμή μου, μίς "Αμέλια! έπανελάσε ο κ. Ντάουνινγκ άπλώνοντας το χέρι του.

Η "Αμέλια άρπάξε το χέρι του οίκοδεσπότη και το έσφιξε τόσο δυνατά, που ο άτυχής Ντάμερ χλώμισε από τόν πόνο. "Εκείνη τη στιγμή, η Μπέλλα κατέβηκε τρεχάτι τις σκάλες. Τα βροσερά μάγουλά της έγιναν λίγο πιο κόκκινα, όταν χαιρέτησε τον μίστερ Τόβει. Κατόπιν άπλωσε το χέρι της στην ης "Αμέλια. Μα αυτή, ήρπαξε τη Μπέλλα στην άγκαλιά της, την φίλησε και κατί της ψιθύρισε στο αυτί.

—"Ω! φώναξε η Μπέλλα χαρούμενη. Οι φίλοι του μίστερ Τόβει είναι και δικοί μας φίλοι. "Ελάτε, μίς "Αμέλια, να σάς δεξώ στο δωμάτιό σας.

Λέγοντας τα λόγια αυτά, η Μπέλλα άρπάξε από το χέρι την ήπην εξαδέλφη και τρεχάτι ανέβηκαν τις σκάλες. Τά εθύμα γέλια τους άκουγότουσαν ακόμα, καθώς ο κ. Ντάουνινγκ συνώδεσε τον σαστισμένο "Εδουαρδ' στο δωμάτιό του. Μα όταν μετά μισή ώρα κατέβηκε στο σαλόνι ο μίστερ Τόβει, στάθηκε κατ'άπληκτος στο κατώφλι. "Εκεί μπροστά του, εξαπλωμένος αναπαυτικά σε μία μεγάλη πολυθρόνα, έρισκόταν η άγνωστη του τραίνου, ντυμένη με κομψό άνδρικό κοστούμι. Δίπλα του καθόταν ο κ. Ντάουνινγκ και συζητούσε μαζύ του με μεγάλη οικειότητα. Λίγο παρέκει, η Μπέλλα παρακολουθούσε με ένδιαφέρον την άφήγησι του νέου.

—"Αλλά! μίστερ Τόβει! φώναξε εθύμα ο άγνωστος. Καλά τά καταφέραμε, έ;

—Σαστισμένος ο μίστερ Τόβει στεκόταν άκίνητος, μί έξροντας τί να σκεφθθ.

—"Αγαπητέ μου "Εδουαρδ', είπε ο οίκοδεσπότης, ποτέ δεν ήστανόμουνα πως σε σένα θα χροστούσα την έπιστροφή του...άσώτου υιού μου. Πριν από δυό χρόνια, αυτό το παληόταϊδο, έφυγε από το σπίτι μου και πήγε κ' ένινε ήβ'οποιός. Κατάφερες να μου τόν φέρης πίσω με τέτοιο τρόπο, που δεν μόρεσα να του κλείσω την πόρτα, ήμέρα που είνε σήμερα... Περσάμενα-εξασάμενα!... Πήγαινε τώρα, φίλε μου, με την Μπέλλα, να σου δείξθ το σπίτι και τη σέρα μας. Καί άμα θαρθήτε να μιλάτε για άνθη, φατάζομαι πως θα θάρθ...καμένα άλλο θέμα, πιο ένδιαφέρον, να συζητήσετε...

—Καλή έπιτυχία! φώναξε ο άσωτος υιός, καθώς η "Απέλλα άπομακρυνόταν με τόν μίστερ Τόβει.

Το ίδιο θράδυ, στο Χριστουγεννιάτικο τραπέζι γινότουσαν οι άφραδόνες της Μπέλλας και του μίστερ Τόβει.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΑ ΔΟΥΚΑΤΑ

Ο αυτοκράτωρ της Αυστρίας "Ιωσήφ Β' έταξείδευε κάποτε ίγκονιτο στην "Ιταλία. Κοντά σ' ένα χωριουδάκι όμως, έσπασε ξαφνικά ένας τροχός του άμαξιού του. "Επήγε τότε σ' ένα σιδερά και τόν παρακάλεσε να του τόν διορθώση.

—Δεν μπορώ, άφεντικό, άπάντησεν ο σιδεράς. Σήμερα είναι Κυριακή και το παιδί που τραβάει το φουσερό λείπει...

—Θά τραβήξω εγώ το φουσερό, είπεν ο αυτοκράτωρ.

—Τότε γίνεται ή δουλειά.

Πράγματι ο αυτοκράτωρ άρχισε να τραβάθ το φουσερό κ' ο τροχός διορθώθηκε.

—"Εξή δεκάρες θά μου δώσης, άφεντικό, για τόν κόπο μου, είπε τότε ο σιδεράς.

Ο αυτοκράτωρ όμως τού έδωσε έξ χρυσά δουκάτα. Μα ο σιδεράς δεν ήθελε να τά πάρη.

—"Εξή δεκάρες, άφεντικό, κάνει ο κόπος μου, έξή δεκάρες θέλω, επέμεινε.

—"Ανθρωπέ μου, κράτησε τά λεπτά που σου δίνω. Ο Αυτοκράτωρ της Αυστρίας μόνο χρυσά νομίσματα πληρώνει! τού είπεν ο "Ιωσήφ.

—Τότε λοιπόν, Μεγαλειότατε, τού άπάντησεν ο σιδεράς, πάρε και σ' το ένα δουκάτο για τόν κόπο σου, που τραβούσες το φουσερό.

Κι' έδωσε στον "Ιωσήφ τόν ένα δουκάτο!

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο Χασάν "Αγός κ' η μενεμανία του. Πώς την έμμεταλλεύον-τευσαν έσει πηγαίναν στην Προύσσα. Τ'ό φέμμα τού πραγμα-τευτή. «Δέν τ'ό πιστεύω, μά ξαναπές το». Ο πονέφυχος "Εμίν έφειντης κ' η έγνοιες τού κόσμου. Γιατί δέν τόν έννοιζε για τις δικές του έγνοιες, κλπ.

Ο Χασάν "Αγός ήταν ένας ήσυχος και καλός άνθρωπος, κατά τά άλλα. Είχεν όμως μία αδυναμία, μία μονομανία. "Αγνωστόν πως, είχε σχηματίσει την έμμοινη ιδέα πως τ'ό όνομά του είχε φθάσει ως την Πόλη, ότι εκεί γινόταν πολύς λόγος γι' αυτόν και την ιδέα αυτή ήταν άδύνατο να τού την ξεκολλήση κανείς από τ'ό μυαλό. Μ' αυτήν κοιμό-ταν και μ' αυτήν ξυπνούσε...

Ο Χασάν "Αγός καθόταν στην Προύσσα. Καί κάθε φορά που κανένας ταξειδιώτης έφτανε εκεί από την Πόλη, ο Χασάν "Αγός δέν τόν άφηνε να πάθι στο χάνι. Τόν έπαιρνε στο σπίτι του, τόν φιλούσενοσε λαμπρά και άφου ο ξένος έτρωγε και έπινε, ο Χασάν "Αγός τόν ρω-τούσε :

—Γιά πές μου τώρα, άδελφέ μου, τί λένε για μένα στην Πόλη ;

Σιγά-σιγά οι ταξειδιώτες τόν έμαθαν. Κατάλαβαν την αδυναμία του και την έμμεταλλεύοντουσαν όπως μπορούσαν καλύτερα. "Όταν έφταναν στην Προύσσα, τραβούσαν όλοισα στο κανάκι του. "Ετρωγαν, έπιναν και, όταν ο Χασάν "Αγός τούς ρωτούσε τί έλεγαν γι' αυτόν στην Πόλη, τού άράδειαζαν ένα σωρό ψευτιές : Πώς γύρω από τ'ό όνομά του γινόταν εκεί πολύς λόγος, πως και ο Σέχ-σουλ, "Ισλάμης είχε μιλήσει για μένα γι' αυτόν και πως καλλόλον άπίθαινα να τόν καλούσε μία μέρα ο Βεζύρης κοντά του.

Κάποτε λοιπόν ένας πραγματευτής έφρόζετο να πάθι από την Πόλη στην Προύσσα. Καί ένας γνώ-στός του, για να τόν έστηρητση, τού ελε για τόν Χασάν "Αγός :

—Σάν πές στην Προύσσα, μη νοιάζεσαι διόλου, ούτε για φάι, ούτε για ήπινο. Πήγαινε ίσια στο κανάκι τού Χασάν "Αγός. Πές του όσες ψευτιές θέλεις και θά τάχης όλα !...

Ο ξένος πήγε πράγματι στο Χασάν "Αγός και ο Χασάν τόν φιλούσε. Καί άφου ο ξένος έφαγε και ήπιε, ο Χασάν "Αγός τόν ρώτησε, σύμφωνα με τη συνήθειά του :

—Τώρα, για πές μου, άδελφέ μου... Τί λένε για μένα στην Πόλη ;...

Ο ξένος άρχισε να τού λέγη πως γύρω από τ'ό όνομά του γινόταν εκεί πολύς λόγος, πως τούτο... πως εκείνο... Στο τέλος, για να εύχαριστήση περισ-σότερο τόν Χασάν "Αγός, τού ελε :

—Και να σου πω, Χασάν "Αγός... Θαρρώ πως στο παλάτι αποφάσισαν να σε φωνάξουν και να σου δώ-σουν ένα μεγάλο άξίωμα...

—Τί άξίωμα ; ρώτησε ο Χασάν "Αγός, και τ'ό άξίωμα ;

—Τί άξίωμα ; ρώτησε ο Χασάν "Αγός, και τ'ό άξίωμα ;

Ο ξένος κόμπιασε. Δέν είχαν ίσ' όψει τον τί άξίωμα να δώση στον Χασάν "Αγός. "Εξάγνα όμως κατί τού ήθελε στο νου.

—Βεζύρη θά σε κάνουν, Χασάν "Αγός !...

—Τί είπες ; έκανε ο Χασάν "Αγός, και ανατήρησε. Για ξαναπές το. Βεζύρη, είπες ;

—Ναι, Βεζύρη !...

Ο Χασάν "Αγός έμεινε για λίγο σιλογισμένος. Χωρίς άλλο, τού φανόταν πολύ μεγάλο τ'ό άξίωμα που τού έδινε ο ξένος του. "Επειτα ζήτησε τόν ξένο στα μάτια χαμογελώντας και τού ελε :

—Νά σου πω, φίλε μου... "Εγώ αυτό που μου λές, δέν τ'ό πιστεύω. Μα, με εύχαριστεί τόσο πολύ... τόσο πολύ να τ'ό άκούω... Για ξανα-πές το άλλη μία φορά !...

Ο "Εμίν έφέντης ήταν πολύ πονόμυχος άνθρωπος. Πάντοτε σιλλο-γίζονταν τόν κόσμο, τά βάσανά του, τις πίκρες του. Καθόταν στενοχο-ρημένος, αναστενάζε, φρυσούσε, ξαναφρυσούσε κ' επανελάμβανε :

—Τί θά γίνουν, βρε παιδί μου, αυτοί τ'ό κόσμου ή δουλιές !...

Μία μέρα κάποιος πήγε να τόν έπισκεφθθ. Μίλησαν για διάφορα πράγματα, μα ο ξένος παρατήρησε στο τέλος πως ο "Εμίν έφέντης ή-ταν πολύ, μα πάρα πολύ, στενοχωρημένος και σκεπτικός. Δέν κρατή-θηε και τόν ρώτησε :

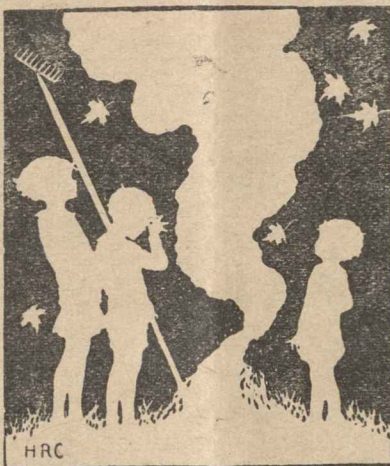
—Δέν μου λές, τί έχεις, "Εμίν έφέντη ; Στενοχωρημένος είσαι και σκεπτικός. Τί σκέπτεσαι και γιατί στενοχωρείσαι ;

—Τί σκέπτομαι ; έκανε ο "Εμίν έφέντης. Σκέπτομαι τί θά γίνουν όλον αυτό τ'ό κόσμου που βλέπεις ή δουλιές !...

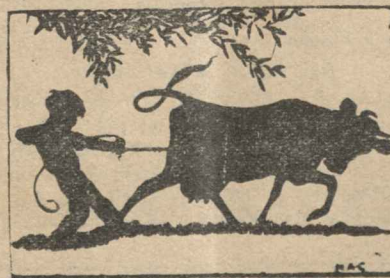
Ο ξένος παραξευτένησε.

—"Εμίν έφέντη, τού ελε. Δέν σκέπτεσαι καλύτερα τις δικές σου δουλιές... "Η μήπως δέν έχεις καμιά δική σου ιδέησι, για να στενοχωρηθής ;

—"Αν έχω δική μου ; έκανε ο "Εμίν έφέντης. Καί πως δέν έχω ; Μα, ξέρεις, την έχω δώσει στο...δωρη-γόρο εγώ !...

HRC

HRC

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δραχ. 4. 'Η αθάνατος υπερτίμηση των παρὰ τὴν υποπρακτορὲων ἀπογορεύεται. Παρακαλοῦμεν ὅταν τὸς ἀγαπητοὺς μας ἀναγνώστες, δάσκις ὑποπέσει εἰς τὴν ἀντιλήψιν τῶν τοιούτων τι. νὰ μᾶς τὸ ἀναφέρουν ἀμέσως.

Ἡ ὑπὸ τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀποστελλομένη συνεργασία καὶ μὴ συνοδευομένη ὑπὸ δικαιώματος κρίσεως ἐκ δραχμῶν πέντε εἰς γραμματίσματα, δὲν λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν.

Πολλοὶ ἀναγνώσταί μας μᾶς γράφουν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ προμηθευθῶν τὰς ἐκδόσεις μας καὶ νὰ ἐγγραφῶν συνδρομηταὶ τῶν περιοδικῶν μας, ἀλλὰ δυσκολεύονται εἰς τὴν ἐκδοσὶν ἐπιταγῶν. Γιὰ νὰ τοὺς διευκολύνουμε σχετικῶς, τοὺς πληροφοροῦμεν ὅτι δεχόμεθα τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν, φύλλων, βιβλίων, ἡμερολογίων κλπ. εἰς γραμματίσματα ἢ κινητὰ χαρτόσημα οἰοσδήποτε τιμῆς.

Πάρις. Τὸ διήγημά σας δὲν εἶνε καλὸ. Τί ἔχει; Δὲν ἔχει τίποτε ποὺ νὰ τὸ κἀν διήγημα. Ἡ αἰωνία ἱστορία τῆς ἀπίστου συζύγου, καὶ δὲν ἀγαπᾷ τὸν πιστὸ καὶ ἀσοσιαμένο σύζυγόν καὶ ρίπτεται κατακέφαλα μέσα στὸ... πορτοφύλι ἐνὸς ἐκατομυριοῦχου!... Ἰδοὺ, ἐπὶ παραδείγματι, ἡ ἀρχὴ τοῦ... ἔργου σας:

ΑΠΙΣΤΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

«Ἐἴνε μὰ νύκτα τοῦ γενάρη, νύκτα σκοτεινὴ καὶ παγωμένη. Ὁ βοριάς φυσᾷ μὲ μανία σὰν νὰ θέλῃ νὰ ξεσπάσῃ τὸν θυμὸν του. Τὸ γινὼν παρασυνθρομένο ἀπὸ τὸν βοριά τὸ κτυπᾷ μὲ κακία, εἰς τὴν ξεγυμνωμένην δένδρσοστοχίαν τῆς κεντρικῆς οδοῦ τῆς πόλεως. Τίποτα δὲν ἀκούεται, μόνον τὸ σφύριγμα τοῦ βοριά καὶ τὰ τριζύμια τῶν δένδρων. Κάτω στὸ βάθος τῆς οδοῦ τὰ δένδρα εἶναι πῶ πικρὰ. Ναι! ἔκει εἶναι ἕνα παγγὰ ἐπάνω ἐκπλαμένους ἕνας νέος δένεται μὲ τὴν ἀγρίαν μορφή τοῦ βοριά καὶ προσπαθεῖ νὰ ξεσπάσῃ μὲ τὰ ξεσπασμένα ροῦχα του. Αὐτὸς ὁ νέος εἶναι ὁ Ἰωάννης ναι! Ὁ Ἰωάννης ποὺ εἶχε ὑπανδρευθῇ μὲ τὴν Μαρία μὴ δημοφιλῆ γυναῖκα, τὴν ἀγατοῦσε μὲ ὅλην τὴν καρδίαν καὶ ἐθυσίαζε τὰ πάντα γι' αὐτὴν γιὰ νὰ μὴ τὴν στενοχωρίσῃ. Καὶ αὐτὴ στὴν ἀρχὴν ἔκαμε ὅτι τὸν ἀγατοῦσε λέγοντάς του καλακευτικὰ λόγια ὅτι τάχα δὲν ἀγάπησε ἄλλον ἄνδρα ἀπὸ αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν τῆς ποὺ λατρεῖται καὶ ποὺ ἀφοσιώμενος γι' αὐτὴν. Ἀλλὰ ὅλα αὐτὰ ἐπιγαίνον χαμένα γι' αὐτὸν. Ἡ Μαρία ἀγατοῦσε ἄλλον πῶ δημοφιλῆ λατρεῖται. Ἦταν ὁ Ἰάκωβος ἕνας ἐκατομυριοῦχος μὲ αὐτοκίνητα καὶ θαλαμηγούς. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐσκέπτετο ἡ ὥραία Μαρία τόσον καὶ ἀπαρνοῦσταν τὸν ἄντρα τῆς οἰγὰ οἰγὰ γιὰ νὰ μὴ πιστῇ ἀμέσως καὶ τῆς ζητήσῃ τὴν αἰτίαν. Καὶ ὁ Ἰάκωβος τὴν ἀγατοῦσε τρελλὰ, τὴν εἶχε γνωρίσῃ σ' ἕνα χορὸ καὶ ἀπὸ ἐκεῖνην τὴν ἡμέραν ὅταν ὁ Ἰωάννης ἔλειπε εἰς τὴν δουλειάν του ἡ Μαρία ἤξευρε τὴν ὥριμὴν ὥρα ποὺ ἤχοτο ἐμῆιν εἰς τὸν Ἰάκωβον καὶ ἐκεῖνος ἔβρινε τὸ αὐτοκίνητό του τὴν ἔβρινε καὶ ἐπῆγανον σὲ κέντρα καὶ ἐξοχίε. Καὶ ὁ καίμενος ὁ Ἰωάννης ἤχητο ἀπὸ τὴν δουλειάν του ἀνίστατο περὶ τοῦτον».

Σταματοῦσε λοιπὸν τὴν διηγηματογραφίαν. Κι' ἀρχίζε νὰ διαβάσῃ γιὰ νὰ δῇ τί ἀκριβῶς εἶνε ἕνα διήγημα καὶ τί ἀπαιτεῖται γιὰ νὰ γραφῇ. Πλὴν τῆς μελέτης, τῆς πέννας καὶ τοῦ χαρτιοῦ—Ν τὸ ἄλλο, Θεσσαλονικὴν. Μᾶς γράφετε στὴ συμπασσάτη ἐπιστολὴ σας:

«Πρὸ καιροῦ ἔχω συντάξῃ ἕνα μικρὸν ποιηματάκι, τὸ ὅποιον εἶνε δευτέρον μου ἔργον. Τὸ πρῶτον μου τὸ ἔχω συντάξῃ στὴν Γ' τάξιν, εἰς τὸ ὅποιον εἶχα ἕνα μόνο λάθος καὶ μοῦ τὸ διόρθωσε ἡ καθηγήτριά μου. Αὐτὸ ποὺ σὰς στέλνω τὸ ἔχω κάνει μόνον μου, χωρὶς νὰ μὲ βοηθῇσαι κανεῖς. Καὶ γι' αὐτὸ θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ τὸ κρίνεται καὶ νὰ μοῦ γράψετε ἂν εἶναι καλὸ ἢ ὄχι. Αὐτὸν ἀρχίζω...».

Πρὶν ἀρχίσετε ὅμως πρέπει νὰ σὰς ποῦμε ὅτι τὸ ποιηματάκι σας δὲν εἶνε ἐπιτυχές. Προτάλοιν μόνον, ἀγαπητὴ φίλη. Ἰδοὺ, π. χ., ἡ ἀρχὴ του:

ΤΟ ΑΓΝΟ ΛΟΥΛΟΥΔΑΚΙ

Παιγνιδιάρικο καὶ ἀγνὸ λουλούδι,
[δάκα,
ποὺ ἀμάραντο πάντα παρηγορεῖ-
[σες,

γιατί σκεφτὸ τώρα μοῦ μένεις
ποὺ ὅλο χαρούμενο περνοῦσες;
Μήπως βοροῦνλα δὲν ἐπότισε
τὶς ἀκακὲς σου ρίζες!
ἢ μήπως ὁ σκληρὸς ὁ ἀνεὺς
δὲν ἀκούηται τὰ μαλαμένα φύλ-
[λα σου;

*Ὅχι! δὲν εἶνε τίποτα ποὺ σὲ
[κλονίζει.

Δὲν εἶνε τίποτα ποὺ σὲ τυρανεῖ,
μόν' εἶν' ἕνα αἶσθημα γλινδὸ
αἶσθημα ποὺ ρίζωσε· καὶ σ' ἔξαν-

[τλεῖ—ὁ ἔρωτας!... κλπ.

Σὰς συμβουλεύουμε, λοιπὸν, νὰ διαβάσῃτε ἑλληνικὰ ποιητὰς, γιὰ νὰ μὴν ὀπιοσδήποτε στὸ νόημα τῆς ποιήσεως. Διαβάσῃτε τὴν «Ποιητικὴν Ἀνθολογίαν» τῆς ὁποίας ἐξέδωκε τελευταίως ὁ κ. Ἡρ. Ἀποστολίδης. Ἐκεῖ θὰ βρῇτε ὅλους τοὺς ἑλληνικὰς ποιητὰς, ἀπὸ τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ ἐντεύθεν, καὶ ὅλα τὰ εἶδη τῆς ποιήσεως. — Δ. Σ. Δράκον. Ἐνταῦθα. Καὶ τὸ δικὸ σας ποίημα ὄχι καλὸ. Ἀρ-
χιζέτε τόσο ἐξωφρενικὰ! Κι' ὅμως εἶνε τόσο καλὸ τὸ τέλος του!... Τόσο πο-
ητικὸ!... Κι' ὁ δὲ αὐτὸς ἡ κακὴ ἀρχὴ καὶ τὸ καλὸ τέλος, γιὰτί; Γιατί ἡ-
ξεστε ἀσφαλῶς, γιὰτί δὲν προσέχετε καθόλου. Καὶ νὰ, πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ὅ-
σων λέμε, τὸ ποίημα σας:

Η ΣΚΟΝΗ ΤΩΝ ΣΚΑΛΟΠΑΤΙΩΝ

Ἡ σκὴν τῶν σκαλοπατιῶν μᾶς πολυκατοικίας
θυμίζει πάντοτε σ' ἐμὲ ἀρχαίας ἱστορίας.
Πόσοι περᾶσαν ἀραγε κι' ἀρίσαν λίγη σκὴν!
Καὶ πόσοι θάρσθον νὰ διαβῶν ν' ἀρίσουν κι' ἄλλη ἀκόμη!
Φτωχοὶ ζητᾶντο κι' ἡμεῖς σκὴν ἐκουβαλοῦσαν
ποχίλιους δρόμους μακρινούς σπου γρητοῦσαν.
Αὐτοὶ τὴ σκὴν ἀρίσαν στὴν ἡμεῖς σφίτα
καὶ ἔτρωγαν ξεροὺς ψωμοὶ γιὰ Χριστοῦγέννον πῆτα.
Στὸ τελευταῖον πάτωμα τῆς σκὴν τοὺς ἀρίσαν
τρεῖς φοιτηταί, ποὺ λιγοστὸ ἐνόηκιο ἔδιναν.
Εἰς τὸ μεσαῖο ἀρίσαν σκὴν ὁ ἰδιοκτήτης,
ἄνθρωπος μ' οἰκονομία καὶ τίμιος πολίτης.
Στὸ πρῶτον τέλος ἀρίσαν μεσοκίτη κυρία
τῆς σκὴν μὲ δυὸ κόρες τῆς, Ἑλένη καὶ Μαρία.
Ἑλένη! Ὁραῖο ὄνομα τὴν εἶχε συναντήσῃ
εἰς τὸν νεκροταφεῖον μας τὸ τρίτον κτατοῖσιν.
Αὐὸ λουλούδι ἐκοδε συνεπασμένη μέρα
καὶ πῆγαν καὶ τ' ἀρίνε στὸν τάφο τοῦ πατέρα.
Ἐξήσαμε, τὴ λάρτεσσα, πέρσαν χρόνια τώρα.
Κεῖ ποὺ πρωτοῖδοθήκαμε βροῖσκετ' αὐτὴ τὴν ὥρα,
καὶ μένει τῆς ἀγάτης μου ὡς μόνη μαρτυρία
ἡ σκὴν τῶν σκαλοπατιῶν στὴν πολυκατοικία.

Α. Νικολοῦδης. Τὸ ποίημα σας μὲ τὸν τίτλον «Ἡ Κακὴ Τύχη μῆς Μα-
ριας», ὄχι καλὸ. Δὲν εἶνε δηλαδὴ, παρὰ πρωτόλειον. Χωρὶς τέχνην καὶ χωρὶς
ἐμπνευσιν. Ἰδοὺ τὰ πρῶτα τοῦ τέσσαρος τετράστιχα:

Μὰ μᾶνα εἶχε τέσσαρα παιδάκια καμωμένα,
μὲ πίκρες καὶ μὲ βᾶσανα τὰ εἶχ' ἀναθρεμένα,
καὶ τόσων ποὺ περιέμενε νὰ ζῇ εὐτυχισμένα
χάναί τὰ τρία τῆς παιδιὰ καὶ μένει μὲ τὸ ἕνα.
Ἡ μᾶνα ἡ κακὴν βαριεῖται τὴ ζωὴ τῆς
κι' ἔχ' ὅλη τὴν ἐλπίδα τῆς στὸ πῶ μικρὸ παιδί τῆς,
σ' αὐτὸ ἀπάνω στήριζε ὅλη τῆς τὴν ἀγάπην,
μὴν τῆς πεθάνει σκάσεται καὶ μένει πειὰ μόναν.
Τὴν καταδιώκει πάντοτε... κατηραμένη τύχη,
πέφτει ὁ γυνὴς τῆς ἀρρωστος μὰ μέρα ἀπὸ γρίπη.
Τρέχει ἡ μᾶνα γρήγορα, μὲ μάτια δακρυομένα
μέσ' τοῦ γιαιτοῦ τὴν κλινικὴν βροῖζεται στὰ χαμένα.
Γιατρὲ μου, σὲ παρακαλῶ, στὸ σπῆτι μου νὰ πάμε,
ἔρχου, τοιμάσου γρήγορα, γιὰτί πολὺ λυπῶμαι,
μὲ καταδιώκει πάντοτε ἡ ἀμωγή ἡ
[τύχη]

καὶ τὸ παιδάκι μου, γιαιτρε, ἀρρω-
[στη] ἀπὸ γρίπη, κλπ.

Γράφετε στίχους, ἀλλὰ καὶ διαβά-
τε. Μὴ βιάζεστε δὲ νὰ τοὺς δῇτε δημο-
σιευμένους, πρὶν δημιουργηθῇ κατὰ τὴν
τέλειον.—Α. Α. Α. Τὸ Μεγάλο μας ἔρ-
γετο εἶνε κοινόν, καὶ τῶν δύο περιοδικῶν
δηλαδὴ καὶ τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς
«Οικογενείας», γιὰτί καὶ τὰ δύο τοῦ
εἶνε μεγάλα. Τὸ ν' ἀγοράζετε καὶ τὰ
δύο περιοδικὰ ἐπὶ τρίμηνον δὲν εἶνε
μεγάλη θυσία, ἀλλὰ ἡμεῖς ἀπαιτοῦμε
σας, γιὰτί ἡ «Οικογενεία» εἶνε τὸ σω-
πλήρωμα τοῦ «Μπουκέτου», ἡ ἀδελφὴ
του.—Ν. Β. Ἰ. ὁ λ. ὁ κ. ν. Ἀργυροῦ. Δι-
καίαν ἴσως ἡ παρακλήσις σας, ἀλλὰ γι-
ὰτί τὰ θέλετε ὅλα δικά σας; Κατασπ-
φέτε φυσικὰ τὸ φύλλο, γιὰ τὸ δελτί-
οῦ λαχεῖται, ἀλλὰ ἔχετε συγχρόνως τὴν
ἐλπίδα νὰ κερδίσετε κατὰ. Μὴν θέλετε
καὶ τὸ σκυλὶ λυτὸ καὶ τὴν πῆτα ἀπὸ
γῶγην. Κάμετε καὶ σῆς μὴν μικρὴ θυ-
σία, τὴ θυσία τοῦ φύλλου, εἵναί τὴν
θυσιάν τῶν δώρων, ποὺ κάνουν τὰ πε-
ριοδικὰ μας. Θάπρεπε νὰ σὰς κάμῃ ἐπὶ
πλέον ἐπιτυχίαν καὶ τὸ ἔλεγε: «Ὅτι ἐπὶ
ὅλων τῶν περιοδικῶν, μόνον τὸ «Μπου-
κέτο» καὶ ἡ «Οικογενεία» ἔχουν λαχεῖται
καὶ λαχεῖο μάλιστα διπλὸ!...

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

Ἐσωτερικοῦ δι' ἑν ἔτος Δρχ. 200 ἢ Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
καὶ δι' ἄλλην τὴν Ἀφρικήν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἑτήσια συνδρομὴ σελίνα 30
Ἀλ ἐπιστολὰ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνονται πρὸς τὸν
ἰδιοκτήτην τοῦ «Μπουκέτου» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

Τὴν ἐκαστοῦ φύλλον Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»:

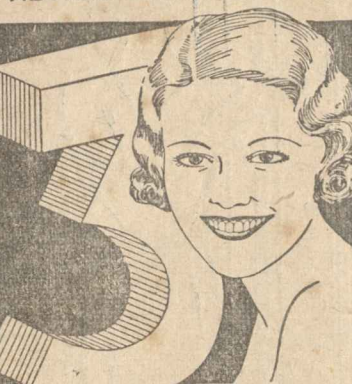
Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 w. 137 th Str (Apt.41) New
York city, ἔν Αἰγύπτῳ—Σουδάν δ κ. Χριστόδουλος Σαράνης, 12
Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, καὶ ἐν Βελγικῇ Κογκὸ δ κ.
Γεώργ. Ἀντωνιάδης. Β. Ρ. 445 Elisabethville Congo — Βελγί-
ου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

ΠΛΟΥΣΙΑ
ΣΥΛΛΟΓΗ
ΧΑΡΤΙΩΝ

ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ
ΑΡΙΘ. ΤΗΛ. 23038
ΑΧΙΛ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΕΥΚΑΙΝΕΙ ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ.

Κυρία,
Μὴ τὴν ζη-
λεύετε. Παρα-
γέλνεται ἕνα
ΚΟΡΣΕ ἢ μιά
ΖΩΝΗ καὶ ἕνα
ΣΟΥΤΙΕΝ εἰς
τὸ Φαρμακείον
μας, γίνεσθε
σάν αὐτήν.

ΚΑΤΑ ΤΡΕΙΣ ΑΠΟΧΡΩΣΕΙΣ
ΕΝΤΟΣ ΤΡΙΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

Ἐάν παρ' ὅλας τὰς προσπάθειάς
σας δὲν γίνωνται λευκὰ καὶ ὥραια
δοκιμάσατε δις τῆς ἡμέρας ἕνα
ἐκαστοτόμετρον ΚΟΛΥΝΟΣ
ἐπὶ τῆς ψήκρας καὶ ἐντὸς
τριῶν ἡμερῶν θὰ γίνωνται κατὰ
τρεῖς ἀποχρώσεις λευκότερα.
Ἡ ΚΟΛΥΝΟΣ ἐξυγιάνει τὸ
στόμα, δυναμώνει τὰ οὖλα, γλυ-
καίνει τὴν ἀναπνοὴν καὶ καθι-
στᾷ λευκὰ τὰ δόντια χωρὶς νὰ
βλάπτῃ τὸ σμάλτον.

KOLYNOS

Ἡ Οἰκονομικότερα ὀδοντόρε-
μα, διότι ἐν σοληνάριον διαρ-
κεῖ 67 ἡμέρας.

ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΘΗΚΗ:
ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ
ΕΥΡΥΠΙΔΟΥ 4-ΑΘΗΝΑΙ

“ΜΥΡΑΝΤΑ,”

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ

ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2

Χημικός

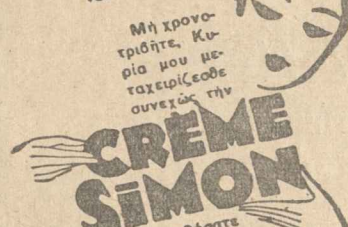
Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

Θέλετε

Βελούδα μοντέρν,
Στόφες μεταξωτές
δι' ἐπιπλά καὶ κουρ-
τίνες, χαλιά, μονσα-
μάδες, διαδρόμους,
ψάβες κλπ. σὲ τιμὰς
ἀσυναγκιστοῦς;
Στοῦ Α. Γεωργιάδη
ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 56

ΜΙΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ
ΚΡΕΜΑ ΚΑΛΛΟΝΗΣ

...πρέπει νὰ ἀντελῇ εἰς τὴν
διατήρησιν τῆς ἀπαλότητος καὶ
τοῦ δελουδίου τῆς ἐπιδερμίδος
σας, καὶ διὰ νὰ καλύπτῃ μόνον
προσωρινῶς τὰ τυχόν ἐλαττώματα
τῆς ἀποφραγμένης τῆς κρῖ-
σιν ἀνωφελῶν καὶ θλαστικῶν
κρεμῶν.
ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΖΕΤΕ ΣΥΝΕΧΩΣ
ΜΙΑΝ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗΝ
ΚΡΕΜΑΝ μὴ ἀποφραίνουσαν τὴν
ἐπιδερμίδα, ἀλλὰ καὶ διὰ ὑπερ-
διαρκῶς δροσερὰν καὶ ὑγιεινὴν διὰ
νὰ εἰσὲ πάντοτε
νέα καὶ δελτική.

Μὴ χρονο-
τριβῇτε. Κυ-
ρία μου με-
ταξοίσεθε
συνεχῶς τὴν
**CREME
SIMON**
Ἀκολουθεῖτε
καλῶς τὴν εἰς
κάθε φιάλιν ὁ-
πάρουσαν ὁδη-
γίαν χρήσεως.

Βάψατε τὰ περσινὰ Σας φο-
ρέματα μὲ Βαφὰς

ARTI

καὶ θὰ γίνωνται καινεύργια
καὶ μεδέρνα. Πωλεῖνται στὰ
ἐμπορικά καὶ φαρμακεία

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
Μεταδοτικῶν καὶ δερματικῶν
νόσημάτων
Μόγερ 236—Τηλ. 25532
Ἰδιαίτερον διαμέρισμα
δι' ἑκαστον ἀσθενή

ΤΟ ΜΕΓΑ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

τῆς Ἐκδόσεως Θεσσαλονίκης ἑ-
λαθὸν αἱ οἰκιακῆς χρήσεως Γερ-
μανικαὶ Βαφαὶ ὑφασμάτων

ARTI

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΚΗΣ

Ἰατρός

Παιδολόγος—Παιδίατρος. Ἐν Πα-
ρισίσις ἀσπιδάσας.
Δέχεται: Ἀριστοτέλους 10, 9-
1 καὶ 3-5.
Τηλ. 20—218.

ΓΕΩΡΓ. Κ. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Νοσήματα Παθολογικὰ καὶ Γε-
νακολογικὰ
Ἀχαρνῶν 149. Ὁρᾷ 7-9, 5-6

ΚΛΙΝΙΚΗ

Λ. ΜΑΝΤΑ

Μαιευτικὴ—Γυναικολογικὴ
Χαριλάου Τρικυπῆ 50
Τηλ. 24745

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ
Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν
Α. ΚΑΡΕΜ.

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ
ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45 ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν
Σ. ΚΑΛΥΒΙΤΟΥ.

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ!...

ΛΙΟΝΕΛ ΜΠΑΡΡΥΜΟΡ

Ὁ μέγας καλλιτέχνης τὸν ὁποῖον πολλές φορές ἐθαύμασαν οἱ Ἀθηναῖοι,

ἢ

ΝΑΝΣΥ ΚΑΡΟΛ

καὶ ὁ

ΦΙΛΙΠ ΧΟΛΜΣ

θὰ πρωταγωνιστήσουν

εἰς τὸ ἔργον:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΣΑ

Θὰ προβληθῇ προσεχῶς εἰς τὸν ἀριστοκρατικώτερον Κινηματογράφον:

“ΠΑΛΛΑΣ,”

— Πῶς θὰ ἐφοδιασούμεε τὴν μαγούργια μας μούζα γυναικία ;

— Ἀηγιούλα! : Θὰί πᾶς **ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ** (Πραξιλέζου) καὶ θὰ παρῇ ἀπὸ ὑεὶ ὅρμῃ χρειώδη τῆς μούζινας μας ...

Γ. Ν. Μουμουτζῆς

Ἱατρός, δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαετίας Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐνδὲς Καλλιθέας καὶ Τηγέας 1.

Ὁραὶ 8—11 π.μ. καὶ 5—7 μ.μ.

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΗΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, ὅπου τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῇ πιστημίῳ. Μενάνδρου 27—Ἀθῆναι. Τηλ. 23

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — Ἀναλαμβάνει ὑποθέσεις φύσεως. Ἀριθ. Τηλ. 23

Παρακολουθήστε τὴ βιογραφία τῆς **Α. Β. Υ.** τῆς Πριγκηπίσσης **ΑΣΠΑΣΙΑΣ** χήρας τοῦ αἰμνῆστου **ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ**